

ஸ்ரீ மஹர்ஷி வாய்மொழி

[இரண்டு பாகங்களும்]

ஸ்ரீ ரமணாச்ரமம்
திருவண்ணாமலை

ஸ்ரீ

மஹர்ஷி வாய்மொழி

[இரண்டு பாகங்களும்]

ஐந்தாம் பதிப்பு

பதிப்பாளர்:

டி. என். வேங்கடராமன்

தலைவர், நிர்வாகக் குழு,

ஸ்ரீ ரமணாச்ரமம்

திருவண்ணாமலை–606 603.

1982

விலை ரூ. 2–50 (தபால் செலவு தனி)

Printed in India
at Vinayaka Fine Art Printers,
Madras-600 084

26-2

முகவுரை

பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகளிடம் அவ்வப்பொழுது பக்தர்கள் கேட் டடைந்த பல அருண் மொழிகளைத் திரட்டிப் பலர்க்கும் பயன்படுமாறு '**மஹர்ஷி வாய்மொழி**' என்னும் இந்நூல் பிரசுரிக்கப் பெறுகின்றது.

இதிற் காணும் ஐயங்கள் நம்மில் அநேகர்க்கும் அடிக்கடித் தோன்றி மனத்தைப் பெரிதும் அலைக்கின்றன. பகவான் அருளிய இவ் வாய்மொழி மெய்ஞ்ஞானசாரமாய் அவரது சர்வோத்தம அநுபூதியை ஆதாரமாகக் கொண் டிருப்பதாலும், முமுக்ஷு உண்மையை அறிய முயல்வது மனிதனது சாதாரணப் பகுத்தறிவைக் கொண்டே யாத லாலும், யதார்த்தமான ஒரே உண்மை பரமாத்மா அல்லது ப்ரஹ்மமே யென்னும் பரிபூரண அத்வைத தத்துவம் இந் நூலினும் தெளிவுற வேறெங்கும் விளக்கப்படவில்லை.

உண்மை என்று மெவர்க்கும் ஒன்றே யாதலால், தனது சொந்த அநுபவத்தையே நன்காய்ந்து, தனதிருப் பின் மூலமாம் இதயத்தைத் தேடுமாறும், அதுவே சாசுவத சத்திய மென்றும், பிற வனைத்தும் அம் மூலத்தின் வெளித் தோற்றங்களே யென்றும் சிரத்தை யுள்ள சாதகனுக்கு ஸ்ரீ பகவான் வழிகாட்டுகிருர்.

மஹர்ஷிகளின் வதனரவிந்தத்தினின்று வெளிப்படும் மொழியெல்லாம் உபநிடத ஞானசாரம். அவ் வுண்மையே அவரது திருமேனி. ஆதலின் சிரத்தையுடன் இந்நூலை ஆய்வோன் சாதனனுகூலமான போதனை பெறுவதோடு, சத்தே தன் இயற்கை என்னும் நிச்சயமும் பெறுவான். சாதனையைப் போஷிப்பது இந்தத் திடநிச்சயமே.

மஹர்ஷிகளின் வாய்மொழி சத்தியத்தின் வாய் மொழியே.

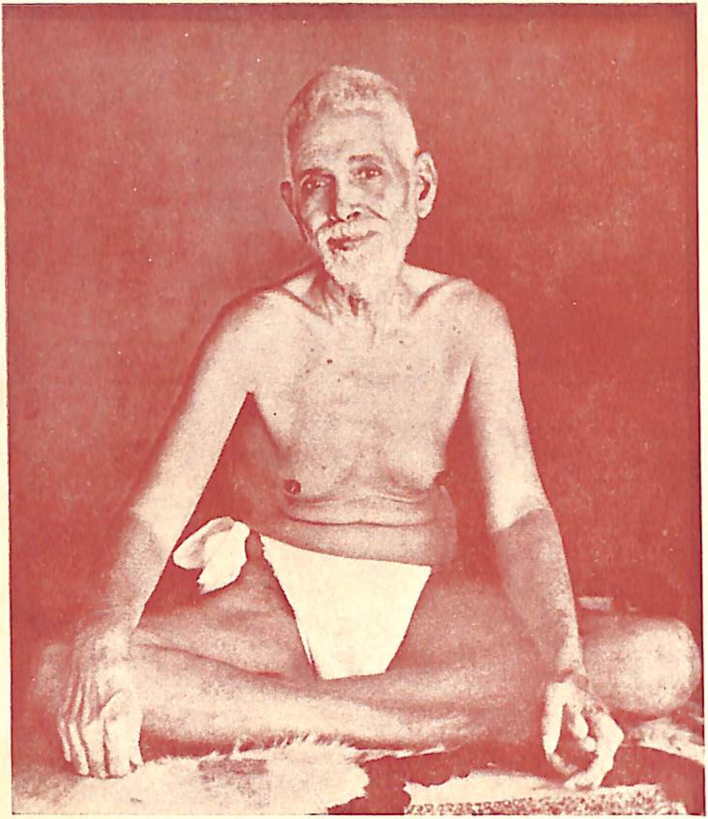
அகவுறை

முதற் பாகம்

அத்தியாயம்	விஷயம்		பக்கம்
I	தொழிலும் துறவும்	—	1
II	மௌனமும் தனிமையும்	—	12
III	மனோநிக்ரகம்	—	15
IV	பக்தியும் ஞானமும்	—	22
V	ஆத்மாவும் அகந்தையும்	—	25
VI	ஆத்மாநுபூதி	—	30
VII	குருவருள்	—	35
VIII	சாந்தியும் சுகமும்	—	43

இரண்டாம் பாகம்

I	ஆத்ம விசாரம்	—	45
II	சாதனையும் அருளும்	—	56
III	ஞானியும் உலகமும்	—	61
IV	ஹ்ருதயமே ஆத்மா	—	72
V	ஹ்ருதயத்தின் ஸ்தானம்	—	77
VI	அஹமும் அஹம்விருத்தியும்	—	84

பகவான் ஸ்ரீ ரமணமஹர்ஷிகள்

ஸ்ரீ

மஹர்ஷி வாய்மொழி

முதற்பாகம்

I

தொழிலும் துறவும்

சிஷ்யன் :—மனிதன் அறிவா லடைந் தநுபவிக்கத் தக்க உயர் நலன் யாது ?

மஹர்ஷி :—ஆத்மஞானமே.

சி :—குடும்பி ஆத்மஞானம் அடைய முடியுமா ?

ம :—ஆஹா ! குடும்பியோ, மற்றவனோ, யாரா யிருந் தாலும் ஆத்மஞான மடைய முடியும்; ஏனெனில் அது இங்கே இப்பொழுதே பிரத்தியக்ஷமா யிருக்கிறது. அப் படி யில்லாமல், பிரயத்தனத்தால் ஏதோ ஒரு காலத்தில் நூதனமாய் அடைபடுபொருளா யிருந்தால் அதைத் தேடி யடைதலிற் பயனென்ன ? ஸஹஜமா யில்லாதது ஸ்திரமாயு மிராது. ஆகையால் ஆத்மா இங்கே இப் பொழுதே பிரத்தியக்ஷமா யிருக்கிறது எனப்பட்டது.

சி :—சமுத்திரத்துள் மூழ்கு மோர் உப்புப்பொம்மை நீர் புகாச் சட்டை (waterproof coat) யாற் காப்பாற்றப் படாது. நாள் முழுவதும் நாம் உழைக்கும் இவ்வுலகம் ஒரு சமுத்திரம் போன்றது.

ம :—ஆம். மனமே நீர்புகாச் சட்டை !

சி :—அப்படியானுல், ஒருவன் தன் வேலையைச் செய்துகொண்டே ஆசையற்றவனுய், தன் ஏகாந்தத்தில் இருக்கலாம். ஆனுல் வாழ்க்கையின் கடமைகள், தியானம், ஸ்தோத்திரம் செய்யக்கூட இடங்கொடுப்ப தில்லையே.

ம :—ஆம். ஆசையுடன் செய்யும் வேலையெல்லாம் விலங்குபோற் பந்தமே. ஆனுல் பற்றின்றிச் செய்யும் வேலை, செய்வோனைப் பந்தப்படுத்துவ தில்லை. அவன் உழைக்கும்போதுகூட ஏகாந்தத்திலேயே இருக்கிருன். தன் கடமையைப் புரிவதே உண்மை வணக்கம். கடவுளிடம் நிற்பதொன்றே ஆசனம்.

சி :—வீட்டைத் துறக்க வேண்டாமா?

ம :—அதுவே உன் விதியாயின் இக் கேள்விக்கு இடமே யில்லை.

சி :—உங்கள் இளமையில் நீங்கள் மாத்திரம் ஏன் வீட்டை விட்டு வந்துவிட்டீர்கள்?

ம :—ஈசுவர நியதியா லன்றி ஒன்றும் நடப்ப தில்லை. இவ் வாழ்வில் ஒருவன் நடத்தை முழுவதும் அவன் பிராரப்தத்தால் ஏற்படுகிறது.

சி :—ஆத்மவிசாரத்திலேயே என் பொழுதை யெல்லாம் செலவழிப்பது நல்ல தல்லவா? அது அசாத்தியமானுல் நான் சும்மா விருக்கவேண்டியது தானு?

ம :—வேறெரு வேலையும் செய்யாமல் சும்மா விருக்க முடியுமானுல் மிக நல்லதே. அப்படி யிருக்க முடியாதபோது ஆத்ம ஸாக்ஷாத்கார விஷயத்தில் சும்மா விருப்பதால் என்ன பயன்? ஒருவன் உழைக்கவேண்டி யிருக்கிற வரையில், தன்னை அறியும் முயற்சியையுங் கைவிடக்கூடாது.

சி :—ஒருவன் செய்யும் வினை பின்வரும் பிறப்பில் அவனைப் பந்தப்படுத்தாதா ?

ம :—நீ இப்பொழுது பிறந்திருக்கிறாயா ? வேறு பிறவிகளைப் பற்றி எதற்காக நினைக்கிறாய் ? உண்மையில் பிறப்பு மில்லை, இறப்பு மில்லை. பிறந்திருக்கிறவன் இறப்பைப்பற்றியும் அதன் நிவிருத்தியைப்பற்றியும் நினைக்கட்டும்.

சி :—இறந்தவர்களை நீங்கள் எங்களுக்குக் காட்ட முடியுமா ?

ம :—உன் பந்துக்களை அவர்கள் பிறப்பதற்குமுன் உனக்குத் தெரியுமா ? அவர்கள் இறந்த பிறகு மட்டும் அவர்களைத் தெரிந்துகொள்ள முயல்வானேன் ?

சி :—மோக்ஷ விஷயத்தில் கிருஹஸ்தன் நிலை என்ன?, ஆத்மஞானமடைய அவன் அவசியம் ஸந்நியஸிக்க வேண்டாமா ?

ம :—நீ கிருஹஸ்தனென்று நினைத்துக்கொள்வானேன் ? நீ ஸந்நியாஸி யானாற்கூட நான் ஸந்நியாஸி என்ற எண்ணம் உன்னைத் தொடரும். நீ வீட்டி லிருந்தாலும், அதைத் துறந்து காட்டுக்குப் போனாலும் உன் மனம் உன்னைத் தொடரும். அகந்தையே எண்ணங்களின் மூலம். அது உடலையும் உலகத்தையும் தோற்றிவைத்து உன்னைக் கிருஹஸ்தனென் றெண்ணிக்கொள்ளும்படிச் செய்கிறது. நீ துறவு பூண்டால், நான் கிருஹஸ்தன் என்னும் நினைவிற்குப் பதிலாக நான் ஸந்நியாஸி என்ற நினைவையும், வீட்டு நினைவிற்குப் பதிலாகக் காட்டு நினைவையுமே கூட்டி வைக்கும். இப்படிப்பட்ட மனத்தடைகள் எப்பொழுதுமே யுண்டு. இந்த (வன) சமூகத்தில் அவை இன்னும் அதிகரிக்கவுஞ் செய்யும். இருக்கும் ஸ்தலத்தை மட்டும் மாற்றிவிடுவதால் ஒரு லாபமு மில்லை.

மனமே பெருந்தடை. வீட்டி லிருந்தாலும் காட்டி லிருந்தாலும், இத்தடையை மாற்றவேண்டும். காட்டில் மாற்றக்கூடியதை வீட்டில் ஏன் மாற்றக்கூடாது? ஆகையால் ஸ்தலத்தை ஏன் மாற்றவேண்டும்? இருப்பிடம் ஏதாக விருந்தாலும், உள் பிரயத்தனத்தை இப்பொழுதே செய்யலாம்.

சி:—உலக வியாபாரத்தில் இருக்கும்போதே சமாதி சுகம் அநுபவிப்பது சாத்தியமா ?

ம :—"நான் வேலைசெய்கிறேன்" என்ற உணர்ச்சியே தடை. "வேலைசெய்வது யார் ?" என்று விசாரித்து, உன் உண்மை சொரூபத்தை நினைவிற் கொள்; வேலை தானே நடக்கும்; உன்னைப் பந்தப்படுத்தாது. வேலை செய்யவோ துறக்கவோ முயல வேண்டாம். உன் முயற்சியே பந்தம். விதிக்கப்பட்டது நடந்தே தீரும். வேலையே விதிக்கப்படா திருந்தால் நீ தேடினாலும் அது உனக்குக் கிட்டாது. வேலையே விதித்திருந்தால் நீ அதை விட்டகல முடியாது; உன்னைக் கட்டாயமாய் வேலை வாங்கிவிடும். ஆகையால் அதையெல்லாம் பரமேச்வரனிடம் விட்டுவிடு. உன்னிஷ்டப்படி நீ துறக்கவோ வேலை செய்யவோ முடியாது.

சி:—ஒருவன் உண்முகப்பட்டு உள்ள பொருளை நாடிக்கொண் டிருக்கும்பொழுதே வெளிவேலைகள் தாமே நடந்துகொண்டு போகு மென்று பகவானால் நேற்று அருளப்பட்டது. ஸ்ரீ கிருஷ்ணசைதன்யர் தம் மாணவர்களுக்கு உபந்நியஸித்துக்கொண் டிருக்கும்போது, அவர் தம் தேகத்தை மறந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டே, உண்மையில், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை (தமதாத்மாவை) நாடி யிருப்பாரென, அவர் சரித்திரத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வெளிக் காரியங்களை நாடா

மல் விட்டுவிடலாமா வென்று இதிலிருந்து ஒரு சந்தேகம் பிறக்கிறது. கவனத்தின் ஒரு பகுதியைக் காரியத்திற் செலுத்தவேண்டு மென்பது கருத்தா ?

ம :—ஆத்மாவே எல்லாம். ஆத்மாவிலும் நீ வேறு ? ஆத்மாவை யன்றித் தொழில் நிகழுமா ? ஆத்மா எங்கு முள்ளது. நீ வேலையில் ஈடுபட முயன்றாலும் முயலாவிட்டாலும் எல்லா வேலைகளும் நடந்துகொண்டே யிருக்கும். வேலை தானாகவே நடக்கும். ஆதலால்தான், கௌரவர்களைக் கொல்ல அர்ஜுனன் தயங்கவேண்டுவ தில்லையென்றும், அவர்கள் ஏற்கெனவே பகவானாற் கொல்லப்பட்டவர்க ளென்றும், அவன் கர்மபரமாகத் தன் கவனத்தைச் செலுத்தித் தொல்லைப்பட வேண்டிய அவசியமே யில்லை யென்றும், ஈச்வராஜ்ஞைப்படி பிரகிருதி அதன் வேலையைச் செய்யும்படி விட்டுவிடவேண்டு மென்றும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் சொன்னார்.

சி :—ஆனால் நான் செய்யா விட்டால் வேலை நடவாமல் நின்று விடுமே ?

ம —ஆத்மாவைக் கவனிப்பதே வேலையைக் கவனிப்பதாகும். உன்னை நீ தேகமாகப் பாவிப்பதால் வேலை உன்னால் நடக்கிறதென்று நீ கருதுகிறாய். ஆனால் தேகமும், அதனோடு சம்பந்தப்பட்ட வேலைகளும் ஆத்மாவுக்கன்னிய மல்ல. வேலையைக் கவனித்தா லென்ன, கவனிக்காவிட்டா லென்ன ? நீ ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோ ரிடத்துக்குப் போவதாக வைத்துக்கொள் ; எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வோ ரடியையும் நீ கவனிக்கிறாயா ? இல்லையே ! ஆயினும் சிறிது நேரங்கழித்து, போய்ச் சேரவேண்டிய இடத்தில் நீ இருக்கக் காண்கிறாய். இவ்விதமே மற்ற வேலைகளும் தாமே நடந்துகொண்டு போகும்.

சி :—அப்படி யென்றால் தூக்கத்தில் சிலர் நடப்பது போலவா ?

ம :—தூக்கத்தி லிருப்பவர் சிலர் திடீரெனத் தூங்கிக் கொண்டே நடப்பது போலத்தான். ஒரு குழந்தை தூங்கிக்கொண் டிருக்கும்போது, அதன் தாய் அதற்கு உணவூட்டுகிருள். முற்றும் விழித்திருக்கும் போது போலவே, உறக்கத்திலும் அது உண்கிறது. ஆனல் காலை யி லெழுந்திருந்து தாயை நோக்கி, "அம்மா, நேற்றிரவு நான் சாப்பிடவில்லையே" என்கிறது. தாயும் மற்றவர் களும், அது உணவுகொண்டதை யறிவார்கள்; ஆனல் 'கொள்ளவில்லை' என்கிறது குழந்தை; குழந்தை அதை யறிய வில்லை; அவ்வளவுதான். காரியம் என்னவோ நடந்திருக்கிறது. ஒரு வண்டிப் பிரயாணிக்குத் தூக்கம் வந்துவிட்டது. மாடுகள் போய்க்கொண் டிருக்கின்றன; அல்லது சும்மா நிற்கின்றன; அல்லது அவிழ்த்து விடப்பட் டிருக்கின்றன. பிரயாணிக்கு இஃதொன்றும் தெரியாது; விழித்துக்கொள்ளும்போது வேரு ரிடத்தில் தானிருக்கக் காண்கிருன். வழியில் நடந்தவை எவை யும் அறியாது சுகியா யிருக்கிருன்; ஆனலும் பிரயாணம் பூர்த்தியாகிவிட்டது. இதே மாதிரிதான் ஒருவன் ஆத்ம விஷயத்திலும். நித்திய விழிப்புடைய ஆத்மா வண்டியில் தூங்கும் பிரயாணிக்கு ஒப்பிடப்படுகிறது. வண்டி போய்க்கொண் டிருப்பது ஜாக்கிராவஸ்தை. மாடுகள் போகாமல் நிற்பது ஸமாதி. (ஸமாதி என்பது ஜாக்ர ஸுஷுப்தி : மனிதன் விழித்திருக்கிருன்; ஆனல் நடக் கும் விஷயங்களிற் சம்பந்தப்படுவ தில்லை. மாடுகள் நுகத் தடியிற் கட்டப்பட் டிருக்கின்றன; ஆனல் நகர்வ தில்லை.) நித்திரை என்பது மாடுகள் அவிழ்த்துவிடப்பட் டிருப்ப தாம். நுகத்தடியிலிருந்து மாடுகள் கட்டவிழ்ந்ததுபோல நித்திரையில் முற்றும் செயலோய்ந்து கிடக்கிறது.

மற்றும் சினிமா உதாரணத்தை எடுத்துக்கொள் வோம். படக்காட்சியில், திரையின்மேற் படங்கள்

தோன்றுகின்றன. ஆனால் படங்களின் அசைவினால் திரை எவ்விதத்திலும் பாதிக்கப்படுவ தில்லை; மாறுபடுவது மில்லை. காண்பான் கவனம் படத்திலேயே; திரையி லில்லை. (திரைக்கு அன்னியமாகப் படம் எப்படி யிருக்க முடியும்? ஆயினும் திரையின் இருப்பை எண்ணுவ தில்லை.) இதுபோல் ஆத்மா வென்னும் திரையிலேதான் படம் – செயல்கள் முதலியவை நிகழ்வன. மனிதனுக்குப் படக்காட்சி தெரிகிறதே தவிர, பிரதானமாகிய திரை தெரிவதில்லை. ஆயினும் காட்சி ஆத்மாவுக்கு அன்னிய மல்ல. பார்ப்பான் திரையைக் கவனித்தாலும் கவனிக்கா விட்டாலும் படக்காட்சி நடந்துகொண்டேதா னிருக்கும்.

சி : – ஆனால் படக்காட்சியை நடத்துபவன் ஒருவன் இருக்கிறானே!

ம :—சித்திரப் படக்காட்சி அறிவற்ற பொருள்களா லானது. தீபம், சித்திரம், திரை எல்லாம் ஜடப்பொருள் கள்; ஆகையால், அவற்றை நடத்த அறிவுடையவன் ஒரு வன் அவசிய மாகிறான். ஆனால், ஆத்மா பூரண ஞான சொரூபம். தன்னில் அனைத்தும் அடங்கப்பெற்றது. தனக் கன்னியமாக நடத்துபவன் ஒருவன் இருக்க முடியாது.

சி :—தேகமே கர்த்தாவாக நான் விபரீத பாவங் கொள்ளவில்லை. ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை 18-ஆவது அத்தியாயம் 16-ஆவது சுலோகம்—

ஈச்வர: ஸர்வபூதானாம் ஹ்ருத்தேசே(அ)ர்ஜுனதிஷ்டதி
ப்ராமயன் ஸர்வபூதானி யந்த்ராரூடானி மாயயா ||

அதாவது:

“ஓ அர்ஜுனா! ஈச்வரன் ஒவ்வொரு ஜந்துவின் ஹ்ருதயத்திலும் வசிக்கிறான்; தனது மாயா சக்தியால்

யந்திரத்தின்மேல் வைத்து ஸகல ஜந்துக்களையும் சுழற்றுகிறான்'' என்னும் சுலோகத்தையே குறிப்பிடுகிறேன்.

ம :--தேஹேந்திரிய சலனத்துக்கு ஹேதுவாக கர்த்தா ஒருவன் அவசியமில்லையாவென எண்ணுகிறாய். ஜடதேகம் உணர்வற்றதால் அதற்குடையவனொருவன் அவசியந்தான். சாமானிய ஜனங்கள் தங்களை ஜீவராகக் கருதுவதால், ஈச்வரன் ஜீவர்கள் ஹ்ருதயத்தில் வசித்து அவர்களை நடத்துவதாகக் கிருஷ்ணன் சொன்னார். வாஸ்தவத்தில் இத்தனை ஜீவர்களுமில்லை; அவர்களை நடத்துவோனும் அன்னியமாக வில்லை. ஆத்மாவே இவை யனைத்தும். அதுவே திரை, படம், பார்ப்பான், நடிகர், அவர்களை நடத்துபவன், தீபம், அரங்கம், மற்றெல்லாமும். நீ ஆத்மாவான உன்னைத் தேகமாகவும் ஜீவனாகவும் பாவிப்பது, படம் பார்ப்பவன் படத்திலுள்ள நடிகனாகத் தன்னை எண்ணுவது போலவேயாம். திரையின்றிப் படநடிகனொருவன் நடிக்க முயல்வது எப்படியோ, ஆத்மாவுக்கன்னியமாக தான் நடிப்பதாக ஒருவன் எண்ணிக் கொள்வதும் அப்படித்தான்.

சி :—மற்ற பாத்திரங்களுடன் நாமும் இப் பிரபஞ்ச நாடகத்தில் நடிப்பதாகக் காண்கிறோம். அதே சமயத்தில், இவையனைத்தும் ஆத்மாவிலேயே நிகழ்வதையும் உணரும்படிச் சொல்கிறீர்கள். படம் பார்க்கின்றவனையே படக்காட்சியிலும் நடிக்கச் சொல்வது போலல்லவா இருக்கிறது? ஆகையால் தூக்கத்தில் விழிக்கக் கற்க வேண்டும் போலும்!

ம :—அவஸ்தையும் தொழிலும் அவனவன் திருஷ்டியைப் பொறுத்தது. காகம், யானை, ஸர்ப்பம் இவை ஒரே அவயவத்தை இரு வேறு தொழில்கட்கு உபயோகிக்கின்றன; ஒரு கண்ணாலே காகம் இருபுறமும் பார்க்

கிறது. யானையின் துதிக்கை அதற்குக் கரமாகவும் நாசியாகவும் உபயோக மாகிறது. ஸர்ப்பம் கண்களாலேயே காணவும் கேட்கவுஞ் செய்கிறது. காக்கைக்குக் கண் ஒன்று அல்லது இரண் டென்றாலும், யானையின் துதிக்கையைக் கை யென்றாலும் நாசி யென்றாலும், ஸர்ப்பத்தின் கண்ணைச் செவி யென்றாலும் எல்லாம் பொருள் ஒன்றே. அதுபோலவே ஞானியின் விஷயத்தில் தூக்க விழிப்பு, விழிப்புறக்கம், கனாத்துயில், கனாநனா எல்லாம் ஒன்றே.

சி :—ஆனால் பௌதிக ஜாக்கிரவுலகில் பௌதிக சரீரத்தோடு விவகரிக்க வேண்டி யிருக்கிறதே. உழைக்கும் போது உறங்கினால், அல்லது உறக்கத்தில் உழைத்தால் வேலை கெட்டுவிடுமே!

ம :—உறக்கம் மூடமல்ல; அதுவே ஒருவனுடைய சுத்த நிலை. விழிப்பு அறிவல்ல; அது அறியாமையே. உறக்கத்தில் முற்றறி வுள்ளது; விழிப்பில் பூரண அறியாமை இருக்கிறது. உன் மெய்ந்நிலை இரண்டையும் வியாபித்து அப்பாலு முள்ளது. அறிவு அறியாமை இரண்டுக்கும் அப்பா லுள்ளது ஆத்மா. துயில், கனவு, நனவு இம் மூன்றும் ஆத்மாவின்முன் வந்து போகும் தோற்றங்கள். நீ உணர்ந்தாலும் உணராவிட்டாலும், அவை நிகழ்கின்றன. வண்டியி லிருப்பவன் உறங்கும் போது மாடுகள் நிற்பதும் போவதும் அவிழ்த்துவிடப் படுவதும் போல, ஸமாதி, விழிப்பு, கனவு, உறக்கம் இவை யெல்லாம் எதில் வந்து போய்க்கொண் டிருக்குமோ அதுவே ஞானியின் சொரூபம். இவ் விடைக ளெல்லாம் அஞ்ஞானியின் பார்வையைப் பற்றினவே. இன்றேல் இக் கேள்விகளே கிளம்பா.

சி :—ஆத்மாவிற்கு இக் கேள்விகள் கிளம்பா என்பதுண்மையே. அங்கே கேட்பதற்கு யாருளர்? ஆனால்,

நான் இன்னும் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்கார மடையும் பாக்கியம் பெற வில்லையே.

ம :—அதுதான் உன்னைத் தடுப்பது. நான் அஞ் ஞானி, ஆத்மாவை இனிமேல் அறிய வேண்டும் என்னு மெண்ணத்தை நீ ஒழிக்க வேண்டும். நீயே ஆத்மா. நீ ஆத்மாவை உணராத காலம் எப்பொழுதேனு முண்டோ?

சி :—ஆகையால் நாங்கள் தூங்கிக்கொண்டே விழித் திருக்கவும், பகற்கனவு காணவும் பயில வேண்டுமா?

ம :—(சிரிக்கிறார்.)

சி :—"அகலாத் தியானம் செய்து ஸமாதியில் ஆழ்ந் தவன் தேகம் அக் காரணத்தால் அசைவற்றுக் கிடக்கு மென்ப தல்ல. அசை வுற்றோ அற்றோ இருக்கலாம். இந் நிலையில் நின்றவன் மனம் தேஹேந்திரிய சலனங்களாற் சலிக்காது. மனம் சலிப்பதே தேகம் சலிப்பதற்கு ஹேதுவு மாகாது" என்றேன் நான். மற்றொருவர், "தேகத்தால் உழைக்கும் ஒருவனுக்கு ஸமாதி அல்லது நிரந்தரத் தியானம் சாத்திய மன்று" என்கிறார். பகவானின் அபிப் பிராய மென்ன? தாங்களே என் வாசகத்துக்கு இலக் கியமா யிருக்கிறீர்கள்.

ம :—இருவர் சொல்வதும் சரியே. நீங்கள் சொல் வது ஸஹஜ நிர்விகல்ப ஸமாதி. மற்றவர் சொல்வது கேவல நிர்விகல்ப ஸமாதி. கேவல நிர்விகல்பத்தில் மனது ஆத்ம தேஜஸில் அமிழ்ந்து கிடக்கிறது. (நல்ல நித்திரை யிலோ அந்தகாரத்திற் கிடக்கிறது). இத்தகையோன் ஸமாதியிலிருந்து விழித்தவுடன் ஸமாதிக்கும் தொழிலுக் கும் வித்தியாசம் காண்கிறான். மற்றும் தேகம், திருஷ்டி, பிராணன், மனம் இவைகளின் சலனமும் விஷயக்காட்சி யும் கேவல நிர்விகல்ப ஸமாதி சாதிக்க விரும்புகிறவனுக் குப் பிரதி பந்தக மாகும்.

ஸஹஜ ஸமாதியில் மனம் ஆத்மாவில் ஒன்றி நசித்து விட்டது. ஆகையால் கேவல நிர்விகல்பத்திற் சொல்லப் பட்ட பேதங்களும் தடைகளும் இங்கில்லை. இத்தகைய வனுடைய தொழில்க ளெல்லாம் உறங்கும் பாலன் உண வருந்துவது போலாம். காணும் அன்னிய னறிவா னன்றி, அவ ஞென்று மறியான். நகர்கிற வண்டியில் உறங்கும் பிரயாணிக்கு வண்டியின் சலனம் ஒன்றும் தெரியாது; ஏனெனில், அவன் மனம் இருளில் ஒடுங்கிக் கிடக்கிறது. ஸஹஜஞானியும் தன் உடற்சலனத்தை உணரான்; ஏனெனில் அவன் மனம் சிதானந்த அநுபூதியிற் கரைந்து அழிந்து விட்டது. துயில், கேவல நிர்விகல்ப ஸமாதி, ஸஹஜ நிர்விகல்ப ஸமாதி இவற்றுக் குள்ள வித்தியாசத் தைக் கீழ்க்கண்டபடி அட்டவணை செய்யலாம்—

துயில்	கேவல நிர்விகல்ப ஸமாதி	ஸஹஜ நிர்விகல்ப ஸமாதி
1. மனம் பிற திருக்கிறது.	1. மனம் பிழைத் திருக்கிறது.	1. மனம் இறந்தது
2. இருளில் ஆழ்ந் திருக்கிறது	2. ஒளியில் ஆழ்ந் திருக்கிறது.	2. ஆத்மாவிற் கரைந்துவிட்டது
	3. கிணற்றில் கயிற் ருற் கட்டித் தொங்கும் தோண்டிபோல்.	3. சமுத்திரத்திற் கலந்து தன்னை இழந்த நதி போல்.
	4. கயிற்றின் மற் ரொரு நுனியால் இழுக்கப்படும்.	4. சமுத்திரத்திற் கலந்த நதி திரும்பாது.

தன்னை அறிந்த ஞானியின் மனம் முழுதும் நாச மாகிவிட்டது. அஞ்ஞானியைப்போல் அவனுக்கு மனம்

இருப்பதாக, காண்பானுக்குக் காணப்படும். ஆகையால், ஞானியின் அகந்தை வெளிப்பார்வையில் உண்மை போலத் தோன்றும்; அனுல், உண்மையில் அதற்கு உள் வெளி உண்மை யில்லை.

II

மௌனமும் தனிமையும்

சி :—மௌன விரதம் உபயோகமா?

ம :—ஆத்ம ஸமர்ப்பணமே உண் மௌனம்; அது அகந்தை யற்று வாழ்வது.

சி :—ஸந்நியாசிக்கு ஏகாந்தம் அவசியமா?

ம :—ஏகாந்தம் மனத்தில் உள்ளது. ஒருவன் கடின விவகாரத்தி னிடையிலும் முழு மன வமைதியுடன் இருக்கலாம். அவன் எப்பொழுதும் ஏகாந்த வாசியே. மற்றொருவன் காட்டில் வசிக்கலாம். ஆனுலும் மனத்தைக் கட்ட வகையற் றிருப்பா னுயின், அவன் ஏகாந்தத்தில் இருப்பதாகச் சொல்லக்கூடாது. ஏகாந்தம் என்பது மனத்தின் பாங்கு. வெளி விஷயங்களிற் பற்றுள்ளவன் எங்கிருந்தாலும் ஏகாந்த முருன். பற்றற்றவன் எப்பொழுதும் ஏகாந்தத்திலேயே இருக்கிருன்.

சி :—மௌனம் என்ப தென்ன?

ம :—மனவாக்கு கடந்த நிலையே மௌனம்; அது மனத்தின் செயலின்றி நடைபெறும் தியானம். மனத்தை யடக்குவதே தியானம். ஆழ்ந்த தியானமே நிரந்தரப் பேச்சு. மௌனம் என்ருல் எப்பொழுதும் பேசிக்கொண்டிருத்தல். அது *வாக்கின் இடைவிடாப் பெருக்கு. அது

* வாக்கு - பராவாக்கு

பேச்சால் தடையுறும். வார்த்தைகள் இந்த மௌன பாஷையைத் தடுக்கின்றன. உபந்நியாசங்கள் ஜனங் களுக்கு யாதொரு நலனின்றியே மணிக்கணக்காய் நடை பெறலாம். ஆனுல், மௌனம் சாசுவதமாயும் மனித வர்க்கம் முழுவதற்கும் பலனளிப்பதாயும் இருக்கிறது. மௌனத்தாற் சொல்லின் பயன் வன்மையாக வெளியிடப் படுகிறது. சொற் பிரசங்கங்கள் மௌனத்தைப்போல் அவ் வளவு தெளிவா யிரா. மௌன மென்ருல் ஓயாமற் கோஷிப் பது. அதுதான் மிகச் சிறந்த பாஷை. சொற்கள் அடங்கி மௌனம் விளங்கும் ஓர் நிலை யுண்டு.

சி :—அப்படியானுல் நம் எண்ணங்களை ஒருவர்க் கொருவர் எப்படி அறிவித்துக்கொள்ள முடியும்?

ம :—இருமை இருந்தா லல்லவோ அது அவசியம்!

சி :—பகவான் ஊரூராகச் சென்று ஜனங்களுக்கு ஏன் சத்தியத்தைப் போதிப்ப தில்லை?

ம :—நான் அதைச் செய்யவில்லை யென்று உனக் கெப்படித் தெரியும்? மேடைமீதேறி ஜனங்களுக்குப் பிரசங்கிப்பதுதான் போதனையா? போதனை யென்பது அறிவைப் புகட்டுவது. அதை மௌன மொன்ருலேயே உண்மையிற் செய்ய முடியும். ஒரு மணி நேரம் பிரசங் கம் கேட்டுவிட்டு, அதனுல் தன் வாழ்வை மாற்றிக் கொள்ளவேண்டு மென்னும் உறுதி யுருத ஒரு மனிதனைப் பற்றி நீ என்ன நினைக்கிருய்? ஒரு பரிசுத்த சந்நிதியி லமர்ந்து சிறிது நேரத்தில் தனது வாழ்க்கையின் நோக் கம் முழுதும் மாறப்பெற்றுப் போகும் வேருெருவனேடு அவனை ஒப்பிட்டுப் பார். இவ் விரண்டில் எது நல்லது? பயனின்றி உரக்கப் பிரசங்கம் புரிவதா? அல்லது மௌனமா யமர்ந்து ஆத்மசக்தியை எங்கும் பரப்புவதா?

மேலும் பேச்சு எப்படிப் பிறக்கிறது? சுத்த அறிவி லிருந்து அகந்தையும், அகந்தையினின்று எண்ணமும், அதனின்று வார்த்தைகளும் உண்டாகின்றன. ஆகை யால், பேச்சென்பது ஆதிமூலத்தின் கொள்ளுப்பேரன். பேச்சால் பயனுண்டாகுமானுல் மௌனத்தாற் பிரஸங் கிப்பது எவ்வளவு மேலான சக்தியுள்ளதா யிருக்கவேண்டு மென்பதை நீயே நினைத்துப் பார். ஆனுல், ஜனங்கள் தாங்கள் சாசுவதமா யநுபவிக்கும் நித்திய சத்தியமாய் ஒவ்வொரு கணமும் உள்ள இந்த வெளிப்படையான உண்மையை உணர்வ தில்லை. இதுவே ஆத்மாவின் உண்மை. ஆத்மாவை அறியாதவன் யாராவது இருக் கிருனு? ஆனுல், அவர்கள் இதைப்பற்றிக் கேட்கக்கூட விரும்புகிற தில்லை. அப்பாலுள்ள ஸ்வர்க்கம், நரகம், மறு பிறப்பு இவைகளைப் பற்றியே அறிய விரும்புகிருர்கள். ஏனென்ருல், அவர்களுக்குப் பிரியம் மறைபொருளிலேயே தவிர சத்தியத்தி லில்லை. மதங்கள் அவர்கள் கோரும் மறைபொருள்களைக் காட்டி, முடிவில் ஆத்ம வழிக்கே திருப்புகின்றன. உபாயம் எதுவாக இருந்தாலும் முடி வில் ஆத்மாவுக்கே திரும்பவேண்டும். அப்படியிருக்க இங் கிப்பொழுதே ஏன் ஆத்மாவி லிருக்கலாகாது? மறு உலகத்தைக் காண்பதற்கும், அதைப்பற்றி ஊகிப்பதற் கும் ஆத்மா அவசியம். ஆகையால் அவை ஆத்மாவுக் கன்னிய மல்ல. விஷயங்களைப் பார்க்கிற அஞ்ஞானிகூட ஆத்மாவையே பார்க்கிருன்.

III

மனோநிக்கிரகம்

சி :—மனத்தை எப்படி அடக்குவது ?

ம :—ஆத்மாவை யுணர்ந்தால் அடக்குவதற்கு மனம் இருக்காது. மனமற்ற இடத்தில் ஆத்மா பிரகாசிக்கிறது. மனம் சும்மா விருந்தாலும் தொழில் செய்தாலும் ஞானிக்கு ஆத்மா ஒன்றே யுள்ளது. ஏனென்றால் மனம், உடல், உலகம் இவை ஆத்மாவுக்கு அன்னிய மல்ல; ஆத்மாவுக் கயலா யிரா. இவை ஆத்மாவிற் கன்னியமா யிருக்க முடியுமா ? ஆத்மாவை யுணர்ந்தபோது இந்தச் சாயைகளைப் பற்றி இடர்ப்படுவானேன் ? அவை ஆத்மாவை எப்படி மறைக்கும் ?

சி :—மனம் வெறும் சாயையே யானால், ஆத்மாவை யுணர்வ தெப்படி ?

ம :—ஆத்மா ஸ்வயம்பிரகாசமாய் ஹ்ருதயத்தி லுள்ளது. ஒளி ஹ்ருதயத்திலிருந்து எழுந்து மனத்தின் நிலயமாகிய மூளைக்குப் போகிறது. அப்போது மனதுக்கு உலகம் காணப்படுகிறது. ஆத்மப் பிரதிபலன ஒளியால் உலகைக் காண்கிறாய். மனத்தின் செயலால் உலகம் காணப்படுகிறது. மனதுக்கு ஒளி வரும்போது அதற்கு உலகம் தோன்றுகிறது; அப்படி ஒளி வராதபோது உலகம் கிரகிக்கப்படுவ தில்லை. ஒளியின் மூலத்துக்கு மனம் திரும்பினால் விஷயஞானம் விளங்காது ; கேவலம் ஆத்மாவே ஹ்ருதயமாய்ப் பிரகாசிக்கும்.

சந்திரன் சூரியவொளியாற் பிரகாசிக்கிறது. சூரியன் அஸ்தமித்த பொழுது பொருள்களைக் காணச் சந்திர வொளி உபயோக மாகிறது. சூரியன் உதித்துவிட்டால்

சந்திரன் ஆகாசத்திற் காணப்பட்டாலும் அதன் உதவி ஒருவருக்கும் தேவை யில்லை. மனதுக்கும் ஹ்ருதயத்துக்கும் உள்ள சம்பந்தமும் இப்படியே. பிரதிபலன வெளிச்சத்தால் மனம் பொருள்களைக் காண உபயோக மாகிறது. அது உள்ளொடுங்கிற் றென்றால் ஒளியின் மூலம் தானாகவே பிரகாசிக்கிறது. அப்பொழுது மனம் பகற் சந்திரன்போ லாகிறது. அறை இருண்டிருப்பின் அதை விளக்கத் தீபம் தேவை. சூரியன் உதித்தால் தீபம் தேவை யில்லை; பொருள்கள் காணப்படுகின்றன. சூரியனைப் பார்க்கத் தீபம் தேவை யில்லை. ஸ்வயம்பிரகாச சூரியன் பக்கம் உன் கண்ணைத் திருப்பினாற் போதும். அதுபோலவே தான் மனத்தின் விஷயத்திலும். பொருள்களைக் காண மனதாகிய பிரதிபலன ஒளி தேவை; ஹ்ருதயத்தைக் காண மனம் உண்முகப்பட்டாற் போதும். அப்போது மனம் ஒடுங்க, தானே ஹ்ருதயம் பிரகாசிக்கிறது.

சி:—அக்டோபரில் ஆச்ரமத்தை விட்டுப் போன பிறகு, பகவத் சந்நிதியில் எந்த சாந்திசுகத்தில் ஆழ்ந்து கிடந்தேனோ அந்த சுகம் பத்து நாட்கள் வரையில் என்னை விட்டு நீங்க வில்லை. நான் வேலை செய்துகொண் டிருக்கும் பொழுதெல்லாம் ஒரு சாந்தி ரஸத்தின் தாரை உள்ளே இருந்துகொண் டிருந்தது. சாரமற்றதோர் உபந்நியாஸத்தைக் கேட்கும்போது விழித்துக்கொண்டே தூங்குவது போன்ற இரட்டை யுணர்வு இருந்துகொண் டிருந்தது. பிறகு அது முற்றிலும் மறைந்துவிட்டது. மறுபடியும் பழைய மூடத்தனங்க ளெல்லாம் வந்துவிட்டன. வேலை யின்றித் தனியே தியானம் செய்ய வேளை யில்லை. வேலை செய்யும்போது அடிக்கடி "நான் இருக்கிறேன்" என்ற நினைப் பிருந்தாற் போதுமா?

ம:—(கொஞ்சம் பொறுத்து) மனத்தை திடப்படுத்திக் கொண்டால் அந்த சாந்தி ஸ்திரமாக இருக்கும். அடிக்கடி

ப்பழகுவதாற் கிடைக்கும் மனோபலத்துக்குத் தக்கபடி அந்த சாந்தி நீடித்திருக்கும். அப்படிப்பட்ட மனத்துக்கு ரஸ தாரையைப் பற்றிக்கொள்ளுதல் சுலபம். அந்த ஸ்திதியில் வேலை செய்தாலும் செய்யா விட்டாலும் அந்த சாந்திப் பிரவாகத்துக்குத் தங்கு தடை கிடையாது. அதற்கு வேலை தடையல்ல. அந்த வேலையைச் 'செய்கிறவன் நான்' என்ற எண்ணமே தடை.

சி:—மனத்தைத் திடப்படுத்த ஒரு தியானக் கிரமம் அவசியமா?

ம:—எந்த வேலையும் உனதல்ல என்ற எண்ணம் எப்போதும் உன் திருஷ்டியி லிருந்தால் அதுவே போதும். இதை ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ள முதலில் பிரயத்தனம் தேவை. பிறகு இது சகஜமாயும் இடைவிடாது மிருக்கும். வேலையும் நடந்துகொண் டிருக்கும்; உன் சாந்திக்குப் பங்க மிருக்காது. தியானமே இயற்கை நிலை. வேறு எண்ணங்கள் தடை செய்வதால் அதனை இப்போது தியான மென்கிறாய். இவ் வெண்ணங்கள் ஒழிந்தபோது நீ தனித்திருக்கிறாய்; அதாவது சிந்தையற்ற ஸமாதி நிலை; இந்த உன் உண்மை நிலையை, இதர சிந்தனைகளை அப்புறப் படுத்தி மீண்டு மடைய முயல்கிறாய். அவ்வாறு அப்புறப் படுத்துவதே இப்போது தியான மெனப்படுவது. இப் பழக்கம் உறுதியானால் நமது உண்மை நிலையே உண்மைத் தியானமாக வெளியாகிறது.

சி:—ஒருவன் மனத்தை ஒருமைப் படுத்த முயலும் போது, மற்ற எண்ணங்கள் வெகு வேகமாகக் கிளம்புகின்றனவே!

ம:—தியான சமயத்தில் நாநாவித எண்ணங்கள் கிளம்புகின்றன. அது நல்லதே; ஏன்? உள்ளே மறைந்து கிடப்பது வெளியாகின்றது. வெளியானாலொழிய அதை

அழிப்ப தெப்படி? எண்ணங்கள் தாமே யெழ, அவை காலக்கிரமத்தில் நசிக்க, மனம் பல மடைகிறது.

சி:—சில சமயங்களில், மனிதர்கள் பொருள்கள் இவை கனவிற்போல இன்னதென் றுணரமுடியாத ஒளி மிக்க உருவங் கொள்கின்றன. அவை வெளியி லிருப்பன போலத் தோன்றுவ தில்லை. ஆனால் அவற்றின் இருப்பை யுணர்வ தன்றி, காணும் தன்னைப்பற்றி எவ்வித வுணர்வு மற்றிருக்கிறான். மனத்தில் ஆழ்ந்த அமைதி யிருக்கிறது. அச்சமயங்கள் தன்னில் தான் ஆழத் தக்கன வாமா? அல்லது இது அநுகூலமற்ற மனோ ராஜ்ய நிலையா? அதைத் தாற்காலிக சாந்தி தரும் நிலை எனக் கருதி விருத்தி செய்யலாமா?

ம:—மனத்தில் சாந்தியோடு அறிவு மிருக்கிறது; இதுவே குறியாகக் கொள்ளத்தக்க நிலை. இதை ஸ்வரூப ஸ்திதி யென்று உணராமல் இதைப்பற்றிக் கேள்வி கேட்டதே, இந் நிலை ஸ்திர மற்றது, ஏதோ ஓரேதுவால் வந்து போகிற தென்று காட்டுகிறது.

பாஹ்ய விருத்திகள் இருக்கும்போது "ஆழ்தல்" என்பது அமையும். மனத்தைத் திருப்பி உண்முக மாக்கி வெளிவிஷய மேற்பரப்புக்குக் கீழ் மூழ்க வேண்டும். ஆனால் அறிவுக்கு மறைப்பின்றி, நிலைபெற்ற சாந்தி திகழும் போது, மூழ்குவதற்குத் தேவை யேது? அந் நிலையைத் தன்னிலையாக உணராவிட்டால், மூழ்க வேண்டுவது அவசியமே. இக் கருத்தால் இந்நிலை அநுபவத்துக்கோ, மூழ்குவதற்கோ தகுதியான தென்னலாம். இதனால் நீ கேட்ட பின்னிரு வினாக்களும் எழா.

சி:—குழந்தைகளைக் கண்டால் அவர்களைப் போல் நாம் ஆக வேண்டுமென்ற எண்ணத்தாலோ, மனம் பிரிய

முற்று விரி வடைகிறது. இந்தப் பாசத்திலிருந்து விடுபடுவ தெப்படி ?

ம :—ஆத்மாவைப் பற்றிக்கொள். குழந்தைகளைப் பற்றியும், நீ அவர்களிடம் கொள்ளும் உணர்ச்சிகளைப் பற்றியும் நினைப்பானேன் ?

சி :—மூன்ரும் முறை இப்போது திருவண்ணுமலைக்கு வந்த எனக்கு அகங்காரம் அதிகரித்து, தியானம் அசாத்தியமாய் விட்டது. இதைப்பற்றி உதாசீனமா யிருக்க வேண்டுமா? அல்லது இனிமேல் இப்படிப்பட்ட இடங்களை விலக்கவேண்டு மென்பதற்கு இது குறியா ?

ம :—இது வெறுங் கற்பனை. இவ்விடமோ பிறிதோ இருப்பது உன்னுள்ளே தான். இப்படிப்பட்ட கற்பனை கள் தொலைய வேண்டும், ஏன் ? அவ் விடங்கள் மனத்தின் செயல்களைக் குறித்து ஒன்றும் செய்வதற் கில்லை. அத்துடன், உன்னைச் சூழ்ந்தவை உன் இஷ்டத்தால் அமைவ தில்லை. அவை இயற்கையால் அமைவன. நீ அவற்றை அதிக்கிரமித்தவ ஞக வேண்டுமே யொழிய அவற்றுள் சிக்கிக்கொள்ள லாகாது.

[எட்டரை வயதுப் பிள்ளை யொருவன் மாலை ஐந்து மணிக்கு பகவான் மலைமீது சென்றபோது, மண்டபத்தில் அமர்ந்திருந்தான். அவர் இல்லாத அச் சமயத்தில் இந்தப் பிள்ளை யோகத்தைப் பற்றியும், சுத்த வேதாந்தத்தைப் பற்றியும், எளிய செந்தமிழில் அனேக ஆன்ருேர் வசனங்களி லிருந்தும், சாஸ்திரங்களி லிருந்தும், மேற்கோள்களுடன் பிரசங்கித்தான். முக்கால் மணி கழித்து, பகவான் மண்டபத்திற்குள் வந்தபொழுது ஒரே அமைதி நிலவியது. பகவான் சந்நிதியில் அமர்ந்த இந்தப் பிள்ளை இருபது நிமிஷம் ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல் பகவானை

இமைகொட்டாது பார்த்திருந்தான். அவன் கண்களி லிருந்து கண்ணீர் பெருகிற்று. இடக்கையால் அவற்றைத் துடைத்துக்கொண்டு தனக்கு இன்னும் ஆத்மாநுபூதி உண்டாகவில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டே அவ்விடம் விட்டுப் போனுன்].

சி:—இந்தப் பிள்ளையின் அசாதாரண குணங்களை எப்படி விளக்குவது?

ம:—அவனது ஜன்மாந்தர வாஸனை பலமாக இருக் கிறது. அமைதியான நிலைத்த மனத்தி லன்றி இந்த வாஸனைகள் எவ்வளவு பலமுள்ளவைகளாக இருந்த போதிலும் வெளிப்படுகிற தில்லை. பூர்வஞானத்தை ஞாப கப் படுத்திக்கொள்ளச் செய்யும் பிரயத்தனங்கள் வீணுவ தும், மனம் அமைதியாக நிலைபெற் றிருக்கும்போது, சில தாமே தோன்றுவதும் எல்லார்க்கும் அனுபவமே.

சி:—கலக்கமான மனத்தை எப்படி சமமாய் நிலைக் கச் செய்வது?

ம:—அது இல தாகும்படி அதன் மூலத்தைத் தேட வேண்டும்; அல்லது அது அழிந்து போகும்படி உன்னை சமர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். ஆத்ம சமர்ப்பணமும் ஆத்மாநுபூதியும் இரண்டும் ஒன்றே. இவ் விரண்டிலும் தன்னடக்கம் அடங்கி யிருக்கிறது. பரமேசுவர சக்தியை உணரும்போதுதான் அகந்தை யடங்குகிறது.

சி:—மனத்தை சஞ்சலத்துக்கு உட்படுத்துவதாகத் தோன்றும் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து தப்புவ தெப்படி? மனச் சாந்தியை அடைவதற்கு துறவு ஓர் உறுதியான உபாய மல்லவா?

ம:—ஸம்சாரம் உன் மனத்திலேதா னிருக்கிறது. 'இதோ உலகமாகிய நா னிருக்கிறேன்' என்று உலகம்

சொல்வ தில்லை. அப்படியாயின், அது உறக்கத்திலும் நீ அதை யுணரும்படி இருக்க வேண்டும். ஆனால் உறக்கத்தில் உலகமில்லை யானதால் அது நிலை யற்றது. நிலை யற்றது யதார்த்த மாகாது. யதார்த்த மற்றது ஆத்மாவால் எளிதில் ஒடுக்கப்படும். ஆத்மாவே நிலைபெற்றது. துறவு என்பது அநாத்மாவோடு ஆத்மாவை ஒன்றுபடுத்தாமையே. இப்படித் தப்பாகக் கருதும் அறியாமை அறவே, அநாத்மா நசிக்கிறது. இதுவே உண்மைத் துறவு.

சி :—இப்படிப்பட்ட துறவு இல்லாமலும், கருமங்களைப் பற்றின்றிச் செய்யக் கூடாதா?

ம :—ஆத்ம ஞானியே உண்மையான கர்ம யோகியும் ஆவன்.

சி :—பகவான் துவைத தத்துவத்தைக் கண்டிக்கிறதுண்டா?

ம :—ஆத்மாவை அநாத்மாவோடு ஒன்றுபடுத்தும் போதே துவைதம் இருக்கும். ஒன்று படுத்தாமையே அத்வைதம்.

IV

பக்தியும் ஞானமும்

சீ :—ஸ்ரீமத் பாகவதம் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை ஹ்ருதயத்திற் காண எல்லாவற்றையும் வணங்கி, அவை யாவையும் பரமாத்மா வாகவே காணவேண்டு மென்னும் ஒரு வழி காட்டியிருக்கிறது. ஆத்ம ஞானத்திற்கு இது உண்மை வழியாகுமா? மனத்திற்கு அதீதமான பொருளை நானுரென்னும் விசாரணையால் தேடுவதைக் காட்டிலும் மனத்தின்முன் காணும் அனைத்தையும் பகவத் ஸ்வரூப மாகவே போற்றுதல் எளி தல்லவா?

ம :—ஆம். எல்லாவற்றிலும் கடவுளைக் காணும் போது நீ கடவுளை நினைக்கிரு யல்லவா? எல்லாவற்றிலும் கடவுளைக் காண்பதற்கு நீ கடவுளை நினைத்தே யாக வேண்டும். கடவுளை மனதில் வைத்தல் தியானம். தியானம் அநுபூதிக்கு முற்பட்ட நிலை. அநுபூதி ஆத்மாவில் ஆத்ம சம்பந்தமா யுள்ளது. அது ஆத்மாவிற் கயலாயிராது. அதற்குமுன் வேண்டுவது தியானம். நீ கடவுளைத் தியானித்தாலும் ஆத்மாவைத் தியானித்தாலும் வேறல்ல. ஏன்? முடிவு ஒன்றே. நீ எவ்விதத்திலும் ஆத்மாவிலிருந்து தப்ப முடியாது. நீ எங்கும் கடவுளைக் காண விரும்புகிருய். ஆனுல் உன்னிற் காண்ப தில்லை. எல்லாம் கடவுளானுல், அந்த எல்லாம் என்பதில் நீ உள்ளடங்கவில்லையா? நீ கடவுளா யிருக்க, எல்லாம் கடவுளாயிருப்பது ஆச்சரியமா? ஸ்ரீபாகவதத்திலும் மற்றவர் தம் இதரக் கிரந்தங்களிலும் போதிக்கும் முறை இதுவே. இந்த அப்பியாஸத்துக்குங்கூட, பார்க்கிறவன் அல்லது நினைக்கிறவன் இருக்கவேண்டும். அவன் யார்?

சி :—ஸர்வ வியாபியான ஈசுவரனைக் காண்ப தெப்படி ?

ம :—கடவுளைக் காண்ப தென்பது கடவுளா யிருப் பதே. வியாபித்தற்கு அவருக்கு அன்னியமாக 'எல்லாம்' என்பது இல்லை. அவரே இருக்கிறார்.

சி :—நாம் எப்பொழுதாவது கீதையைப் படிக்க லாமா ?

ம :—எப்பொழுதும் படிக்க வேண்டும்.

சி :—ஞானத்திற்கும் பக்திக்கும் உள்ள சம்பந்த மென்ன ?

ம :—நித்தியமாய் நிரந்தரமாய் ஆத்மாவில் நிலைத் திருக்கும் ஸஹஜ ஸ்திதியே ஞானம். ஆத்மாவில் நிற்க ஆத்மாவை நேசிக்க வேண்டும். கடவுள் ஆத்மா வாகவே இருப்பதால் ஆத்மாவிற் பூணும் அன்பே கடவுளிடம் பூணும் அன்பாகும். இதுவே பக்தி. இவ்விதம் ஞானமும் பக்தியும் ஒன்றே.

சி :—சுமார் ஒரு மணி நேரம் நாமஜபம் செய்யும் போது தூக்கம்போன்ற ஒரு நிலைக்கு உள்ளாகிறேன். விழித்தவுடன் ஜபம் நின்றுவிட்டதென்ற நினைப்பு வரு கிறது. மறுபடியும் ஆரம்பிக்கின்றேன்.

ம :—'தூக்கம்போன்ற' நிலையா ? வெகு நல்லது. அது தான் ஸஹஜமான நிலை. நீ இப்போது அகந்தையோடு சம்பந்தப்பட்டிருப்பதால், அந்த ஸஹஜ நிலை உன் வேலை யைக் கெடுப்பதாக நினைத்துக்கொள்கிறாய். அந்த நிலை தான் உன் ஸஹஜ நிலையென்று நீ உணரும் வரையில், அதைப் பல முறை நீ அனுபவிக்க வேண்டும். அப் பொழுது ஜபம் அன்னிய மென்றும், ஆனாலும் அது

தானாக நடந்துகொண் டிருக்கு மென்றும் தெரிந்து கொள்வாய். ஜபம் செய்யும் மனத்தோடு உன்னைத் தப் பாக ஒன்றுபடுத்திக்கொண் டிருப்பதால் உனக்கு இந்த சந்தேகம் வந்தது. ஜபமாவது மற்றெல்லா எண்ணங் களையும் ஒதுக்கி ஒரே எண்ணத்தைப் பற்றி நிற்றல். அதுவே ஜபத்தின் கருத்து. ஜபம் தியானத்திற்கு வழி. தியானம் ஞானத்தில் முடியும்.

சி :—நாம ஜபம் செய்யும் முறை யென்ன ?

ம :—பக்தி யில்லாமல் மேலெழுந்த வாரியாக நாமத் தைச் சும்மா உச்சரிக்கக் கூடாது. கடவுள் பெயரை உப யோகிப்பதானால், நாம் நம்மை முழுதும் அவருக்கு அர்ப் பணம் செய்து அவரை யழைக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் அவர் நாமம் எப்பொழுதும் நம்முடன் இருக்கும்.

சி :—அப்படியானால் விசாரத்திற்கு அவசிய மென்ன ?

ம :—சமர்ப்பணத்தின் மெய்ப் பொருளை நன்றாக அறிந்து செய்தால்தான் அது பலன் கொடுக்கும். அந்த அறிவு சிந்தனையாலும் விசாரத்தாலும் ஏற்பட்டு ஆத்ம சமர்ப்பணத்தில் சம்பூரண மாகிறது. ஞானத்திற்கும், மனோ வாக்குக் காயங்களை ஈசுவரனுக்கு சமர்ப்பிப்பதற்கும் வித்தியாசமே இல்லை. இந்த ஆத்ம சமர்ப்பணம் நிஜ மானால் தான் சம்பூரண மாகும். பக்தன் ஈசுவரனோடு விலை பேசவோ, அல்லது அவனிடத்தில் தனக்கு இது வேண்டும் அது வேண்டுமென்று கேட்கவோ கூடாது. இந்தப் பூரண சமர்ப்பணத்திற்குள் எல்லாம் அடக்கம். ஞானம், பக்தி, வைராக்கியம், அன்பு எல்லாம் அதுவே.

V

ஆத்மாவும் அகந்தையும்

சி :—ஸமுத்திரத்தில் ஸங்கம மாகும் நதிக்குத் தனி யிருப்பு அற்றதுபோல, இறப்பினுல் ஜீவனுக்கும் இருப் பற்றுப் புனர்ஜன்ம மற்றுப் போகாதா?

ம :—ஜலம் ஆவியாகி மலேமேல் மழையாகப் பெய்து மறுபடியும் நதிகளாக ஸமுத்திரத்திற் சேர்கிறது. அது போல ஜீவர்களும் தூக்கத்தில் தனிமையை யிழந்து, ஸம்ஸ்காரம் அல்லது பூர்வ வாசனேக்குத் தக்கபடி மீண் டும் வெளிவருகின்றனர். அதுபோல் இறப்பிலும் ஸம்ஸ் காரத்தோடு கூடின ஜீவன் அழிவுருன்.

சி :—அஃதெப்படி?

ம :—வெட்டின மரத்தின் கிளேகள் மீண்டும் தளிர்க்க வில்லேயா? அதன் வேர்கள் கெடாதிருக்கும் வரையில் மரமும் வளர்ந்துகொண்டே யிருக்கும். மரணத்தில் இதயத்தோடு ஒன்றுபடும் காரணத்தினுல் மட்டும் ஸம்ஸ் காரங்கள் ஒழியா. தக்க காலத்தில் மறுபடியும் பிறக்கும். இதுவே ஜீவர்கள் மறுபிறவிக்கு ஹேது.

சி :—இதயத்தில் ஒடுங்கின சூக்ஷ்மமான ஸம்ஸ் காரங்களிலிருந்து அனந்த ஜீவர்களும், ஜீவர்களோடு சம்பந்தப்பட்ட விசாலமான உலகமும் எப்படி உண் டாகும்.

ம :—பெரிய ஆலமரம் சின்ன வித்திலிருந்து முளேப் பதுபோல, ஜீவர்களும் நாமரூபப் பிரபஞ்சமும் ஹ்ருதயத் திலிருந்து உண்டாகின்றன.

சி:—பூரணப் பொருளிலிருந்து தனி ஜீவன் எப்படி உதிக்கிருன் ? அவன் மறுபடியும் தன் மூலத்தை அடைய முடிவ தெப்படி ?

ம:—நெருப்பிலிருந்து பொறி கிளம்புவது போலப் பூரணத்தி லிருந்து ஜீவன் கிளம்புகிருன். இந்தப் பொறிக்கே அகந்தை யென்று பெயர். அஞ்ஞானி, அகந்தை எழும்பொழுதே அதை ஒரு பொருளோடு சேர்த்து விடுகிருன். அப்படிப் பொருளோடு சேராமல் அது தனித்திருக்க முடியாது. இந்தச் சேர்க்கைக்கே அஞ்ஞான மென்று பெயர். இந்த சேர்க்கையின் அழிவே ஒருவன் முயற்சிகளின் முடிவு. இப்படி வேறு பொருளோடு சேருந் தன்மை யழிந்தால், அகந்தை சுத்த மாவதோடு, தன் மூலத்தில் ஒடுங்குகிறது. தனக்கு உடம்போ டுள்ள பொய்ச் சேர்க்கையே தேகாத்மபுத்தி. நல்ல பலன்கள் அடுப்பதற்கு, இந்த தேகாத்ம புத்தி ஒழிய வேண்டும்.

சி:—அதை ஒழிப்ப தெப்படி?

ம:—தூக்கத்தில் உடம்போடும் மனத்தோடும் கூடா மல் நீ இருக்கிரு யல்லவா? சொப்பனம், ஜாக்கிரம் இவ் விரண்டிலும் நீ அவற்ருேடு கூடி யிருக்கிருய். நீ தேகமே யாளுல் ஸுஷுப்தியில் நீ தேகமற் றிருப்ப தெப்படி? உனக்கு அன்னியமா யிருப்பதிலிருந்து நீ உன்னைப் பிரித்துக் கொள்ளலாம். ஆனுல், உன்னுேடு ஒன்றி யுள்ள திலிருந்து பிரிக்க முடியாது. ஆகையால் தேகமும் அகந்தையும் ஒரு பொரு ளல்ல. விழிப்பு நிலையிலேயே இதை நன்கு உணர வேண்டும். மூன்று அவஸ்தை களையும் சோதிப்பது இந்த அறிவை யடையும் பொருட்டே.

சி: ஜாக்கிர சொப்பன அவஸ்தைகளுடன் சம்பந் தப்பட்ட அகந்தை, ஜாக்கிரசொப்பன ஸுஷுப்திகளாகிய

மூன்று அவஸ்தைகளையும் தனக்குள் கொண்ட அந்த ஒன்றை அறிய முயல்வ தெப்படிக் கூடும்.

ம:—இருநிலைகள் அல்லது இரு எண்ணங்களுக் கிடைவெளிகளில் சுத்த அகந்தை அநுபவ மாகும். அகந்தை, ஒன்றைப் பற்றிய பின் ஒன்றை விடும் புழுவைப் போன்றது. பொருள்களுடனும் எண்ணங் களுடனும் பற்றற்ற பொழுதே, அதன் மெய்யியற்கை தோன்றும். ஜாக்கிர சொப்பன ஸுஷுப்திகளாகிய மூன்று நிலைகளையும் சோதித்து அடையப்படும் உறுதியாகிய இந்த இடைவெளியே உனது உண்மை நிலையாக, நித்திய நிர்விகார தத்துவமாக உணர வேண்டும்.

சி:—நான் விழிப்பிலிருப்பதுபோல் என் இஷ்டப்படி எவ்வளவு காலம் வேண்டுமோ அவ்வளவு காலம் ஸுஷுப்தியில் இருக்க முடியாதா? இந்த மூன்று நிலை களைப் பற்றி ஞானியின் அநுபவம் யாது?

ம:—உன் விழிப்பிலுங்கூட உறக்கம் இருக்கிறது. நீ இப்பொழுதும் ஸுஷுப்தியில்தான் இருக்கிருய். அதை இவ் விழிப்பிலேயே அறிவோடு உட்புகுந் தடைய வேண்டும். உண்மையில் அதற்குட் போவது மில்லை; அதை விட்டு வருவது மில்லை. ஜாக்கிரத்திலேயே ஸுஷுப் தியை உணர்வதுதான் ஜாக்ரஸுஷுப்தி அல்லது சமாதி நிலை. அஞ்ஞானி அதிக நேரம் ஸுஷுப்தியி லிருக்க முடியாது. அவன் இயற்கை அவனை அதனின்றும் வெளி யில் தள்ளிவிடுகிறது. அவன் அகந்தை இறக்கவில்லை. அது மீண்டும் மீண்டும் எழும். ஆனல் ஞானி அகந் தையை அதன் மூலத்திலேயே அடக்கிவிடுகிருன். அவன் விஷயத்திலுங்கூடப் பிராரப்தத்தால் வெளிப்படுத்தப்படு வது போல் அகந்தை எழலாம். அதாவது அஞ்ஞானியிடம் பிராரப்தம் அகந்தையை நிலைக்கச் செய்வது போல, வெளித்

தோற்றத்துக்கு ஞானியிடமும் இப்படி ஏற்படலாம். ஆனால் இம் மூல வித்தியாசம் இருக்கிறது. அஞ்ஞானியின் அகந்தை எழும்பொழுது—அது உண்மையில் உறக்கத்தி லன்றி என்று மொடுங்கிய தின்று—தன் மூலத்தை அது சிறிதும் அறிவதே இல்லை. அதாவது அஞ்ஞானிக்குக் கனவு நனவுகளில் தனது ஸுஷுப்தி நிலை தெரியாது. ஆனால் ஞானிக்கோ அகந்தையின் எழுதலோ இருப்போ தோற்ற மாத்திரம். இப்படி எழுவது மிருப்பதுமாகத் தோன்றி னாலும் அவ னெப்பொழுதும் அதன் மூலத்தில் லக்ஷ்யம் வைத்துத் தன் னகண்ட, அதீத (மூன்று நிலைகளையும் கடந்த), அநுபூதி யுட்கொண்டவன். அவனுக்கு இவ் வகந்தையால் அபாய மில்லை. இது எரிந்த கயிற்றின் சாம்பல் உருப் போன்றது. அதற்குக் கயிற்றின் உருவம் இருக்கிறதே யொழிய, அதைக் கொண் டொன்றையும் கட்ட முடியாது. நிரந்தரமாக மூலத்திற் கவனம் நிறுத்தப் பட்டால், கடலில் உப்புப் பொம்மை போல் அகந்தை அம் மூலத்தி லழிவுறும்.

சி :—சிலுவையில் அறைதல் என்பதன் உண்மைப் பொரு ளென்ன ?

ம :—அகந்தையே கிறிஸ்து. தேகமே சிலுவை. தேகாத்ம புத்தியை அதில் அறைந்தால், அகந்தை யழிந்து, எஞ்சி யிருப்பது பூரணப் பொருளே. இந் நிகழ்ச்சியே உயிர்த்தெழல் என்பது.

சி :—இம் மாதிரி அறைதல் நியாயமா? கொலை ஒரு பெரும் பாதக மல்லவா ?

ம :—ஒவ்வொருவரும் தற்கொலை செய்துகொண்டுதா னிருக்கிறார்கள். இந்த அஞ்ஞான வாழ்க்கையினால் நித்தியானந்த நிஜஸ்திதி அழிக்கப்படுகிறது. அந்த நித்திய

நிச்சய நிலையைக் கொலை செய்ததாலேயே இந்த ஜன்மம் தோன்றி யிருக்கிறது. இது வாஸ்தவத்தில ஆத்மஹத்தி அல்லவா ? அப்படி யிருக்க, கொலையாதிபற்றிக் கவலைப் படுவானேன் ?

சி :—நிர்விகல்ப சமாதியில் இருபத்தொரு நாட்க ளுக்கு மேல் இருக்க முடியாது என்றும், அதற்குமேல் முயலும் ஒருவன் இறந்துவிடுவான் என்றும் ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர் சொல்லுகிறுர். அது சத்தியமா ?

ம :—பிராரப்தம் அழிந்தால் அகந்தை இருந்தவிடம் தெரியாமற் கரைந்துவிடும். இதுவே பூரண நிர்வாணம். பிராரப்தம் அழிவுற்ரு லொழிய, ஜீவன்முக்தரிடத்தில் எழுவதாகத் தோன்றுவதுபோல் அகந்தை தோன்றிக் கொண்டே யிருக்கும்.

VI

ஆத்மாநுபூதி

சி :—ஆத்மாநுபூதி யடைவ தெப்படி ?

ம :—அநுபூதி ஒன்றும் புதிதாக அடையப்படுவ தன்று. அது ஏற்கெனவே இருக்கிறது வேண்டுவ தெல் லாம், 'நான் அநுபூதி அடையவில்லை' என்கிற எண்ணத் தைத் தொலைத்தலே. சும்மாவிருத்தல் அல்லது சாந்தியே அநுபூதி. ஆத்மா இல்லாத வேளை இல்லை. சந்தேகமோ அநுபூதி யடையவில்லை என்கிற உணர்ச்சியோ இருக்கிற வரையில் இவ் வெண்ணங்களை ஒழிக்க முயல வேண்டும். இவை ஆத்மானாத்மச் சேர்க்கையால் ஏற்படுவன. அனாத்மா மறைய, ஆத்மாவே நிற்கும். இடம் உண்டாக்க, அடைத்துக்கொண் டிருப்பவற்றை அகற்றினால் போதும்; வே றெங்கிருந்தோ இடம் கொண்டுவரப்படுவ தில்லை.

சி :—வாஸனாக்ஷயத்தா லன்றி ஆத்மாநுபூதி உண் டாகா தென்றால் வாஸனைகள் முற்றும் அறப்பெற்ற அந்த ஸ்திதியை அறிவ தெப்படி ?

ம :—நீ இப்பொழுதே அந் நிலையி லிருக்கிறாய்.

சி :—ஆத்மாவைப் பற்றிக்கொண் டிருப்பதென்றால், வாஸனைகள் எழும்போதே அழிக்க வேண்டு மென்று கருத்தா ?

ம :—நீ இருக்கிறபடி யிருந்தால் வாஸனைகள் தாமே நசிக்கும்.

சி —ஆத்மாவை நான் எப்படி யடைவேன் ?

ம :—ஆத்மாவை அடைவது என்ப தில்லை. ஆத் மாவை அடைவதா யிருந்தால் ஆத்மா இங்கு இப்பொழுது இல்லை யென்றும், அதை இனிமேல் அடையவேண்டு

மென்றும் பொருள்படும். புதிதாக அடையப் படுவது இழக்கப்படும்; நிலைக்காது; நிலைக்காததற்காக முயல்வதும் வீண். ஆதலால் ஆத்மா இனி அடையப்படுவ தன்று. நீயே ஆத்மா. நீ அதுவாகவே இருக்கிருய். உண்மையென்ன வென்ருல், இந்த உன் இன்ப நிலையை நீ அறியவில்லை. அறியாமை குறுக்கிட்டு ஆனந்தமாகிய பரிசுத்த ஆத்மாவின்மேல் ஒரு திரையிடுகிறது. இந்த அஞ்ஞானத் திரையாகிய தப்பறிவைப் போக்குவதற்கே, இத்துணைப் பிரயத்தனங்களும். மனம் புத்தி இவைகளோடு ஆத்மாவைப் பொய்யாகச் சேர்த்துப் பார்ப்பதிலேயே பிழையிருக்கிறது. இப் பொய் யொற்றுமை தொலைய வேண்டும். அப்பொழுது ஆத்மாவே மிஞ்சி நிற்கும்.

ஆகையால், அநுபூதி என்பது ஒவ்வொருவர்க்கும் இருக்கிறது. அப்பியாசிகளுக்குள் அநுபூதியில் வித்தியாசமில்லை. 'யான் இதை யறிய முடியுமா' என்னு மையமும், 'நான் அறிய வில்லையே' என்னு மெண்ணமுமேத டைகள். இத் தடைகளினின்றும் விடுபட் டிரு.

சி:—ஸமாதியால் என்ன பிரயோஜனம்? அங்கே எண்ண மிருக்கிறதா?

ம:—ஸமாதியே ஸத்தியத்தை வெளிப்படுத்தும். எண்ணங்கள் ஸத்தியத்தை மறைக்கும். ஆகையால், ஸமாதியிலே தவிர மற்ற நிலைகளில் ஸத்தியம் உணரப்படுவதில்லை. ஸமாதியில், 'நான் இருக்கிறேன்' என்னும் உணர்ச்சி தவிர வேறு எண்ணங்கள் இரா. "நானிருக்கிறேன்" என்னு மநுபவமே சும்மா விருத்தல்.

சி:—நான் இங்கே அடைகிற ஸமாதி அல்லது சாந்தியநுபவத்தை மற்ற இடங்களிலும் எப்படி அடையலாம்.

ம:—இப்பொழு திருக்கும் ஸாந்நித்திய அநுகூலமே உனது தாற்காலிக அநுபவத்திற்குக் காரணம். இந்த

ஸமுகத்துக்கயலாய் நீ அதை அடைய முடியுமா? இந்த அநுபவம் இடம் பற்றியது. அது ஸ்திரப்படுகிற வரையில் அப்பியாசம் அவசியம்.

சி :—தன் ஜீவோபாதிக்கு வெளியில் மையங்கொண்டு தன்னில் அனைத்தையும் அடக்கியதாய்க் காணும் ஓரறிவின் ஒளி விலாசங்கள் சில சமயங்களில் தெளிவாய் ஒருவற்கு ஏற்படுகின்றன. இந்த அபூர்வ ஒளிகளை அடைந்து ஸ்திரப்படுத்தி விசால மாக்குவதற்கு தத்துவ சாஸ்திர பரிபாஷைகளை உபயோகிக்காமல் பகவான் உபாயம் சொல்ல வேண்டும். இந்த அநுபவ அப்பியாசத்தில் விவகாரங்களை விட்டு விலகுவது அவசியமா?

ம :—வெளியிலா! உள் - வெளி, யாருக்கு? திருசியம் - திரஷ்டா இருக்கிற வரையில்தான் இவை இருக்க முடியும். மேலும், இவ்விரண்டும் யாருக்கு? சோதிக்கில் திருசியம் திரஷ்டாவாய் முடியும். இந்தத் திரஷ்டா யார்? இந்த விசாரம் திரஷ்டாவுக் கப்பா லுள்ள சுத்த அறிவிற் கொண்டுபோய் விடும். ஜீவோபாதி என்பது மனம். இந்த மனம் எல்லை யுடையது. ஆனால் சுத்தவறிவு எல்லை யற்றது. முன் சொன்ன விசாரத்தா லடையத் தக்கது.

அடைதல்—ஆத்மா அடையப்பட்டே யிருக்கிறது; நீ அதை யறியத் தடையாக மூடிக்கொண்டிருக்கும் ஆவரணத்தை நீக்கலே வேண்டுவது.

ஸ்திரப்படுத்தல் :—ஆத்மா ஒருதரம் அநுபவிக்கப் பட்டால், அது நித்தியப்ரத்தியக்ஷமாய்த் தானாக அநுபவிக்கப்படும். அது என்றும் அகல்வ தில்லை.

விசாலமாக்கல் :—ஆத்மாவை விசாலமாக்க லென்ப தில்லை. இருக்கிறபடியே இருக்கிறது. அதில் குறுகலோ விரிதலோ இல்லை.

விவகாரங்களை விட்டு விலகல்:—ஆத்மாவில் ஸ்திதியே ஏகாந்தம். அதற் கய லொன்று மில்லை. விலகல் என்பது ஏதோ ஒரு நிலையிலிருந்தோ இடத்திலிருந்தோ பிறிதொன்றற்கு நிகழ்வது. ஆத்மாவுக் கயலாய் இவ் விரண்டு மில்லை. எல்லாம் ஆத்மாவாக இருக்க, விலகல் என்பது முடியாதது; எண்ணவுங் கூடாதது.

அப்பியாசம்:—ஸஹஜமான சாந்திக்கு ஏற்படும் தடை நிவிருத்தியே அப்பியாசம். நீ அப்பியாசம் செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் ஸஹஜஸ்திதியிலேயே இருக்கிருய். கேள்வி சந்தேகம் அற்று நிற்றலே உனது நிஜஸ்திதி.

சி:—சமாதி கிடைத்தால் சித்திகளும் கிட்டு மல்லவா :

ம :—சித்திகளை உணரத் தனக் கயலாகப் பிற ரிருக்க வேண்டும்; என்ருல், அவைகளை வெளிக்காட்டுவானிடம் ஞான மில்லை யென்பது அர்த்தம். ஆகையால் சித்திகள் ஒரு பொருளாகக் கருதத் தக்கன வல்ல. ஞானத்தையே லக்ஷியமாகக் கருதி யடைய வேண்டும்.

சி :—எனக்கு அநுபூதி யுண்டாளுல், அதனுற் பிறர்க்குப் பயனுண்டா?

ம :—ஆஹா! அதுவே நீ பிறர்க்குச் செய்யக் கூடிய பேருபகாரம். அரிய ரஹசியங்களைக் கண்டு பிடித்தவர் அனைவரும் ஆத்மாவின் ஆழ்ந்த சாந்தியிலேயே அவைகளைக் கண்டு பிடித்தனர். ஆனுல் அந் நிலையில் சஹாயஞ் செய்ய, உண்மையில் அன்னிய ரொருவரு மில்லை. பற்பல பொன்னணிகளை மதிப்பிடும்போது, தட்டான் பொன்னையே காண்பதுபோல அநுபூதிமானும் ஆத்மாவையே காண்கிருன். உன்னை நீ தேகமாகக் கருதின் நாமரூபங்களெதிர்ப்படும். நீ தேகாத்ம புத்தி தீர்ந்து நின்ருல் உனக்

கயலாக ஒருவரும் காணப்பட மாட்டார். அநுபூதிமான் உலகத்தைத் தனக் கயலாகக் காண்ப தில்லை.

சி :—ஞானிகள் மற்றவர்களோடு கலந்திருப்பது நல்ல தல்லவா?

ம :—கலப்பதற்குத் தனக் கயலாவா ரொருவரும் இல்லை. ஆத்மா வொன்றே சத்தியம்.

சி :—கஷ்டப்படும் உலகத்தார்க்கு நான் உபகாரம் செய்ய வேண்டிய தில்லையா?

ம :—உன்னைப் படைத்த சக்தியே உலகத்தையும் படைத்தது. உன்னைக் காப்பாற்றும் அந்த மகாசக்தி அவ் வாறே உலகத்தையும் காப்பாற்றும். கடவுளே உலகத்தை சிருஷ்டித்திருப்பதால் அதைக் காப்பாற்றுவதும் அவர் பொறுப்பு; உன் வேலை யன்று.

சி :—தேசபக்தி கொள்வது நம் கடமை யல்லவா?

ம :—சும்மா விருப்பது மாத்திரமே உன் கடமை. இது வாகவோ அதுவாகவோ இருப்பது உன் கடமையல்ல. வெறும் *"அஸ்மிதாவே நான்" என்பதில் முழுவதும் அடங்கிக் கிடக்கிறது. "சும்மா விரு" என்பதே உபாயத் தின் ஸாரம். "சும்மா" என்பதன் பொரு ளென்ன? 'உன்னைக் கொல்' என்பது அதன் பொருள். நாம ரூபம் ஒவ்வொன்றும் துன்பத்திற்கே காரணம். 'நான், நான்' என்பது ஆத்மா; 'நானிது' என்பது அகந்தை. நான் நாஞகவே யிருப்பது ஆத்மா; அது குறுக்கே பாய்ந்து 'நானிது, நானது' என்ருல் அது அகந்தை.

---

* அஸ்மிதா—இருக்கிறேன் என்பது.

சீ :—ஆனுல் கடவுள் யார்?

ம :—ஆத்மாவே கடவுள். "இருக்கிறேன்" என்பது கடவுள். ஆத்மாவுக் கன்னியமாகக் கடவுள் இருந்தால் அவர் ஆத்மா வற்றவ ராவார். இப்படிச் சொல்வது மூடத் தனம்.

கடவுளை யுணர்வதற்குச் செய்யவேண்டிய தெல்லாம் சும்மா விருத்தலே. இதைக் காட்டிலும் சுலபமானது யாது? ஆகையால் ஆத்மவித்தை அதிசுலபம்.

———

VII

குருவருள்

சீ :—குருகிருபை என்ப தென்ன? அதனுல் ஆத்மாநுபூதி எப்படி உண்டாகும்?

ம :—குரு என்பது ஆத்மா. சில வேளை மனிதன் உலகவாழ்வில் உள்ளதைக் கொண்டு திருப்தி யடையாமல் அதிருப்தி மேலிட்டு, தன் ஆசைகள் நிறைவேறக் கடவுட் பூஜை முதலானவை செய்கிருன். கிரமமாக அவன் மனம் சுத்த மடைந்து, உலக ஆசையைப் பூர்த்தி செய்து கொள் வதற்கு மேலாகக் கடவுளை யறிய விரும்புகிருன். அப் போது கடவுளருள் தோன்ற ஆரம்பிக்கிறது. கடவுள் குருவுருக்கொண்டு பக்தனுக்குத் தோன்றி, ஸத்தியத்தைப் போதித்துத் தன் னிணக்கத்தால் அவன் சித்தத்தைச் சுத் தம் செய்கிருர். பக்தன் மனம் பலமடைந்து அந்தர்முகப் படுகிறது. தியானத்தால் அது இன்னும் சுத்தப்பட்டுச் சிறிதும் அலை வற்றுச் சும்மா நிற்கிறது. அந்த அமைதி யான ஆகாசமே ஆத்மா.

குரு வெளியு முள்ளார்; உள்ளு முள்ளார். வெளியிலிருந்து மனம் உண்முக மாகும்படித் தள்ளுகிறுர். உள்ளிலிருந்து மனத்தைத் தன்வச மிழுத்து, அதை அமைதியாக வைத்துக்கொள்ள உதவுகிறுர். இதுதான் குரு கிருபை. தெய்வம், குரு, ஆத்மா இவை ஒன்றே.

சி :—பிரம்மஞான சங்கத்தில் தங்களை நடத்த குருவைத் தேடுவதற்காகத் தியானம் செய்கிறுர்கள்.

ம :—குரு உள்ளே இருக்கிறுர். அவர் வெளியில் மாத்திரம் இருக்கிறு ரென்ற தப்பெண்ணத்தைத் தீர்க்கும் பொருட்டே தியானம். நீ தேடும் குரு உனக் கயலாயிருந்தால் அவர் மறைந்துவிடுவதும் நிச்சயம். அவ்வாறு தோன்றி மறையுங் குருவினுல் பய னென்ன? நீ தனியென்றே உடம் பென்றே கருதுகிற வரையில் உனக்கு வெளி குருவும் தேவையே; அவர் உடம்புடன் காணப்படுவார். தன்னை உடம்பாகக் கருதும் பொய் தீர்ந்தால், குரு ஆத்மாவுக் கயலற்றுக் காணப்படுவார்.

சி :—ஆத்மஞான மடையக் குரு உதவி செய்வாரா?

ம :—குரு உன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு காதில் ஓதுவாரா? நீ எப்படி இருக்கிறுயோ அப்படியே அவரும் இருப்பதாக நீ எண்ணிக் கொள்ளலாம். உனக்கு உடம் பிருப்பதனுல் அவருக்கும் உடம் பிருக்கிற தென்றும் உனக்கு அவர் ஏதோ பிரத்தியக்ஷ அனுகூலம் செய்வா ரென்றும் நீ கருதுகிறுய். ஆனுல் அவர் வேலை அந்தரங்கத்தில் ஆத்ம சம்பந்த மானது.

சி :—குருவைக் காண்ப தெப்படி?

ம :—சர்வ வியாபியாகிய ஈச்வரன் தன் பக்தன் மேற் கருணை கூர்ந்து, பக்தன் பக்குவத்துக்குத் தக்க படி

அருளுருக் கொண்டு வருகிறார். பக்தன், குருவை மனித னென்று நினைத்து, இரண்டு பௌதிக சரீரங்களுக்கும் சம்பந்த மேற்படுத்திக் கொள்ளப் பார்க்கிறான். ஆனால் பரமாத்மாவாகிய ஈச்வரனே மனித வுருத் தாங்கி வந் துள்ள குரு, உள்ளிலிருந்து இவன் வழிகளிற் பிழை காண உதவி, ஆத்மாவை அறியும் வரை சரியான மார்க் கத்தில் அவனை நடத்துகிறார்.

சி:—அப்படி யானால் பக்தன் என்ன செய்ய வேண் டும்?

ம:—குரு வார்த்தையின்படி நடந்து உள்ளே உழைக்க வேண்டும். குரு உள்ளும் புறமு மிருப்பதால் நீ உண் முகப்பட அநுகூலமான ஸ்திதியை ஏற்படுத்தி, உன்னை மையத்துக்கு இழுக்க அவர் உண்முகத்தையும் தயார் செய்கிறார். இவ்வாறு நீ உள்ளத்தில் நன்கு நிலை நிற்கும் பொருட்டு அவர் வெளியிலிருந்து உன்னை உள்ளுக்குத் தள்ளி, உள்ளிலிருந்தும் இழுத்துக் கொள்கிறார். உன் சொந்த முயற்சியால் உலகத்தை வென்றுவிடலா மென எண்ணுகிறாய். உன் வெளி முயற்சி யெல்லாம் வீணாகி உள்ளே ஒடுங்குகிறபோது, 'ஆ! மனிதனை அதிக்கிரமித்த ஒரு சக்தி இருக்கிறது' என்று உணர்கிறாய்.

அகந்தை அடக்கப்படக் கூடாத ஒரு மதயானை. அதை யடக்கச் சிங்கத்துக்குக் குறைந்த எதனாலும் முடி யாது. அந்தச் சிங்கமே குரு. அவருடைய ஒரே பார்வை இந்த மதயானையாகிய அகந்தையை நடுங்கச் செய்து கொன்று விடுகிறது. காலக் கிரமத்தில், நீ அழிந்த விடத் திலேயே உன் நிஜ மகிமை யுள்ள தென்பதை யுணர்வாய். அந்த நிலையை யடைய நீ ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும. அப்போது குரு உன் பக்குவ மறிந்து உன்னை நடத்துகிறார்.

சி :—யாதொரு உபதேசமும் தீக்ஷையும் செய்யாத குருவின் மௌனம், அவர் பேசும் வார்த்தைகளைவிட, சாஸ்திர சர்ச்சைகளைவிட எப்படி அதிக சக்தி வாய்ந் தது?

ம :—மௌனமே அதி தீவிரமான கிரியை. சாஸ்திரங் கள் எவ்வளவு விஸ்தாரமாயும் அழுத்தமாயு மிருந்தாலும், அவை பலிதத்தில் தவறுகின்றன. குரு இருந்தபடி இருக் கிறார். எல்லாரிடத்திலும் அருள் தாண்டவ மாடுகிறது. சர்வ சாஸ்திரங்களிலும் இந்த மௌனம் வெகு விசால மும் மிக அழுத்தமு மானது.

சி :—அதனால் சிஷ்யனுக்கு ஆனந்த மேற்படுமா?

ம :—குருவுக்குத் தன்னைச் சமர்ப்பித்தவுடன் சிறிதும் அகந்தையின் வாசனைக்குக் கூட இடமில்லை. சமர்ப்பணம் சம்பூரணமா யிருந்தால், அகந்தை யுணர் வனைத்து மற, துன்பமே யிருக்க முடியாது. சத்திய ஆத்மா ஆனந்தமே தவிர வேறன்று. அதுவேதான் நூதன தரிசனம்.

சி :—அருளை அடைவ தெப்படி?

ம :—அருள் ஆத்மாவே. அதுவும் அடையப் படுவ தன்று. அது இருப்பதென நீ உணர வேண்டும். சூரியன் பிரகாச மாத்திரமே; அது இருட்டைக் காண்ப தில்லை. அப்படி யிருந்தும் சூரியப் பிரவேசத்தால் இருள் ஓடி விடுகிற தென்கிறாய். அதுபோலச் சீடனது அறியாமை யும் இரு ளுருப்போல குரு வீக்ஷண்யத்தால் இல்லாததாகி விடுகிறது. உன்னைச் சுற்றிலும் சூரிய வெளிச்ச மிருக் கிறது. ஆனால் சூரியனைப் பார்க்க அதன் பக்கம் நீ திரும்பிக் காண வேண்டும். அதுபோல ஸ்வதஸ் ஸித்த மாயினும், அருளை யுள்ளபடி நாடி யடைய வேண்டும்.

சி :—அருள், நாடுவானது பக்குவத்தைத் துரிதப்படுத் தாதா?

ம :—அதை யெல்லாம் குருவிடம் ஒப்புவித்துவிடு. யாதொன்றும் மிச்சம் வைத்துக்கொள்ளாமல் அவரைச் சரணடை.

இரண்டில் ஏதாவ தொன்று செய்ய வேண்டும். உன் அசக்தத்தை யுணர்ந்து, பரமேச்வர சகாயம் அவசியமா யிருப்பதால் சரண்புகு; அல்லது துன்பத்தின் மூலான் வேஷணம் செய்து, மூலத்தை யடைந்து, ஆத்மாவில் ஆழ்ந்துவிடு. எவ் வழியாலும் நீ துன்பத்திலிருந்து விடு படுவாய். ஈச்வரனோ குருவோ தன்னைச் சரண் புகுந்த பக்தனைக் கைவிடுவ தில்லை.

சி :—குருவுக்கோ கடவுளுக்கோ நமஸ்கரித்தலின் தாற்பரிய மென்ன?

ம :—அகந்தை யடங்கி மூல ஆத்மாவில் ஒடுங்குதல் இதன் பொருள். வெளிச் சின்னங்கள் வணக்கங்களால் கடவுளோ குருவோ ஏமாற மாட்டார். அகந்தை இருக் கிறதா இல்லையா என்பதையே கவனிப்பார்.

சி :—பகவான் இலையிலிருந்து, அநுக்கிரஹத்துக் கறி குறியாகச் சிறிது பிரசாதம் தர லாகாதா?

ம :—அகந்தையை நினையாமல் உண். அப்போது நீ சாப்பிடுவ தெல்லாம் பகவத் பிரசாதந்தான்.

சி :—படித்தவனுக்குக் குருகிருபை தேவை யில்லாத தால் அவன் ஞானோதயத்துக்கு விசேஷ யோக்கியதை யுடையவ னல்லவா?

ம :—படிப்பற்ற ஞானியின் முன் பண்டிதனும் பணிய வேண்டியதுதான். எழுத்து வாசனை யில்லாதது அறி

வின்மைதான். படிப்போ, கற்றும் அறிவின்மை. இரண்டு பேரும் உண்மை லக்ஷியத்தை அறிந்தவ ரல்லர். வேருேர் விதத்தில் ஞானியும் அறியாதவனே; ஏனென்ருல் அவனுக்கு ஒரு லக்ஷியமு மில்லை.

சி :—குரு வநுக்கிரஹத்தை அடைவதற் கல்லவா அவருக்குக் கையுறை வழங்கப்படுகிறது; அதனு லன்ருே பகவானுக்குப் பொருள்கள் சமர்ப்பிக்கப்படுகின்றன!

ம :—ஏன் கையுறை கொண்டு வருகிருர்கள்? நான் கேட்கிறேனு? வேண்டா மென்ருலும் கொணர்ந்து திணிக்கிருர்கள். ஏன்? ஒரு தரம் வாங்கிக்கொண்டு விட்டால், பிறகு வேண்டாமென்று நிராகரிக்க முடியாது. சிறு ஊன்போட்டுப் பெருமீன் பிடிக்கிற வியாபாரந்தா னிது. தூண்டிற்காரனுக்கு மீன்களுக்கு இரைபோட வேண்டுமென்று வெகு அக்கரையா? மீனைப் பிடித்துச் சாப்பிடுவதி லன்ருே திருஷ்டி!

சி :—அநேக தீக்ஷைகள் ஆகிய பிறகு தான் மோக்ஷமடையலாகுமென்று பிரம்மஞான சபையார் சொல்வதில் ஏதாவது உண்மை யுண்டா?

ம :—ஆம். ஒரே ஜன்மத்தில் மோக்ஷ மடைபவர்கள் முன் ஜன்மங்களிலேயே எல்லா தீக்ஷைகளையும் அடைந்திருக்கவேண்டும்.

சி :—ஞானி விதேகனுன பிறகு நாலைந்து விதமான வேலைகளை இவ் வுலகத்திலோ பிற வுலகத்திலோ மேற்கொண்டு செய்யவேண்டுமென்று பிரம்மஞான சபையார் சொல்லுகிருர்கள். இதைப்பற்றி பகவான் அபிப்பிராயமென்ன?

ம :—சிலர் அப்படி ஆதிகாரிக புருஷர்க ளாகலாம்; எல்லாரு மல்ல.

சி :—கண்ணுக்குத் தெரியாமலே ரிஷி கணத்தோர் உலக காரியங்களைக் கவனித்து வருகிறார்களாமே! பகவானுக்கு அவ்வாறு ஏதாவது தெரிகிறதா?

ம :—கண்ணுக்குத் தெரியாம லென்றால் எப்படிக் காண்பது?

சி :—ஞான திருஷ்டியில்.

ம :—ஞானதிருஷ்டியில் ஞானத்துக்கு அன்னியமாக யாதொன்று மில்லை.

சி :—நான் அவர்களைத்தெரிந்துகொள்ள முடியுமா?

ம :—உனது பாரமார்த்திக சத்தியத்தை உணர்ந்து கொண்டால், ரிஷிகள் ஆசாரியர்களுடைய சத்தியமும் உனக்கு விளங்கும். இருப்பது ஒரே ஒரு குரு. அது ஆத்மாவே.

சி :—புனர் ஜன்மம் உண்மைதானா?

ம:—அறியாமை உள்ள வரையில் புனர் ஜன்மம் உண்டு. வாஸ்தவத்தில், இப்பொழுதோ இதன் முன்போ யாரும் ஜன்ம மெடுத்ததே யில்லை; இனியும் எடுக்கப் போவதில்லை. இதுதான் உண்மை.

சி ;—யோகிக்குப் பூர்வஜன்ம மெல்லாம் தெரியுமா?

ம :—இந்த ஜன்மத்தைப் பற்றி முதலில் உனக்குத் தெரியுமா? பூர்வஜன்ம மெல்லாம் தெரியவேண்டு மென்கிறாயே! இந்த ஜன்மத்தைப் பற்றிய உண்மையை இப்பொழுது தெரிந்துகொள்; மற்ற ஜன்மங்களைப் பற்றிய உண்மை யெல்லாம் தானே தெரியும். இப்போதுள்ள இச் சிற்றறிவை வைத்துக் கொண்டே இவ்வளவு கஷ்டப்படு

கிருய். இன்னும் அதிக அறிவை மனத்தில் ஏற்றிக் கொள்வானேன்! இன்னும் அதிகக் கஷ்டப்படவா?

சி :—மற்றவர்களுக்கு ஞானமுண்டாக்க பகவானது ரஹஸ்ய சக்திகள் உபயோக மாகின்றனவா, அல்லது பக வான் அநுபூதியே அதற்குப் போதுமா?

ம :—மற்றெல்லா சக்திகளைக் காட்டிலும் ஆத்மாநு பூதியே மஹாசக்தி வாய்ந்தது. ஞானிக்கு அகந்தை யற் றுப் போனதால் அவனுக்கு அயலார் எவரு மில்லை. அவன் உனக் களிக்கக்கூடிய மிகச் சிறந்த நலன் யாது? ஆனந் தம். ஆனந்தம் சாந்தியிற் பிறக்கிறது. கலக்க மற்ருல் தான் சாந்தி நிலைக்கும். கலக்கம் மனத்திலெழும் எண் ணங்களா லுண்டாவது. மனமே யில்லை யென்ருல் பூரண சாந்தியே உள்ளது. மனம் செத்தாலொழிய சாந்தியும் சுகமும் பெற முடியாது. முதலில், தான் இன்புற்ருலொ ழிய மற்றவர்களை இன்புறுத்தவும் முடியாது. மனமற்ற ஞானிக்கு, அவன் திருஷ்டியில் மற்றவர் இல்லாததால், அவன் அநுபூதியே மற்றவர்களைப் பரவச மாக்கப் போதிய தாகும்.

VIII

சாந்தியும் சுகமும்

சி :—ஆத்ம விசாரத்தால் எனக்கு சாந்தி வராது போ லிருக்கிறதே; வே றெவ்விதத்தால் வரும்?

ம:—சாந்தியே உனது சுபாவ ஸ்திதி. இந்த ஸ்திதியை அறிய முடியாமல் தடை செய்வது மனம். விசாரம் மனத் தைப் பற்றியது. மனம் இன்னதென்று விசாரி. மனம் தொலைந்து போய்விடும். எண்ணத்தைத் தவிர மன மென்று ஒன்று மில்லை. ஆயினும் எண்ணங்கள் தோற்று வதனுல் அவை எங்கிருந்தோ தோற்றுவதாகக் கற்பனை செய்துகொண்டு, அவ்விடத்தையே மனமென்று சொல்லு கிருய். மனமென்பது என்னவென்று உள்ளே நுழைந்து நோக்கினுல் உண்மையில் மனமென்று யாதொன்றையுங் காணும். இப்படி மன மிறந்தால் சாசுவதமான சாந்தி விளங்கும்.

சி :—காவியம், சங்கீதம், ஜபம், பஜனை, இயற்கை வனப்பின் காட்சி, நல்ல ஸ்தோத்திர படனம் முதலிய உபாயங்களால் அகண்ட ஏக உண்மையுணர்ச்சி சில சமயங்களில் அடைகிருேம். அகந்தை தோன்றுத, அந்த ஆழ்ந்த சாந்தியுணர்வு "இதய குகையுட் புகுத" லென்று பகவான் கூறுவதே தானு? இவ் வப்பியாசம் ஆழ்ந்த சமா திக்கும் அதன் வாயிலாக சத்தியத்தின் பூர்ண தரிசனத் துக்கும் வழி யாகுமா?

ம :—அநுகூல விஷயங்கள் மனத்தின்முன் தோன்றி ஞல் ஆனந்தமா யிருக்கிறது. இந்த ஆனந்தம் ஆத்மா வின் இயற்கையே; அஃதன்றி வேறு ஆனந்த மில்லை. அது வெளியில் வெகு தூரத்தில் இருப்ப தன்று. ஆனந்த

மான தென்று நீ சொல்லும் சமயங்களில் வாஸ்தவத்தில் நீ ஆத்மாவிலேயே மூழ்குகிருய். இப்படி மூழ்குவதால் முன்னமே யுள்ள சுய இன்பம் வெளியாகிறது. இவ் வின்பம் உன்னுள்ளேயே இருக்க, அது வெளிப்பொருள் களிலோ சம்பவங்களிலோ இருப்பதாக நினைப்பதற்குக் காரணம் வெறும் எண்ணங்களே. இப்படிப்பட்ட சமயங் களில் உனக்குத் தெரியாமலே நீ ஆத்மாவில் மூழ்கி யிருக் கிருய். ஏக-ஸத்திய-ஆத்மாவாய் இருக்கிற ஆனந்தமும் நீயும் ஒன்று என்னும் அநுபவ ஞானத்துடன் அப்படி ஆழ்ந்தால் அதையே அநுபூதி யென்று சொல்லலாம். நீ ஹ்ருதயமாகிய ஆத்மாவில் அறிந்து மூழ்க வேண்டும்.

ஸ்ரீ

மஹர்ஷி வாய்மொழி

இரண்டாம் பாகம்

I

ஆத்மவிசாரம்

சீடன் :—ஆத்மாவை யறிவ தெப்படி?

மஹர்ஷி :—யாருடைய ஆத்மா? நீயே கண்டுபிடி.

சீ :—என் ஆத்மாவைத்தான். நானுர்?

ம :—நீயே தேடிக் காண்.

சீ :—எனக்குத் தெரிய வில்லேயே.

ம :—நன்ருக ஆலோசித்துப் பார். "நா னறியேன்" என்று சொல்கிறவன் யார்? நீ சொல்லுகிற இந்த "நான்" யார்? நீ அறிந்து கொள்ளாதது எது? என்ன தெரிய வில்லே?

சீ :—என்னில் உள்ளது—யாரோ, எதுவோ தெரிய வில்லே.

ம :—யாரோ என்பது யார்? யாரிடத்தில் உள்ள யார்?

சீ :—ஏதோ ஒரு சக்தியோ, என்னவோ!

ம :—தேடிப் பார்.

சீ :—நான் ஏன் பிறந்தேன்?

ம :—பிறந்தது யார்? உன் கேள்விகளுக் கெல்லாம் அதுவே பதில்.

சீ :—அப்படியாளுல் நாளுர்?

ம :—(புன்சிரிப்புடன்) என்னைப் பரீக்ஷை பார்க்கவா வந்தாய்? நீயே சொல்லவேண்டும் நீ யாரென்று.

சீ :—நான் என்ன முயன்ருலும் "நான்" என்பது எனக்குப் பிடிபட வில்லை. அது இன்னதென்று வெளிப் படையாக உணரக்கூட முடிய வில்லை,

ம :—"நான்" என்பது உணரப்படவும் முடிய வில்லை யென்று சொல்கிறவன் யார்? ஒன்று மற்ருென்ருல் உணரப்படாத இரண்டு "நான்" இருக்கிறதா உன்னில்?

சீ :—நாளுரென்று கேட்பதற்குப் பதிலாக, "நீங்கள் யார்?" என்று விசாரிக்கலாமா? அப்படிச் செய்வதால் என் திருஷ்டி யெல்லால் உங்கள் மேலேயே இருக்கும். ஏனெனில் உங்களைக் குரு ரூபமான ஈச்வரளுகக் கருது கிறேன். நாளுர் என்று கேட்பதைக் காட்டிலும் இவ் விசாரத்தாலேயே நான் தேடும் லக்ஷியம் கிட்டுவ தாகலாம்.

ம :—நீ எம்மாதிரி விசாரணை செய்தாலும் கடைசி யில் ஏகமாம் தாளுகிய ஆத்மாவைத்தான் அடைய வேண்டும். "நான்", "நீ", "குரு", "சீடன்" இந்த வித்தியா சங்களெல்லாம், அறியாமைக்கு அறிகுறி. இருப்பது அகம் ஸ்வரூபமாம் பரமாத்மா ஒன்றே. மற்ற விதம் பாவிப்ப தெல்லாம் தன்னைத்தான் ஏமாற்றிக் கொள்வதாம்.

இவ் விஷயத்தை ரிபு முனிவர், அவருடைய சீடன் நிதாகன்—இவர்களைப் பற்றிய புராணக் கதை யொன்று நன்கு போதிப்பதாக இருக்கிறது.

இரண்டற்றதாகிய ஏகமாம் பிரம்மத்தின் அத்தியந்த சத்தியத்தை ரிபு தம் சீடனாகிய நிதாகனுக்குப் போதித்த போதிலும், மிக்க படிப்பும் புத்தியு முள்ள நிதாகன் ஞான மார்க்கத்தை நன்கு அவலம்பிக்கப் போதுமான திட நிச்சயம் அடையாமல் கர்ம காண்டத்தின்படி ஒழுகி வந்தான்.

ஆனால் குரு, தம் சீடன் எப்படித் தம்மைப் பூஜித்தானோ அதைப்போல் தாமும் அவனை நேசித்தார். ரிபு முனிவர், தம் சீடன் கர்ம காண்டத்திலிருந்து எவ்வளவு விடு பட்டிருக்கிறானென்று காண, தாம் வயதானவரா யிருந்தும் நகரத்தில் வசித்த தம் சீடனிடம் தாமே போவார்.

தன் குரு தன்னைக் கவனித்து வருகிறா ரென்று அறியாதபொழுது, நிதாகன் எப்படி நடப்பானென்று கவனிக்கச் சிற்சில சமயங்களில் ரிபு மாறுவேடம் பூண்டு போவார்.

அப்படிப் போயிருந்த ஒரு சமயத்தில் நிதாகன் ராஜ பவனியை வெகு கருத்தாகக் கவனித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பட்டிக்காட்டான் வேஷங் கொண்ட ரிபு கண்டார். நகரவாசி நிதாகன் கண்டுகொள்ள வில்லை. "இதென்ன கும்பலும் கூச்சலும்" என்று பட்டிக்காட்டானாகிய ரிபு கேட்டான். "ராஜா பவனி போகிறார்" என்று நிதாகன் பதிலுரைத்தான்.

"அரசனா? ஊர்வலம் போகிறானா? யார் அரசன்?" என்றான் பட்டிக்காட்டான்.

"அதோ யானைமேல்" என்றான் நிதாகன்.

"அரசன் யானைமேல் இருக்கிறான் என்கிறாயா? ஆம், நான் இருவரைக் காண்கிறேன். இதில் அரசன் யார்? யானை எது?" என்றான் பட்டிக்காட்டான்.

"என்ன! நீ இரண்டையும் பார்க்கிறாய். ஆனால் மேலிருப்பவன் அரசன் என்றும் கீழ் இருப்பது யானை என்றும் அறிய மாட்டாயா? உன்னைப் போன்ற மனிதனிடம் பேசுவதாற் பய னென்ன?" என்றான் நிதாகன்.

"என்னைப்போன்ற மூடனிடம் பொறுமையை இழக்க வேண்டாம். உன்னை வேண்டிக் கொள்கிறேன். மேல், கீழ் என்றாயே; இதன் பொருள் என்ன?" என்று கெஞ்சினான் பட்டிக்காட்டான்.

நிதாகனுக்குக் கோபம் தாங்க வில்லை. "மேலே அரசனையும் கீழே யானையையும் காண்கிறாய். அப்படி இருந்தும் மேல் கீழ் என்றால் என்ன வென்று அறிய விரும்புகிறாய். கண்ட காட்சிகளும் கேட்ட வார்த்தைகளும் இவ்வளவு அறிவை விளக்க வில்லை யென்றால் நடித்துத்தான் உனக்குப் போதிக்க வேண்டும். குனி. எல்லாம் உனக்கே பூரணமாக விளங்கிவிடும்" என்று வார்த்தைகளைக் கொட்டினான் நிதாகன்.

சொன்னபடி செய்தான் பட்டிக்காட்டான். அவன் தோளின்மேல் ஏறிக்கொண்டான் நிதாகன்.

"இப்பொழுது புரிகிறதா, மேலே நான் அரசன் போல் இருக்கிறேன். கீழே நீ யானைபோல் இருக்கிறாய். இப்பொழுது தெளிவாகிவிட்டதா?" என்றான்.

"இல்லை, இன்னும் புரியவில்லை. நீ அரசன்போல் மேல் இருக்கிறாய் என்றும், நான் யானைபோல் கீழ் இருக்

கிறேன் என்றும் சொல்லுகிறாய். அரசன், யானை, மேல், கீழ்—அதுவரையில் விளங்குகிறது. ஆனால், நான், நீ என்று சொன்னாயே; எதைக் குறித்து, நான், நீ என்கிறாய்? அதுதான் விளங்க வில்லை. தயவுசெய்து அதை விளக்கு'' என்று வெகு நிதானமாகச் சொன்னான் பட்டிக்காட்டான்.

இப்படி 'நான்' 'நீ' என்பதின் பேதத்தை விவரிப்பதான மஹாபிரச்சினையானது திடீரென்று தன் முன் தோன்றவே நிதாகனுக்கு ஓர் விழிப்பு உண்டாயிற்று உடனே கீழே குதித்து, தனது குருவின் சரணங்களில் விழுந்து, ''வந்தனத்துக் குரிய எனது குரு ரிபுவையன்றி, வெளித்தோற்றமாகிய இந்தப் பௌதிக வாழ்விலிருந்து உண்மைப் பொருளாகிய ஆன்ம நிச்சயத்திற்கு என் மனதைக் கவரக் கூடியவர் வேறு யார்'' என்று வேண்டி வணங்கினான் நிதாகன்.

ஆகையால் தோற்றமாம் பௌதிக வாழ்வை ஆத்ம விசாரத்தின் மூலமாய் இங்கேயே இப்பொழுதே கடப்பது உனது லக்ஷியமாக இருக்க, உடலுக்கே உரித்தாகிய 'நீ' 'நான்' என்கிற பாகுபாட்டுக் கிடமேது? எண்ணங்களின் மூலத்தைத் தேடி மனம் உள்நாட, 'நீ' எங்கே, 'நான்' எங்கே?

இங்ஙனம் நாடி, அனைத்தையும் தன்னுட் கொள்ளும் ஆன்மாவாக அமர்.

சீ:—தான் தன்னைத் தேடிக்கொண் டிருப்பது ஹாஸ்யமல்லவா? நானார் விசாரம் கடைசியில் வெறும் பேச்சாக முடிய வில்லையா? மந்திரம்போல் ''நானார் நானா'' ரெனச் சொல்லிக் கொண்டு முடிவில்லாமல் என்னையே நான் கேட்டுக்கொண் டிருப்பதா?

ம :—ஆத்ம விசாரம் வெறும் சூத்திர மல்ல. அது எந்த மந்திரத்தையும் ஜபிப்பதைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது. வெறும் மனத்தால் நானுரென்று மாத்திரம் கேட்பதாக இருந்தால் அதனுல் விசேஷம் ஒன்று மில்லை. முழு மனத் தையும் அதன் மூலத்தில் ஏகாக்கிரம் செய்வதே ஆத்ம விசாரத்தின் நோக்கம். ஆகையால் ஒரு நான் மற்றொரு நானைத் தேடுவ தல்ல இது.

இந்த ஆத்ம விசாரம் வெறும் சூத்திர மல்ல. ஏனெ னில் இது, சுத்தமாம் தன்னறிவில் முழு மனத்தையும் அசைவின்றி நிலைநிற்கச் செய்கிற நிதித்தியாஸனமே.

நானுர் விசாரமே உண்மை யுருவாகிய எல்லை யற்ற சுத்த ஸத்தியத்தை உணர்வதற்குத் தவரு உபாயம். அது ஒன்றே நேரான வழி.

சீ :—ஆத்ம விசாரம் ஒன்றே ஞானத்திற்கு நேரான மார்க்கமாக ஏன் கருதப்படவேண்டும்?

ம :—ஏனெனில் ஆத்மவிசாரம் ஒன்றைத்தவிர மற்ற எவ்வித சாதனத்திலும் சாதனத்தை நடத்தும் பொருட்டு மனமென ஒன்று இருந்தே யாகவேண்டும். மனமின்றி அந்த சாதனையை நடத்துவ தெப்படி? அகங்காரம் ஒருவர் சாதனத்தில் பற்பல சூக்ஷ்மமான உருவங் கொள்ளும். ஆனுல், அது மட்டும் அழிவ தில்லை. ஜனகன், "என்னைக் கெடுத்துக் கொண்டிருந்த திருடனைக் கண்டு பிடித்து விட் டேன். இதோ அவனுக்குத் தக்க 'தண்டனை அளிக்கி றேன்" என்று கூறியபோது, உண்மையில் அவர் அஹங் காரம் அல்லது மனத்தைத்தான் குறிப்பிடுகிருர்.

சீ :—ஆனுல், அந்தத் திருடனை மற்ற சாதனங் களாலும் பிடித்துக்கொள்ளலா மன்ருே?

ம :—ஆத்ம விசார மொழிந்த மற்ற சாதனங்களால் அகந்தையை அழிக்க முயல்வது, திருடனே திருடனுகிய தன்னைப் பிடிக்கக் கொத்தவா லாவது போல்தான். ஆத்ம விசாரமொன்றே, அகந்தையோ மனமோ உண்மையில் இல்லவே யில்லை யென்னும் சத்தியத்தை வெளிப்படுத்திக் கைவல்யமான ஆத்மாவின் சுத்த நிர்விசேஷ ஸ்திதியை உணரச் செய்ய முடியும்.

ஆத்மாவைத் தெளிவா யுணர்ந்தபின் உணர்வதற்கு வேறென்று மில்லை. ஏனெனில் அதுவே முற்றின்பம். எல்லாம் அதுவே.

சீ :—குறைகள் நிரம்பிய இவ் வாழ்வில் நாம் ஆத்மாவை அறியக் கூடுமா?

ம :—ஆத்மானந்தம் எப்போதும் ஸித்தமா யிருக்கிறது. சிரத்தையோடு நாடினுல் அதை நீயே உணர்வாய். இவ் வாழ்வின் தொல்லைக்குக் காரணம் வெளியி லில்லை. அகந்தையாம் உன்னுள்ளேயே இருக்கிறது. நீ உனக்கு அற்பமான உபாதியைக் கற்பித்துக் கொண்டு அதனுல் எழும் தொல்லைகளைக் கடக்க வீணில் முயல்கிருய். எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் அகந்தையே மூலம். அதுவே உன் தொல்லைப் பெருக்குக்குக் காரணம். உண்மையில் உன்னுள் ளிருக்கும் எல்லாத் துன்பங்களுக்கும், வாழ்க்கையின் சம்பவங்களைக் காரணமாகக் கூறுவதில் யாது பயன்? உனக்கு அன்னியமா யுள்ளவற்றிலிருந்து என்ன இன்பத்தை யடைவாய்? அப்படி அடைந்தாலும் அது எவ்வளவு காலம் நிற்கும்?

அகந்தையை மறுத்து அதை நிர்விஷயம் செய்து சுட்டெரித்தால் நீ பந்தத்திலிருந்து விடுபடுவாய். அதை ஏற்றுக்கொண்டால், அது உனக்குத் தளைகளை ஏற்

படுத்தி அவைகளை மீறும் வீண் முயற்சிகளை உண்டாக்கும். அப்படித்தான் இந்தத் திருடன் ஜனக ராஜனைப் பாழாக்க முயன்ருன்.

உன்னியல்பாம் ஆத்மாவில் நிஷ்டனுவ தொன்றே என்றும் உனது ஸஹஜநிலையாகிய இன்பத்தை உணர வழி யாகும்.

சீ :—கேவலம் ஆத்மாவே உண்மை என்னும் சத்தியத்தை உணராத நான், விசார மார்க்கத்தைக் காட்டிலும் சாதனைக்குப் பொருந்தி யுள்ளதாக பக்தி யோக மார்க்கங்களைக் கைக்கொள்ளக் கூடாதா? ஸர்வ பரிபூரண ஸத்வஸ்து தத்துவத்தை என்னைப் போன்ற ஸாமானியர்கள் சிறிதும் அடைய முடியா தல்லவா?

ம :—ஓர் பொருளை யடைந்து அதன் மூலம் இன்பம் அனுபவிக்கலாம் எனத் தக்கதோர் அறிவல்ல பிரம்ம ஞானம். நீ விடவேண்டுவ தெல்லாம் உன் அஞ்ஞான திருஷ்டி ஒன்றையே. நீ தேடும் ஆத்மா உண்மையில் நீயே. காணுமற் போகாத தசமன் காணுமற் போன தாகத் துக்கப்பட்ட முட்டாளைப்போல் உனது கற்பித அஞ்ஞானம் காரணமின்றி உனக்கு ஓயாத் துயரத்தைக் கொடுக்கிறது.

பத்து முட்டாள்கள் ஓர் ஆற்றைக் கடந்தார்கள்; அக்கரைக்குப் போனதும் எல்லோரும் பத்திரமாக வந்து சேர்ந்தோமா என்று நிச்சயப்படுத்திக்கொள்ள விரும்பினர்கள். அப் பதின்மரில் ஒருவன் எண்ண ஆரம்பித்தான். அவன், மற்றவர்களை எண்ணுகையில் தன்னை மறந்து விட்டான். "ஒன்பது பேரைத்தானே காண்கிறேன். நிச்சயமாய் ஒருவனை நாம் இழந்து விட்டோம். அது யாராக இருக்கலாம்?" என்ருன். "நீ சரியாக

எண்ணினுயா?'' என்று சொல்லி, மற்றவனும் எண்ண ஆரம்பித்தான். அவனும் ஒன்பது பேரையே எண்ண, இவ் வண்ணம் முறையே ஒருவன்பின் ஒருவனுக அப் பதின்மரில் ஒவ்வொருவனும் தன்னை விட்டு ஒன்பது பேரையே எண்ணினுன். நாம் ஒன்பது பேரே இருக்கி ருேம் என்று எல்லோரும் ஒரேவிதத் தப்பெண்ணங் கொண்டு, யார் காணப்படவில்லையென்று தங்களுக்குள் விசாரித்துக்கொண்டார்கள். காணுத நபரைக் கண்டு பிடிக்கும் முயற்சியெல்லாம் வீணுயிற்று. ''யார்தான் வெள் ளத்தில் அடித்துக்கொண்டு போகப்பட்டானே? ஐயோ! நாம் அவனை இழந்து விட்டோமே'' என்று இந்தப் பத்து அவிவேகிகளில் மிக்க மிருதுவானவன் புலம்பிக் கண்ணீர் விட்டான். உடனே மற்றவர்களும் அவனுடைய அழுகை யிற் சேர்ந்துகொண்டார்கள்.

நதிக்கரையில் அவர்கள் இப்படி அழுதுகொண் டிருப் பதைக் கண்டு மன மிளகிய ஒரு வழிப்போக்கன் காரணம் என்ன வென்று விசாரித்தான். நடந்ததைத் தெரிவித்து, ''நாங்கள் பல தடவை எண்ணிப் பார்த்தும் ஒன்பது பேருக்கு மேல் இல்லை'' என்று அவர்கள் சொன்னுர்கள். இக் கதையைக் கேட்ட வழிப் போக்கன், பத்துப் பேரும் தன்முன் இருக்கக் கண்டு, நடந்தது என்ன வென ஊகித் தான். அவர்கள் பத்துப்பேரும் சௌக்கியமாக ஆற்றைக் கடந்து வந்ததை அவர்களே நன் குணர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டு, அவர்களிடம் இவ்வாறு சொன்னுன்: ''உங் களில் ஒவ்வொருவனுக்கும் நான் ஒரு அடி கொடுக் கும் போது, நீங்கள் வரிசையாக ஒன்று இரண்டு மூன்று என்று எண்ணிக் கொள்ளுங்கள். அப்பொழுது, நீங்கள் எல்லாரும் எண்ணிக்கைக்கு உள்ளானீர்கள் என்பதும் ஒரே தரந்தான் எண்ணப்பட்டீர்க ளென்பதும் நிச்சய மாகும். காணப்படாதவனுகிய தசமனும் கண்டு பிடிக்கப்

படுவான்.'' இதைக் கேட்டு, தாங்கள் இழந்த நண்பன் கண்டு பிடிக்கப்படும் நிச்சயத்திஞற் சந்தோஷப்பட்டு வழிப்போக்கன் சொன்ன உபாயத்தை அங்கீகரித்தார் கள்.

இந்த இரக்க முள்ள வழிப்போக்கன் பதின்மருள் ஒவ்வொருவனுக்கும் முறையே ஓர் அடி கொடுக்க, அடி பட்டவன் உரக்க எண்ணிக்கொண்டான். கடைசி மனி தன் அவனது முறையில் அவனுக்கு அடி கிடைத்த போது 'பத்து' எனவே, அனேவரும் பிரமை யடைந்த னர். ஒருவரை யொருவர் பார்த்து ஒரே குரலில் "நாங் கள் பதின்மர்'' என்று சொல்லி, தங்கள் துயரத்தைப் போக்கியதற்காக வழிப்போக்கனுக்கு வந்தன மளித் தனர்.

இதுதான் உவமைக் கதை. இதில் தசமன் எங் கிருந்து வந்தான்? அவன் எப்பொழுதாவது இழக்கப் பட்டாஞ? அத்துணைப் பொழுதும் அவன் அங்கேதான் இருந்தான் என்று அறிந்துகொண்ட அதஞல் அவர்கள் ஏதேனும் புதிதாய் அடைந்தார்களா? பதின்மரில் எவ னும் உண்மையில் இழக்கப்பட்டது அவரது துயரத்தின் காரண மல்ல. வேறென்னவோ வெனின் அறியாமையே அதன் காரணம். அதிலும் விசேஷம் என்னவெனில், இன்ஞன்தான் இழக்கப்பட்டா னென்று சற்றும் அவர் கள் அறிந்துகொள்ளாமலே, ஒன்பது பேரையே எண் ணினதால், ஒருவன் இறந்தா னென்ற தப்பெண்ணமே அவர்கள் துயரத்தின் நிஜமான காரணம்.

உன் விஷயத்திலும் அப்படித்தான். நீ துன்பமும் கவலேயு மடைய யாதொரு காரணமு மில்லே. ஸர்வ பரி பூரண ஸத்-தத்துவமாகவே இருக்கும் உன் இயற்கை

உண்மையைக் குறுக்கிக்கொண்டு, பிறகு நான் வியஷ்டி ஜீவனெனத் துன்பம் மிகப்படுகிருய். மற்றும், இல்லாதவை யாம் தளைகளைக் கடப்பதற்காக, ஏதோ ஓர் சாதனை யைக் கையாள்கிருய். இங்கே, உன் சாதனையே தளை களை யாதார்த்த மென்று ஒத்துக்கொண்டால், அவை களைக் கடக்க அது எப்படி உதவும்?

ஆகையால் சுத்த ஸச்சின்மாத்ர அகண்ட ஆத்மா வாக நீ உன்னை அறிந்துகொள் என்கிறேன். நீ என்றும் அவ் வாத்மாவே. அதற்கு நீ அன்னிய னல்ல. ஆகை யால் நீ அதை அறியாமல் இருக்க முடியாது. உனது அஞ்ஞானம், இந்தக் கதையில், காணுமற்போன தச மணைப் மற்றி அப் பதின்மர் அடைந்த குழப்பம் போல் வெறும் ஆரோபமே.

ஆகையால், ஞானேதயத்தால் உனக்கு நூதன ஸ்திதி ஒன்றும் ஏற்பட்டுவிடுவ தில்லை. உனது பொய்யாம் அஞ் ஞானத்தையே அது போக்குகிறது. இன்பம் உன் நித்திய நிர்விகார ஸஹஜநிலை. இதுவே உன் இருக்கும் இயல்பு எனத் தாஞக விளங்குகிறதே தவிர அவ்வியல்பிற்கு ஏதும் கூட்டப்படுகிற தில்லை. உன் ஆத்மாவை உணர்ந்து நீ அதுவாக அமர்தலே துன்பத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கு ஒரே வழி. இதை அடைவதில் அசாத்திய மென்ன, சொல்.

II

சாதனையும் அருளும்

சீ:—ஆதி காலத்திலிருந்து செய்து வரப்படும் கடவுளைப்பற்றிய விமர்சனத்துக்கு முடிவுண்டா?

ம:—(மௌனமாய் இருக்கிறார்)

சீ:—(திகைத்து) ஸ்ரீபகவானின் மௌனத்தை என் கேள்விக்கு நான் விடையாகக் கொள்ள வேண்டுமா?

ம:—ஆகா, மௌனம் ஈச்வர ஸ்வரூபம். இதையே (மௌனவ்யாக்யாப்ரகடிதபரப்ரஹ்மதத்வம்) என்ற பாதம் விளக்குகிறது. (மௌன வியாக்யானத்தினாலே பிரம்ம ஸத்யம் பிரகடிக்கப்படுகிறது.)

சீ:—ஈச்வரனைப்பற்றிய இப்படிப்பட்ட விசாரணைகளைப் புத்தர் புறக்கணித்துவிட்டா ரல்லவா?

ம:—அது மாத்திர மல்ல. அவரைச் சூனியவாதி என்று அதனாலேயே கூறுகிறார்கள். கடவுளைப் பற்றி யுக்தி வாதம் செய்துகொண் டிருப்பதைக் காட்டிலும் இங்கேயே இப்பொழுதே சாதகனை இன்புறச் செய்யும் வழியில் நடத்துவதையே புத்தர் உண்மையில் தம் தர்மமாகக் கொண்டார்.

சீ:—கடவுள், வியக்தம் என்றும் அவ்வியக்தம் என்றும் விவரிக்கப்பட்டு, வியக்தம் என்னும் முறையில் உலகத்தையும் தம் அம்சமாக வைத்துக்கொண் டிருக்கிறாரெனச் சொல்லப்படுகிற தல்லவா? இது உண்மையாயின் உலகின் ஓர் அம்சமாகிய நாம் அவரது வியக்த ஸ்வரூபத்தில் அவரை அறிந்திருக்க வேண்டுமே!

ம :—கடவுள், உலகம் இவற்றின் இயற்கையைப் பற்றித் தீர்மானிக்கும் உன்னையே நீ அறிந்துகொள்.

சீ :—என்னை நான் அறிவது என்றால் கடவுளை அறிவதாகுமா?

ம :—ஆகா, கடவுளே உன்னுள் இருக்கிறார்.

சீ :—அப்படியானால், யானாகிய கடவுளை நான் அறிவதற்கு எது தடையா யிருக்கிறது?

ம : —உன் நிலைநில்லா மனமும் வழியற்ற வழியுமே.

சீ :—நான் மிக்க அற்பனே யாயினும் என்னுள்ளே இருக்கும் பரமனின் அபார சக்தி தடைகளை யெல்லாம் ஏன் நீக்கக் கூடாது?

ம :—ஆம், நீ அதற்கு ஆசைப்பட்டால், அப்படியே செய்வார் அவர்.

சீ :—அவரே உண்டாக்கக்கூடாதா அவ் வாசையை?

ம :—அப்படியானால் அவரைச் சரணடை.

சீ :—நான் சரணாகதி அடைந்தால் ஈசுவரனை வேண்டுதல் தேவை யில்லையா?

ம :—சரணாகதியே மகத்தான பிரார்த்தனை.

சீ ;—ஆனால் சரண்புகு முன் அவரது தன்மை இன்ன தென்று அறிய வேண்டாமா?

ம :—நீ விரும்புவதை யெல்லாம் ஈசன் உனக்காகச் செய்வா னென்று நம்பினால், நீ உன்னை அவரிடம் ஒப்புக் கொடுத்து விடு. இல்லாவிட்டால் அவரைச் சும்மா விட்டு விடு; உன்னை நீ அறிந்து கொள்.

சீ:—கடவுளுக்காவது குருவுக்காவது என் விஷயத்தில் ஏதாவது கவலை உண்டா?

ம:—உண்மையில் இவ் விருவரும் வேறல்லர்: ஓர் உருவானவரே. இவர்களில் நீ யாரொருவரைத் தேடினாலும், நீ நம்புவதைக் காட்டிலும் அதிகமான கவலையுடன் அவர் உன்னைத் தேடுகிறார் என்று நம்பு.

சீ:—ஒரு ஸ்திரீ தான் இழந்த காசைத் தான் அடையும் வரையில் தேடுகின்ற ஓர் உவமைக் கதையை இயேசு சொல்கிறார்.

ம:—ஆம். உண்மையாகத் தம்மை நாடுகிறவனைக் கடவுளோ குருவோ எப்பொழுதும் நாடுகிறார் என்கிற சத்தியத்தை இக் கதை நன்றாக விளக்குகிறது.

அந்த நாணயம் செல்லாத காசாய் இருந்தால் அந்த ஸ்திரீ அல்வளவு கஷ்டப்பட்டுத் தேடியிருக்கமாட்டாள். இதன் கருத்து என்ன? நாடுபவன், பக்தி சிரத்தை முதலியவற்றால், தனக்கு யோக்கியதையைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே.

சீ:—ஆனால், கடவுளின் கருணை உண்டென்று நம்புவது எப்படி?

ம:—பக்குவ மற்ற உன் மனம் உணராவிட்டால் அவரது கருணை இல்லை என்பது கருத் தல்ல. இதனால் கடவுள் கருணை யற்றவர் என்றாகும். அதாவது கடவுள், கடவுள் இயல்பே அற்றுப்போகிறார். இது முற்றிலும் அசம்பாவிதம்.

சீ:—"உன் நம்பிக்கைப்படி உனக்குச் செய்யப்படும்" என்று கிறிஸ்து சொல்கிறாரே, உண்மைதானா?

ம:—அப்படித்தான்.

சீ :—"ஆத்மா யாரை வரிக்கிறதோ அவர்தான் ஆத்மாவை அறிய முடியும்" என்று உபநிஷத்துக்கள் சொல்கின்றன அல்லவா? ஆத்மா வரிப்பானேன்? மேலும், ஆத்மா ஏன் ஏதோ ஒருவனை மாத்திரம் குறித்து வரிக்க வேண்டும்?

ம :—சூரியன் உதிக்கும்போது எல்லா அரும்புகளும் மலர்வதில்லை. சிலவே மலர்கின்றன. அதற்காக சூரியனை நிந்திக்கலாமா? மொட்டு தானே மலர முடியாது. அதற்கு சூரிய வெளிச்சம் தேவை.

சீ :—மாயையாகிய திரையை ஆத்மாவே இட்டுக் கொண்டு இருக்கிறபடியால், அதன் நீக்கத்துக்கு ஆத்மாவின் உதவி தேவை என்று நாம் சொல்ல லாகாதா?

ம :—சொல்லலாம்.

சீ :—ஆத்மா தன்மீது தானே திரையைப்போட்டுக் கொண்டிருப்பதனால் தானேதானே அந்தத் திரையை நீக்கிக்கொள்ளவும் வேண்டும்?

ம :—ஆம், அந்தத் திரை யாருக்கு என்று பார்.

சீ :—நான் ஏன் பார்க்க வேண்டும்? ஆத்மாவே தன் திரையை நீக்கிக் கொள்ளட்டுமே!

ம :—ஆத்மா திரையைப் பற்றிக் கேட்குமே யானால் அதுவே நீக்கிக் கொள்ளவுஞ் செய்யும்.

சீ :—கடவுள் புருஷனா (வியக்தியா)?

ம :—ஆம். அவர் எப்பொழுதும் உத்தம புருஷன். தன்மையிடம் பெற்றவர். நான் என உன்முன் நிற்பவர். நீ பிரபஞ்ச விஷயங்களுக்குப் பிராதான்யம் கொடுப்ப

தால், கடவுள் எங்கேயோ பின் தங்கி விட்டதாகக் காண் கிறது. நீ அனைத்தையும் விட்டுவிட்டு அவரையே தேடி னால், அவரே உன்னில் நானாக (ஆத்மாவாக) நிற்பார்.

சீ :—சித்தியின் முடிவான நிலை, அத்வைதத்தின்படி ஜீவப்பிரம்ம ஐக்கியமே என்றும், விசிஷ்டாத்வைதத்தின் படி இக் கைவல்யானுபவத்திலும் பிருதக்பாவ முண் டென்றும், த்வைதத்தின்படி ஐக்யபாவமே இல்லையென் றும் கூறப்படுகிறது. இவைகளில் எதையே நேரான கொள்கை எனக் கருதலாம்?

ம :—ஏதோ பிற்காலத்தில் என்ன நேரிடுமோ வென்று இப்பொழுது சிந்திப்பதேன்? "நான் இருக் கிறேன்" என்பது எல்லார்க்கும் ஒப்பாம். எந்த சம்பிர தாயத்தைச் சேர்ந்தவனா யிருந்தாலும் உண்மையான ஆர்வ முடையவன் முதலில் இந்த 'நான்' என்பதை என்ன வென்று காணட்டும். பிறகு, இந்த 'நான்' பரமனோடு ஒன்றுபட்டவனா அலனா என்பதை யோசிக் கலாம். முடிவை இப்போதே நீ அநுமானிப்பானேன்? நிர்மல மனத்தோடு விசாரி.

சீ :—முடிந்த நிலையின் அறிவு, அப்பியசிக்கக் கூட, வழி காட்டி யுதவாதா?

ம :—அதைப்பற்றி இப்பொழுதே செய்யும் தீர்மா னத்திற்கு யாதொரு மதிப்பு மில்லை, பயனு மில்லை.

சீ :– ஏன்

ம :—ஏனென்றால், உன் கொள்கையே பிசகு. உன் தீர்மானம் உன் மதியைப் பொறுத்தது. அந்த மதிக்கு ஒளி ஆன்மாவிடமிருந்து வருகிறது. ஆன்ம வொளியால் விளங்கும் அற்ப மதி அவ் வான்மாவின் தன்மை இன்ன

தென்று தீர்மானிக்கப் புகுவது அதன் துரஹங்கார மல்லவா? புத்தி ஆன்மாவைச் சென்றடையாமல், அநுபூதி நிலையின் தன்மையை உணரவும் முடியாது. அது முடிவான அநுபூதியை இன்னதென்று தீர்மானித்து விடுவதெப்படி? இது சூரிய மண்டலத்திலேயே சூரியனுடைய வெளிச்சத்தை, ஒரு சிறு மெழுகுவர்த்தி கொடுக்கும் ஒளியை அளவையாகக் கொண்டு அளக்க முயல்வது போல் ஆகும். சூரியனுக்கு வெகு தூரத்திற்கு முன்பே மெழுகுவர்த்தி உருவற்றுவிடும். புத்தியின் கதியும் அவ்வாறே. வீணில் விவாதித்துக்கொண் டிருப்பதைக் காட்டிலும் நித்யாபரோக்ஷமான ஆன்மாவை இப்பொழுதே அநுசந்தானம் செய்ய முயல்.

III

ஞானியும் உலகமும்

சீ:—ஞானி உலகத்தைக் காண்கிருனு?

ம:—இந்தக் கேள்வி யாருக்கு? ஞானிக்கா? அஞ்ஞானிக்கா?

சீ:—அஞ்ஞானிக்கே.

ம:—உலகம் தன்னுடைய உண்மையைத் தீர்மானிக்க முற்படுகிறதா? இந்த சந்தேகம் உனக்கே யல்லவா? இப்படி சந்கேகிக்கிறவன் யார் என்று முதலில் தெரிந்துகொள். உலகம் மெய்யா, பொய்யா, பின்னுல் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

சீ:—அஞ்ஞானி உலகத்தையும் பஞ்சேந்திரிய விஷயங்களையும் காண்பதுபோல் ஞானியும் காண்கிருனு?

ம:—நீ உலகத்தைக் காண்கிறேனென்கிறாய். உன்னையன்றிப் பொருள்களின் அறிவுண்டோ? காண்பானாகிய நீ உன்னை யறியாமல் காட்சியாம் உலக வியல்பை எப்படி அறிவாய்? முன்னிலைப் பொருள்கள் உடற் பொறிகளுக்குப் புலனாவது சரி. ஆனால், இக்கேள்வி எழுவது உடற்கா? "நான் பொருள்களை உணர்கிறேன். இது மெய்யா?" என்று உடல் கேட்கிறதா? அல்லது உலகம் "இதோ நான் உலகம், நான் மெய்" என்று கூறுகிறதா?

சீ:—ஞானிக்கு திருசிய ஜகத் உண்டா? ஞானானுபூதியின் பின் உலகத்தை உணர்கிறானா? என் சந்தேகம் இதுவே.

ம:—உலகத்தைப் பற்றியோ, ஞானானுபூதியின் பின் உலகம் என்ன வாகிற தென்பதைப் பற்றியோ நீ ஏன் தொல்லைப்படுகிறாய்? முதலில் உன்னை நீ அறிந்துகொள். உலகம் தோன்றினா லென்ன? தோன்றாவிடி லென்ன? தோன்றாததனால் நீ ஏதாவது லாப மடைகிறாயா? இப்பொழுது உலகம் தோற்ற மாவதினால் மாத்திரம் நீ அடையும் நஷ்டமென்ன? ஞானிக்கோ, அஞ்ஞானிக்கோ உலகைக் காண்பதனாலோ, காணாமையாலோ யாதொரு விசேஷமு மில்லை. இருவரும் அதைக் காண்கிறார்கள். ஆனால், அவ் விருவர் திருஷ்டிகளிற் பேதமுண்டு.

சீ:—ஞானி, அஞ்ஞானி இவ் விருவருக்கும் உலகம் ஒன்றாகவே தோன்றினால் அவர்கள் திருஷ்டியில் வித்தியாசம் எப்படி இருக்கக் கூடும்?

ம:—உலகத்தைப் பார்த்தாலும் ஞானி அவ்வுலகுக்காதாரமாகிய தன்னையே காண்கிறான். உலகத்தைக் கண்டாலும் காணாவிட்டாலும், அஞ்ஞானி இருக்கு மியல்பாம் தன்னை யறிவதில்லை.

படக் காட்சிகளில் திரையில் காணும் சித்திரங்களை உதாரணமாக எடுத்துக் கொள். ஆட்டம் தொடங்கு முன்பு உன்முன் உள்ளது என்ன? வெறுந் திரையே. அந்தத் திரையின்மேல் காட்சி முழுவதையும் காண்கின்றாய். பார்ப்பதற்குச் சித்திரங்க ளனைத்தும் உண்மை போல் இருக்கின்றன. ஆனால் அங்கே போய்த் தொட்டுப் பார்த்தால் நீ பற்றிக்கொள்வது எதை? இந்தப் படங்க ளெல்லாம் அத் துணை மெய்யாகக் காணப் படுவதற்கு ஆதாரமான திரையையே. ஆட்டம் முடிந்த பின்பு சித்தி ரங்க ளெல்லாம் மறைய எஞ்சி நிற்பது எது? திரையே.

ஆத்மாவும் இப்படியே. உள்ளது ஆத்மா ஒன்றே. சித்திரங்கள் தோன்றி மறைகின்றன. நீ ஆத்மா ஒன்றையே பற்றிக்கொண்டால் சித்திரங்களின் தோற்றத்தால் ஏமாற மாட்டாய். சித்திரங்கள் தோன்றினாலும் மறைந்தாலும் ஒன்றுதான். திரையை விட்டுச் சித்திரங்கள் இருப்பதாக ஒருவன் பிரமிப்பது போல் ஆன்மாவுக் கயலாக உலகமே மெய்யென அஞ்ஞானி பிரமிக்கிறான். திரையன்றி இருப்பில்லாப் படங்கள் போல் காண்பானையன்றிக் காட்சி யில்லையென அறிந்தால் பிராந்திக் கிடமில்லை. திரையும் சித்திரமும் பார்வையும் ஆத்மாவேயென ஞானி அறிவான். சித்திரங்களோடு சம்பந்தப்படாமல் ஆத்மா அவ்வியக்தமாகவும், சித்திரங்களின் சேர்க்கையால் வியக்தமாகவும் இருக்கிறது. ஆத்மாவின் வியக்தாவியக்த ஸ்திதிகளில் ஞானி யாதொரு பேதமும் காண்பதில்லை. அவன் எப்பொழுதும் ஸ்வரூப நிலையிலேயே இருக்கிறான். ஆனால், ஞானி பல துறைகளிலும் சுறுசுறுப்பாயிருப்பது கண்டு அஞ்ஞானி பிரமை அடைகிறான்.

சீ:—என் முதற் கேள்வி இதை யறியும்பொருட்டுத் தான். நாங்கள் உலகத்தைப் பார்ப்பதைப்போல் ஞானி

யும் பார்க்கிருனு? அப்படியானுல் நேற்று வெகு விசித்திர மாக அந்தப் புகைப்படம் மறைந்து விட்டதே, அதைப் பற்றி பகவான் என்ன நினைத்தார்?

ம :—(சிரித்துக்கொண்டு) மதுரைக் கோயில் படத் தைக் குறிப்பிடுகிருயா? சில நிமிஷங்களுக்கு முன் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பலபேர்களிடம் அது கைமாறிக் கொண் டிருந்தது. அவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஏதோ ஒரு புத்தகத்துள் அதைத் தவறி வைத்து விட்டிருக் கலாம்.

சீ :—ஆம், அந்த விஷயந்தான். படத்தை எனக்குக் காட்டுவதற்காக ஊக்கத்துடன் தேடியும் அதுமாயமாய் மறைந்து போனபோது பகவானுக்கு என்ன தோன் றிற்று?

ம :—எங்கேயோ இருக்கும் உன் தேசமாகிய போலந்துக்கு என்னே அழைத்துக்கொண்டு போவதாக நீ கனவு கண்டு விழித்துக்கொண்டு, "நான் இப்படி யெல்லாம் கனவு கண்டேன். நீங்களும் அப்படியே கனவு கண்டீர்களா? அல்லது வேறு வகையில் நான் உங்களே அழைத்துப் போனதாக அறிந்தீர்களா" என்று கேட் டால், இந்தக் கேள்விக்கு நீ என்ன மதிப்புக் கொடுப் பாய்?

சீ :—ஆனுல். காணுமற்போன இந்தப் படத்தின் விஷயம் முற்றும் ஸ்ரீ பகவானின் முன்னிலேயிலேயே நடந்த தல்லவா?

ம :—ஆம். இந்தப் படத்தைக் கண்டது, அது மறைந் தது, நீ அதைப்பற்றி விசாரிப்பது எல்லாம் மனத்தின் வேலேயே.

ஒரு புராணக் கதை யுண்டு. காட்டில் பர்ணசாலையி லிருந்து சீதை மறைந்துவிட்ட பொழுது, 'ஓ சீதா, ஓ சீதா' என்று ராமன் அழுது அவளைத் தேடிக்கொண்டு போனுன். காட்டில் நடப்பதைப் பார்வதி பரமேசுவரர் கள் ஆகாயத்திலிருந்து கவனிக்கையில், பார்வதி ஆச்சரி யப்பட்டு சிவனிடம், "நீங்கள் இராமன் பரிபூரணன் என்று ஸ்தோத்திரம் செய்தீர்களே; அவன் சீதையை இழந்து எப்படி துக்கப்படுகிருன் பாருங்கள்" என்ருள். சிவன், "ஸ்ரீ ராமனுடைய பூரணத்துவத்தைப் பற்றிச் சந் தேகித்தால் அவனை நீயே சோதித்துப் பார். உனது யோக மாயையால் நீயே உன்னை சீதையாக மாற்றிக் கொண்டு அவன் முன் நில்" என்ருர். பார்வதி அந்த சீதையைப் போலவே ஸ்ரீராமன் முன்பு தோன்றிய பொழு தும் ராமன் அவளை லக்ஷியஞ் செய்யாமல் குருடன் போல், 'ஓ சீதா, ஓ சீதா' என்று கூவிக்கொண்டே போனதைக் கண்டு தேவி ஆச்சரிய மடைந்தாள்.

சீ :—இக் கதையின் தத்துவம் எனக்கு விளங்க வில்லையே!

ம :—இராமன் உண்மையில் உடலுருவாகிய சீதை யையே தேடினதா யிருந்தால், தன்முன் நின்ற ரூபத் தைத் தான் இழந்த சீதையாகக் கண்டுகொண் டிருப் பான். ஆனல் அப்படி இல்லை. அவனுடைய திருஷ்டியில் தன் முன்பு நின்ற சீதையைப் போலவே தானிழந்த சீதை யும் பொய்யே.

இராமன் உண்மையில் கண்ணற்றவ னல்ல. ஆனல் ஞானியாகிய இராமனுக்கு, முன்பு பர்ணசாலையில் சீதை இருந்தது, அவள் மறைந்தது, அதன் காரணமாக அவன் அவளைத் தேடினது, பார்வதி பிரத்தியக்ஷமாக சீதை யுருக்கொண்டு அவன்முன் நின்றது, இவை அனைத்தும்

பொய்யே. இப்பொழுது உனக்கு விளங்குகிறதா, புகைப் படத்தின் மறைவு எப்படித் தோன்றின தென்று?

சீ:—இன்னும் எனக்கு விளங்க வில்லை. இதோ பொறிக ளுணர்வதாகப் பலவகையாலும் தோன்றுகிற இந்த உல கம் ஒரு கனவா? கற்பனையா?

ம:—நீ சத்தியம் ஒன்றையே தேடுபவனாக இருந் தால் உலகம் உண்மை யற்றது என்று அங்கீகரிப்பதைத் தவிர உனக்கு வேறு வகை யில்லை.

சீ:—ஏன்?

ம:—உலகம் மெய் என்னும் எண்ணத்தை நீ விட்டா லொழிய உன் மனம் உலகத்தையே நாடி நிற்கும். மெய் யொன்றே யுளதாக, மெய் யல்லதை யுளதெனக் கொண் டால், உளதாம் மெய்யை உணர்த லென்று மில்லை. இது ரஜ்ஜு ஸர்ப்ப நியாயத்தால் விளங்கும். ஸர்ப்பத்தைக் காண்கிற வரையில் ரஜ்ஜுவை யறிய முடியாது. ஆரோ பித ஸர்ப்பம் மெய்யாக வுணரப்பட, அதிஷ்டான ரஜ்ஜு முற்றிலும் பொய் யாய்விடும்; அதாவது யதார்த்தமாக இருக்கும் ரஜ்ஜுவை ரஜ்ஜுவாகத் தெரிந்து கொள்ளாத பொழுது கற்பித மாத்திர ஸர்ப்பம் யதார்த்த ஸர்ப்ப மாகவே பார்க்கப்படுகிறது.

சீ:—தாற்காலிகமாக உலகத்திற்குப் பாரமார்த்திக சத்தியம் இல்லை என்று கொள்ளலா மாயினும், அது முற் றிலும் அசத்திய மென்று கொள்வது கஷ்டம்.

ம:—நீ கனவு காணும் போதுகூட அப்படித்தான் கனவுலகத்தை மெய்யாகவே பார்க்கிறு யல்லவா? கனவு நிகழும் வரையிலும் நீ அங்கு கண்டு தெரிந்துகொள்வ தெல்லாம் உண்மையே.

சீ :—அப்படியானல் இவ்வுலகத்தின் சத்தியம் கனவின் சத்தியந்தாஞ ?

ம :—நீ கனவு காணும்போது அது மெய்யெனத் தோன்றுவதில் தோஷம் காண்கிருயா? கனவு கனவாக இருக்கும் வரையில் அதிற் குற்ற மென்ன? இறந்துபோன ஒருவனேடு பேசிக்கொண்டிருப்பதுபோல் நடப்பதற் கரிதாகிய ஏதோ ஒன்றைப்பற்றி நீ கனவு காணலாம். அக் கனவில் ஒரு க்ஷணமாத்திரம், 'இந்த மனிதன் இறந்து போனவ னல்லவா?' என்று நீயே சந்தேகப்படலாம். ஆனல் உன் மனம் சொப்பனக் காட்சியை எப்படியோ மெய்யென ஏற்றுக் கொள்கிறது. கனவு நிகழுங்கால் அம் மனிதன் பிழைத்திருப்பது முழு மெய்யே. வேறு விதமாகச் சொன்னல், கனவு கனவாயிருக்கும் வரையில், அதன் உண்மையை சந்தேகிக்க அது இடங் கொடுப்பதில்லே. அதுபோலவே இவ் விழிப்புலகத்தின் மெய்யை நீ விழித்திருக்கும் போது சந்தேகிக்க சக்தியற்றவனுக இருக்கிருய்.

தான் சிருஷ்டி செய்த இவ் வுலகத்தைத் தானே பொய்யென்று மனம் எப்படி ஒப்புக் கொள்ளும்? விழிப்புலகத்துக்கும், கனு வுலகத்துக்கும் உள்ள ஒற்றுமையை சித்தாந்தம் செய்வதன் விசேஷம் இதுதான். இரண்டும் மனத்தின் கற்பனேயே. மனம் இவ் விரண்டில் ஏதொன்றில் ஈடுபட் டிருந்தாலும் கனவு காணும்போது கனுவுலகத்தையும், விழித் திருக்கும்போது விழிப்புலகத்தையும் பொய் யென்று மறுக்க அது சத்தி யற்றதாம். இதற்கு மாருக மனத்தை உலகத்திலிருந்து திருப்பி அகமுக மாக்கி அப்படியே அமர்ந்தால், அதாவது எல்லா அனுபவங்களுக்கும் ஆதாரமாகிய ஆத்மா ஒன்றிலேயே விழிப்புடையவனுக இருந்தால், நீ இப்பொழுது உணரும் உலகம் கனுவில்

வசித்த உலகம் போன்று அத்துணைப் பொய்யாகவே இருக்கும்.

சீ:—நான் முன் சொன்னதுபோல உலகத்தைப் பல வகையாகக் காண்கிறோம், உணர்கிறோம். கனுவிற் போல் இவ் வுணர்ச்சிகள் மனக் கற்பனை யல்ல. அவை புல னுகும் பொருள்களின் பிரதிபலனம் என்பது வெளிப் படை. கனுக்களோ பலருக்கும் வித்தியாச மானவை என்பது மாத்திர மல்ல. ஒரே மனிதனுக்கும் வெவ்வேரு கும். நனவுலகம் அப்படி யல்ல வாதலால் அது வெளியில் மெய்யாக இருக்கிற தென்பதை ருஜூப்படுத்த இதுவே போதாதா?

ம:—விழித்துக் கொண்ட பிறகுதான், இவை யெல் லாம் ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தாதவை; கனு வுலகத் தைச் சேர்ந்தவை என்கிற பேச்சுக்க ளெல்லாம் எழுகின் றன. நீ கனுக்கண்டபொழுது கனவு ஒரு தொடர்புடைய தாகவே இருந்தது, அதாவது கனவில் நீ தாக மடைந்தால் கற்பனையாகிய நீரைக் கற்பனையாகக் குடித்து, கற்பனை யான உன் தாகத்தைத் தணித்துக் கொள்கிரு யல்லவா? அக் கனவே கற்பனை என்று நீ உணராதிருந்த வரையில் அது முற்றும் உனக்கு மெய்யாகவே இருந்ததேயொழிய, கற்பனை யல்ல. அது போன்ற இவ் விழிப்புலகமும், நீ இப்போ தடைகின்ற புலனுணர்வுகள் ஒன்றுபட்டவை. உலகு மெய் என்னும் எண்ணத்தை அது உனக்குக் கற்பிக்கிறது.

இதற்கு மாருக உலகு ஸ்வதஸ்ஸித்த மாவதானுல் அது தன் இருப்பை உன் உறக்கத்தில் ஏன் வெளிப்படுத் திக் கொள்ளக்கூடாது? உறக்கத்தில் உலகம் இருக்கிற தெனச் சொல்வதற்கு, அது உன் அநுபவத்தின் விஷய மல்ல. ஆனுல் அவ் வுறக்கத்தில் உன்னிருப்பைப் பற்றி ஏதாவது சந்தேக முண்டா?

சீ:—உறக்கத்தில் ஒருவன் தன்னைக் காணுமலிருப்பது ஸஹஜம். உறங்கினபோது நான் உலகத்தைக் காணுமலிருந்தாலும் உலகம் இல்லையென்று நான் மறுகிற தில்லையே. அது எப்பொழுதும் இருந்துகொண் டிருக்கிறது. நான் அதைக் காணுவிட்டால் அப்பொழுது தூங்காதிருந்த பலர் அதைக் காண்கிருர்கள்.

ம:—நீ தூக்கத்திலிருந்ததை உனக்கு மெய்ப்பிப்பதற்கு மற்றவர்களுடைய சாக்ஷியம் அவசியமா? அவர்களுடைய சாக்ஷியை ஏன் இப்பொழுது மட்டும் கோருகிருய்? நீ உறங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது உலகம் இருந்ததாக மற்றவர்கள் சொல்லக்கூடுவது நீ விழித்துக் கொண்ட பிறகுதானே. உன் இருப்பைப்பற்றின விஷயம் வேறு. விழித்ததும் நீ நன்ருக உறங்கினதாகச் சொல்கிருய். அவ்வளவுக்கு, தூக்கத்தில் உன் இருப்பை நீ உணர்ந்திருக்க வேண்டும். ஆனல், அப்பொழுது உலகம் இருந்ததைப் பற்றியோ உனக்கு ஒரு அணுவும் தெரியாது. நீ விழித்துக் கொண் டிருக்கிற இப்பொழுதுகூட "நான் சத்தியம்" என்று இந்த உலகம் சொல்கிறதா? அல்லது நீ உலகத்தைப் பற்றிச் சொல்கிருயா?

சீ:—நான்தான் சொல்கிறேன். ஆனல், உலகத்தைப் பற்றித்தான் சொல்கிறேன்.

ம:—சரி, உன்னுடைய சத்தியத்தைப்பற்றி ஒன்றுமே யறியாமல் உலகத்தின் சத்தியத்தை மெய்ப்படுத்த முயலும் உன்னைக் கண்டு இந்த உலகம் சிரிக்கிறது.

எப்படியாவது உலகம் சத்தியம் என்று சாதிக்க விரும்புகிருயா? சத்தியம் எது என்று நிரூபிக்க லக்ஷணம் யாது? எது சாசுவதமாய், ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய், சுயம் பிரகாசமாய் நிர்விகாரமா யிருக்கிறதோ அதுவே சத்தியம். உலகம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமானதா? மனத்தையன்றி உல

குண்டோ? உறக்கத்தில் மனமு மில்லை. உலகமு மில்லை; விழித்துக்கொண்டால் மனமும் தோன்றுகிறது; உலக மும் தோன்றுகிறது. நித்தியமாக ஒன்றையொன்று ஆசிர யித்திருக்கும் இந்த த்வந்தத்தின் கருத்தென்ன? அனு மானுதி தர்க்க லக்ஷணங்களெல்லாம் உனக்குத் தெரியும். இவைகளே பௌதிக சாஸ்திர விசாரணைக்கு ஆதார மாகக் கருதப்படுகின்றன. இப்படி தர்க்க சாஸ்திரத்திற்கு சம்மதமான முறையில் நீ ஏன் உலகத்தின் சத்தியத்தை நிர்ணயிக்கக் கூடாது? 'நான் இருக்கிறேன்' என்று உலகம் சொல்வது அசாத்தியம். ஆனால், 'நானிருக் கிறேன்' என்று நீ உன்னைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொள்ள லாம். ஏனென்றால் உனது இருப்பு வெறும் இருப்பல்ல. அது அறிவோடு கூடினது. உண்மையில் இவ் விருப்பும் அறிவும் ஒன்றே.

சீ :—உலகம் தன்னை அறியாம லிருக்கலாம். ஆயினும் அது இருக்கிற தல்லவா?

ம :—அறிவு என்பது தன்னறிவுதான். எதையாவது அறிவதா யிருந்தால் நீ உன்னையே அறிகிறாய். உணர் வற்ற இருப்பென்பது பொருந்தாத வசனம். அப்படிப் பட்ட இருப்பே இல்லை. வெறும் கௌணமே. ஆனால் உண்மை இருப்பாம் சத் கௌண மல்ல. அதுவே வஸ்து. ஆகையால் உண்மைக்கு சத்து, சித்து (இருப்பு, அறிவு) என்று பெயர். ஒன்றை விட்டு மற்றொன்று இருப்பது மில்லை. உலகமோ தானாக இருப்பதும் இல்லை, தன்னி ருப்பை அறிந்து கொள்வது மில்லை. அதாவது உலகம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமோ ஸ்வப்ரகாசமோ அல்ல. அப்படிப்பட்ட உலகம் மெய் யென்று எப்படி நீ கூறுவாய்?

இந்த உலகத்தின் தன்மைதான் என்ன? எப்பொழு தும் மாறிக்கொண் டிருக்கின்றது. தொடர்ந்த இடையரு

மாறுதலே அதன் லக்ஷணம். மற்றொன்றைச் சார்ந்ததாய் தன் உணர்வற்றதாய் எப்பொழுதும் மாறிக்கொண்டே யிருக்கும் உலகம் சத்தியமான தல்ல.

சீ :—மேல்நாட்டாருடைய பௌதிக ரஸாயன சாஸ்திரங்கள் எல்லாம் உலகை மெய் யென்று உரைப்பது மாத்திர மல்லாமல், வேதங்களுங்கூட அண்டாண்டங்களின் சிருஷ்டியைப் பற்றி வெகு விசாலமான விவரங்களைத் தருகின்றன. உலகம் பொய்யானால் இப்படி அவை விவரிக்க முயல்வானேன்?

ம :—வேதங்களின் நோக்கம், ஆத்மாவின் நித்தியத்துவத்தைப் போதித்து, அதுவே நீ என்று பிரமாணத்துடன் பிரகடிப்பதே யாகும்.

சீ :—நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனால் உலகத்தை மெய்யென்று அவைகள் கருதினாலொழிய பிரம்மாண்டத்தின் விவரங்களை வெகு நுட்பமாகக் கொடுப்பானேன்?

ம :—உனக்கு எது ஸித்தாந்தமாகத் தோன்றுகிறதோ அதை ஆசரணையில் வைத்துக்கொள். மீதியை விட்டுவிடு. சாஸ்திரங்கள் சத்தியத்தைத் தேடும் பலவகைப் பட்டவரையும் அநுக்கிரஹிக்கவேண்டி யிருக்கிறது. மற்றும் பற்பலர் மனங்களின் அமைப்பு பற்பல விதமாக இருக்கிறது. ஆகையால் சாஸ்திரங்கள் பற்பல விதமாகக் கூறும். நீ ஒப்புக் கொள்ளாததை அர்த்தவாத மென்று தள்ளிவிடு.

IV

ஹ்ருதயமே ஆத்மா

சீ :—இதயமே உணர்வுக்கு இருப்பிடமெனவும், அதுவும் ஆத்மாவும் ஒன்றேயெனவும் பகவான் சொல்கிறதுண்டு. இதயம் என்பதின் சரியான பொருள் என்ன?

ம :—இதயத்தைப் பற்றிக் கேள்வி யெழுவதற்குக் காரணம் நீ உன் மூலஸ்தானத்தை அறிய அபேக்ஷிப்பதே. விவேகிகள் ஸ்வரூப விசாரத்திலும் மனஸ்தத்வ நிர்ணயத்திலும் ஸஹஜமான தீவிர சுபேச்சை கொள்கிறுர்கள்.

கடவுள், ஆத்மா, இதயம், உணர்வின் உள்ளம் என எந்தப் பெயராற் கூறினுலும் ஒன்றே. கொள்ளவேண்டிய கருத்து என்னவென்ருல் இதயம் என்பது தன் இருப்பின் மூல மாகிய மத்திய மென்பதே. அஃதொன்று இன்றேல் வேறென்று மில்லே. அதன்கண் இவ் வகிலமுமே அமைந்திருக்கும்.

சீ :—ஆனுல் பகவான் இந்த ஜடவுடலுக்குள் இதயத்துக்கென மார்பக மையத்தின் இருவிரல் வலத்தே ஓர் ஸ்தானத்தைக் குறித்திருக்கிற தேன்?

ம :—ஆம். மகான்களின் அனுபவப்படி, அதுதான் அத்யாத்மானுபவத்தின் மத்திய ஸ்தானம். இந்த இதய மத்தியம் இதயப் பெயருள்ள மாமிசப் பிண்டமாகிய ரத்தாசய மல்ல. இந்த அத்யாத்ம இதயமத்தியம் உடலின் ஓர் அங்க மல்ல. இதயம் என்பது உன் இருப்பின் மூலம். அவ்வளவுதான் சொல்லலாம். உன் நனவு கனவு துயில்களிலும், வியவகாரத்திலும், ஆழ்ந்த நிஷ்டையிலும் நீ உண்மையி லொன்றி யுள்ளது அதிலேயே.

சீ :—அப்படியானுல் அதை எப்படி தேகத்தில் இடம் பெற வைப்பது? அப்படி அதற்கு ஒரு ஸ்தானத்தைக் குறிப்பது தேசகாலத்திற் கப்பா லுள்ளதை ஒரு பௌதிக எல்லேக் குட்படுத்துவதாகு மல்லவா?

ம :—அதுதான் உண்மை. ஆனுல் இதயத்தின் நிலே யை உணர விரும்புகிறவன் தன்னே உடலுக்குள் இருப் பவனுகக் கருதுகிரு னல்லவா? இப்பொழுது கேள்வி கேட் கும் பொழுது, உன் உடல் மாத்திரம் இங்கு இருப்பதாக வும், நீ எங்கேயோ இருந்து பேசுவதாகவும் பாவிப்பாயா? இல்லேயே. தேக பாவத்தை ஸஹஜமாகக் கொள்கிரு யல்லவா? இதன் பொருட்டே பௌதிக வுடலேப்பற்றி ஏதாவது கூறுவது. உண்மையில் சுத்த சைதன்யம் ஏகம்; பரிபூரணம்; உரு வற்றது; உள் வெளி யற்றது; இடம் வல மற்றது; இதயமாகிய சுத்த சைதன்யத்தில் சர்வமும் அடக்கம். அதற் கயலாய் ஒன்றுமே யில்லே. அதுவே சித்தாந்தம்.

இந்த அதீத நிலேயில் இதயமாகிய ஆத்மா அல்லது அறிவுக்கு பௌதிகவுடலில் யாதொரு ஸ்தானத்தையும் நிர்ணயிக்கப்படாது. ஏன்? தேகம் என்பதே மனத்தின் விக்ஷேபம். மனமோ சுயம்பிரகாசமான இதயத்தின் அற் பமாம் பிரதிபிம்பம். அனேத்தையும் தன்னுட் கொண்ட அத் தத்துவம், அதன் திவலேயாம் பொய்த் தோற்றமாகிய ஜடவுடலில் ஓர் சிற்றணுவாக எப்படி அடங்கி யிருக்கக் கூடும்? ஆனுல் இது உணரப்படுவ தில்லே.

உடலேயும் உலகத்தையும் விட்டு, அஞ்ஞானிக்கு பாவனே அசாத்தியம்.

இமாலயத்திற் கப்பால் வெகு தூரத்திலிருக்கும் உன் தேசத்திலிருந்து இப்போது வந்திருக்கின்றேன் என்று நீ சொல்லலாம், ஆனுல் இது உண்மை யல்ல, எங்கும்

நிறைந்த ஆத்மாவாகிய உனக்குப் போக் கெங்கே, வர வெங்கே, அசைவுதா னெங்கே? நீ இருந்த விடத்தில் இருந்தபடியே இருக்கிருய். உனது உடம்புதான் ஓரிடத்திலிருந்து மற்ருேரிடத்திற்குக் கொண்டு போகப்பட்டு, கடைசியாக அது இந்த ஆசிரமம் வந்து சேர்ந்திருக்கிறது. இதுவே தெளிந்த வுண்மையாக இருக்க, திருசிய வுலகத்திலிருக்கும் ஒரு வியக்தியாகத் தன்னைக் கருதுகிறவனுக்கு இம் மெய் ஜாலம்போல் தோன்றுகிறது.

விவகார திருஷ்டியைக்கொண்டே இதயத்திற்கு இந்தப் பௌதிகவுடலில் ஒரு ஸ்தானம் கற்பிக்கப்படுகிறது.

சீ :—அப்படியாஞல் இதயமத்தியின் அநுபவம் மார்பின் ஓர் குறிப்பிட்ட இடத்தில் இருக்கிறதென்று பகவான் சொல்வதை அறிந்துகொள்வ தெப்படி?

ம :—கேவல அறிவுமயமான இதயம் தேசகாலத்திற்கு அப்பாற்பட்டதென்ற உண்மையான நிலையை நீ அங்கீகரித்துவிட்டால், மற்றதை யெல்லாம் அந்தப் பரமார்த்த திருஷ்டியில் நீயே அறியலாம்.

சீ :—இந்த பாவத்தை அறியும்பொருட்டே இதயத்தின் ஸ்தானத்தைப் பற்றிக் கேட்டேன். பகவானின் அநுபவம் எப்படியோ?

ம :—திரிகரணுதீத சுத்த அறிவு ஞானியின் அநுபவம். அஞ்ஞானிக்கு தேகாத்மபுத்தி எத்தனை ஸஹஜமோ, ஞானிக்கு நிருபாதிக நித்திய ஸத்வாநுபூதி அத்தனை ஸஹஜம். ஆனுல் இந்த அநுபூதி ஸோபாதிகமாகவோ (உடலுடனே), நிருபாதிகமாகவோ (உடலற்ருே) இருக்கலாம். கேவல அநுபூதியில் ஞானி தேசகாலாதீதனே. தேகத்தில் இருதயத்தின் நிலையைப்பற்றி அந்த ஸ்திதியில் கேள்வியே எழாது.

சைதன்யத்தை விட்டு உயிர் நிற்காதாகையால் அந்தச் சைதன்யத்தாலேயே உடலறிவு போஷிக்கப்படுகிறது. உடலுணர்வு குறுகியது. எல்லேயற்ற நித்திய ஸத்வாநுபவத்தோடு அது சமான மாகாது. உடலறி வென்பது, ஞானி தன்னைத் தானென உணர்ந்திருக்கும் சுத்த சைதன்யத்தின் அணுமாத்திரப் பிரதிபிம்பமே. தன்னுடைய எல்லே யற்ற சுயம்பிரகாச மெய்யறிவின் பிரதிபிம்ப கிரணமே அவனுக்கு உடலுணர்வு. இம் முறையில்தான் ஞானி தன் உடலின் இருப்பை உணர்கிருன்.

சுத்த சைதன்யமாம் நிருபாதிக ஹ்ருதய ஸ்திதியில் ஞானிக்கு தேகப்பிரஜ்ஞையே இல்லே யாகையால், அவனுக்கு உடலுணர்வு ஏற்படும்போது. **நினைவு மூலமாக** ஹ்ருதயாநுபவத்துக்கு உடலுள் ஓர் ஸ்தானம் குறிப்பிடப்படுகிறது.

சீ:—இதயத்தின் பிரத்தியக்ஷாநுபூதியோ, அதன் ஸ்மிருதியோ இல்லாத என்போன்றவர்களுக்கு இவ் விஷயம் புரிந்து கொள்வது கஷ்டமாகத் தோன்றுகிறது. இதய ஸ்தானத்தை நிரூபிப்பதற்கு வெறும் ஊகமே ஆதாரமல்லவா?

ம:—அப்படியானல் இதைப் பற்றிச் சிந்திப்பது வியர்த்தமே. நீ உண்மையில் ஊகத்தையே ஆதாரமாகக் கொள்வதில்லே; ஸித்தமா யிருக்கும் உள்ளுணர்வையே ஆதாரமாகக் கொள்கிருய்.

சி:—இவ் வுள்ளுணர்வு யாருக்கு?

ம:—அனேவர்க்குமே.

சீ:—இதயத்தைப்பற்றி எனக்கும் உள்ளுணர் வுண்டென்று பகவான் மதிக்கிருரா என்ன?

ம:—இல்லே. இதயத்தின் உள்ளுணர்வைப் பற்றியல்ல; தேகத்தில் உன் இதய ஸ்தானத்தைப் பற்றியே.

சீ :—எனக்கு இதய ஸ்தானத்தைப் பற்றிய உணர்வு உண்டென்று பகவான் சொல்கிறுரா?

ம :—ஏன் சொல்லக்கூடாது?

சீ :—(தன்னைக்காட்டி) என்னை நேராகக் குறித்தா பகவான் சொல்கிருர்?

ம :—ஆம். அதுதான் உள்ளுணர்வு.

நீ உன்னைச் செய்கையால் எப்படி உணர்த்தினுய்? மார்பின் வலப்புறத்தில் உன் கையை வைத்துக் காட்டினு யல்லவா? அதுதான் இதயத்தின் ஸ்தானம்.

சி :—அப்படியானுல் இதய மத்தியத்தைப் பற்றிய பிரத்தியக்ஷானுபவம் ஏற்படா திருக்கும் வரையில் நான் இந்த உள்ளுணர்வையே நம்பியிருக்க வேண்டுமா?

ம :—அவ் வுள்ளுணர்வில் என்ன பிழை?

ஒரு மாணவன் 'நான் இக் கணக்கைச் சரியாகச் செய்தேன்' என்கிருன். அல்லது 'நான் ஓட்டமாய் ஓடி உங்கள் புத்தகத்தைக் கொண்டுவரட்டுமா' என்று சொல்கி ருன். அப்போது, கணக்கைச் சரியாகச் செய்ததாகத் தலை யைக் குறிப்பிடுவானு? அல்லது புத்தகத்தைக் கொண்டு வர, தன்னை வேகமாய்க் கொண்டுபோகும் கால்களைக் குறிப்பிடுவானு? இவ் விரு விஷயத்திலும் அவனது விரல் மார்பின் வலப்புறத்தையே சகஜமாகக் குறிக்கும். இச் செய்கையால், நான் என்பதன் ஸ்தானம் தன்னில் அவ் விடத்திலுள்ளது என்னும் கம்பீர தத்துவத்தை, தன்னை யறியாமலே வெளிப்படுத்துகிருன். இவ்விதம் இதயமாகிய ஆன்மாவைத் தானுகவே குறிப்பிடச் செய்வது பிழை யற்ற உள்ளுணர் வாகும். இந்தச் செய்கை சகஜமானது. எல்லா மக்களுக்கும் இயற்கையானது. இதற்கு விலக் கில்லை. இதய்மத்தியம் உடலில் இடம் பெற்று இருப் பதற்கு இதைவிட வேறென்ன பிரமாணம் வேண்டும்?

V

ஹ்ருதயத்தின் ஸ்தானம்

சீ :—ஆத்மாநுபூதி புருவமத்தியில் ஏற்படுவதாக ஒரு பெரியவர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

ம :—முடிவற்ற பூர்ணானுபவம், காண்பான் காட்சி இரண்டையும் கடந்ததே. இது அடையப்பெற்றால் ஆத்மா வின் அநுபவம் எங்கு தோன்றினாலும் சரிதான்.

சீ :—இவ் வாத்ம வுணர்வின் இடம் புருவ மையம் இதயம் எனனும் இரண்டுள், எது சரி?

ம :—சாதனைக்காக புருவமத்தியத்திற் பாவனைசெய்ய லாம். அது மனக் கற்பனையாகவே முடியும். உன் தனிமை முற்றும் நசித்து எப் பரம ஆத்மாநுபூதியின்கண் நீ ஒன்றுபட்டுப் போகிறாயோ அது மனோதீதம். அந் நிலையில் அதற் கயலாய் தனிப்பட்ட யாதொரு வஸ்துவும் தியேய ஸ்தானமாக உணரப்பட மாட்டாது.

சீ :—என் கேள்வியை வேறொரு விதமாக விவரிக்கி றேன். புருவமத்தியத்தை ஆத்ம நிலயமாகக் கூறலாமா?

சி :—அறிவின் மூலமான ஆத்மா, ஜாக்ர ஸ்வப்ன ஸுஷுப்தி அவஸ்தைகளுக்கு ஆதாரமென்று அங்கீகரிக் கிறா யல்லவா? ஆனால் தியான அப்பியாஸி தூக்கத்தால் விழுங்கப்படும் போது என்ன ஆகிறது, பார். ஸுஷுப்தி தொடங்கவும் அதன் அறிகுறியாக அவன் தலை ஆடுகிறது. ஆனால் ஆத்மா, சிரத்தில் புருவம் அல்லது மற்ற ஸ்தலங் களில் இருப்பதானால் இப்படி நிகழ்வது அசாத்தியம்.

உறக்கத்தின்போது புருவத்தில் ஆத்மாவின் அநுப வம் ஏற்படுவ தில்லை. ஆதலால் ஆத்மாவின் ஸ்தானமாக

அதைச் சொல்லக் கூடாது. அப்படிச் சொல்லுவதானல் ஸ்வஸ்தானத்தை விட்டுப் பிறழ்கிறது என்று சொல்ல வேண்டும். அது அசம்பாவிதம்.

உண்மை என்னவென்ருல், சாதகன் எந்தச் சக்கரத்தில் அல்லது மத்தியில் தன் மனத்தைச் செலுத்துகிருனே அதில் தன் அநுபவத்தை அடைகிருன். அதனலேயே அந்தச் சக்கரமோ, நடுவோ ஆத்மாவின் ஸ்தான மாய் விடுவ தில்லை.

கபீரின் புதல்வனுகிய கமாலைப்பற்றி ஓர் சரித்திரமிருக்கிறது. இதனல் புருவமோ, சிரமோ ஆத்மாவின் நிலைய மாகாது என்பது நன்கு விளங்கும்.

கபீர் சிறந்த ராமபக்தர். தமது பிரபுவின் கீர்த்தியைப் பாடிவரும் அதிதிகளை வரவேற்று ஸத்காரம் செய்து உபசரிப்பார். ஒரு சமயம் இந்த பக்த பந்தியை உண்பிப்பதற்கு வேண்டிய பொருள் அவரிடம் இல்லாமற் போயிற்று. மறுநாள் பொழுது விடியுமுன் தம் நெறி தவருதபடி ஏதாவது ஒரு வகையில் ஏற்பாடு செய்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. ஆகையால் கபீரும் அவருடைய மகனும் தேவையான உணவுப் பொருளை யடையப் புறப்பட்டார்கள். தகப்பனும் மகனும் ஒரு வியாபாரியின் வீட்டிற் கன்னம் வைத்து சாமான்களை யெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டார்கள். பிறகு மகன் உள்ளே போய் வீட்டிலுள்ளவரை எழுப்பி, அவர்கள் வீடு கொள்ளையடிக்கப்பட்டதென்று சத்தியத்தின் பொருட்டுச் சொன்னன்.

வீட்டிலுள்ளவரை எழுப்பிவிட்ட பிறகு பையன் மறுபுறத்திலுள்ள தன் தந்தையிடம் சேர முயன்ருன். துவாரத்தின் வழியாகத் தப்பித்துக்கொள்ள முயலும் போது அவனுடம்பு அதிற் சிக்கிக்கொண்டது. பின் தொடரும் வீட்டாரால் இன்னனென்று கண்டுபிடிக்கப்படக்கூடாது.

கண்டுபிடிக்கப்பட்டால் மறுநாள் ஸமாராதனை நடை பெருது. ஆகையால் பையன் தன் தகப்பனைக் கூப்பிட்டுத் தன் தலையைத் துணித்துக்கொண்டு போகும்படிச் சொன்னுன். பக்தர்களின் ஸத்காரத்திலேயே கண்ணுங் கருத்துமா யிருந்த கபீர் யாதொரு தயக்கமு மின்றி மகன் கருத்தின்படி செய்து உணவுப் பொருள்களுடன் தப்பித்துப் போனுர். ஒருவரும் கண்டுபிடிக்க முடியாதபடி தலையை வீட்டில் மறைத்து வைத்தார். மறுநாள் பக்தர்களுக்கு சமாராதனை நடந்தது. முன்னிரவு நிகழ்ந்தவை பற்றி கபீர் சிறிதும் கவலுற வில்லை. என்மகன் இறக்க வேண்டும் என்பதே ஸ்ரீராமர் திருவுள்ளமாயின் அது நடக்கட்டுமே யென்று தம்மைத்தேற்றிக்கொண்டார். மாலையில் பஜனை கோஷ்டியோடு ஊர்வலம் வந்தார்.

இதனிடையில், கொள்ளையிடப்பட்ட வீட்டார் அரசனிடம் முறையிட்டுக் கமாலின் முண்டத்தையும் ஆஜர் செய்தனர். திருடனைத் தேட எவ் விதத்திலும் இது உதவ வில்லை. அந்த உடலுக் குடையவனைக் கண்டுபிடிக்கும் பொருட்டு அதை ஒரு பொதுத்தலத்திற் கட்டி வைக்க அரசன் உத்தரவிட்டான். ஈமக்கடன்களைப் புரியாமல் விடாத உற்ரு ருறவினர் வந்து முண்டத்தைத் தம தென்று கொண்டுபோவார்கள்; அப்போது அங்கு ஒளித்து வைக்கப்படும் காவலாளர் அவர்களை விசாரித்துச் சிறைப் படுத்துவர் என்பது அரசன் கருத்து.

கபீர் பஜனை கோஷ்டியார் பாடிக்கொண்டு பூரண பக்தி பரவசத்தோடு அவ்வழி வந்தனர். கட்டை போல் விறைத்துக் கிடந்த கமாலின் முண்டம் அனைவரும் வியக்கும்படி கரதாளஞ் செய்தது.

ஆத்மாவின் ஸ்தானம் சிரம் அல்லது புருவமத்தியம் என்கிற கொள்கை உண்மையல்ல வென்பது இக்கதையால் நிரூபிக்கப்பட்டது

மற்றும் யுத்தகளத்தில் ஒரு சிப்பாயின் தலை தீடீரென்று துணிக்கப்படுகிறபொழுது, அந்த முண்டம் இறந்து விழும் விரையிற் சிறிது நேரம் சண்டையிடல் போல் ஓடிக் கைகால்களை உதைத்துக் கொள்ளுகிறதும் மேற்கூறிய சித்தாந்தத்துக்கு வேறோர் நிதர்சனம்.

சீ:–ஆனால் கமாலின் தேகம் பல மணிகளுக்கு முன்பே ஜீவனற்றுவிட்ட தல்லவா? அது எப்படி கரதாளம் போட முடியும்?

ம:—நீ இறப்பு என்று சொல்வது கமாலுக்கு அபூர்வ மான அனுபவம் அல்ல. அவன் பாலியத்திலேயே நடந்த சரித்திரம் இதோ இருக்கிறது.

கமால் பையனா யிருந்தபொழுது அவனோடு சம வய துடைய ஒரு தோழன் இருந்தான். அவ் விருவரும் கோலி விளையாடுவார்கள். ஒருவன் மற்றொருவனுக்கு ஏதாவது ஆட்டங்கள் பாக்கி கொடுக்கவேண்டி யிருந்தால், அதை மறுநாள் கழித்துவிட வேண்டு மென்பது அவர்களுக்குள் பொது விதி. அவன் தோழனிடம் ஒரு ஆட்டம் பாக்கி இருந்தது. மறுநாள் காலை கமால் தன் பாக்கியைத் தண்டிக்கொள்ள அந்தப் பையன் வீட்டுக்குப் போனான். அந்தப் பையனின் உடம்பு தாழ்வாரத்தில் நீட்டிக் கிடந்தது. அவனது பந்துக்கள் அவன் பக்கத்தில் அழுது கொண் டிருந்தார்கள்.

சமாசாரம் என்ன என்று கேட்டான் கமால். "அவன் நேற்று மாலை என்னுடன் விளையாடிக்கொண் டிருந்தானே? எனக்கு ஒரு ஆட்டம் பாக்கிகூடக் கொடுக்க வேண்டுமே" என்றான். பந்துக்கள் இதைக்கேட்டுவிட்டு. பையன் இறந்துவிட்டான் என்று சொல்லி அழுதார்கள், கமால், "இல்லை, இல்லை, அவன் இறக்கவில்லை. என் பாக்கி யைத் தீர்க்காமல் என்னை ஏமாற்றிவிட இறந்துவிட்டதாகப் பாசாங்கு செய்கிறான்" என்றான். பந்துக்கள் மறுத்து,

"பையன் உண்மையில் இறந்துவிட்டான்; உடல் சில்லிட்டு விறைத்திருக்கிறது; நீயே நேராகக் காண்" என்று கமாலிடம் சொன்னர்கள். "ஆஹா, இதெல்லாம் வெறும் பாசாங்கு என்று எனக்குத் தெரியும். உடல் விறைத்துச் சில்லிட்டால் என்ன? நான்கூட அப்படியே நடிக்க முடியும்" என்று சொல்லிக் கீழே படுத்துக்கொண்டு கண்ணை மூடித் திறப்பதற்குள் இறந்துவிட்டான். தங்கள் பையன் இறந்ததற்காகப் பரிதாபமாய் அழுதுகொண்டிருந்த அந்த பந்துக்கள் கமால் இறந்ததைக்கண்டு திகைத்துத் துன்புற்று அழுதார்கள். கமால் திடுக்கென்றெழுந்தான். "பார்த்தீர்களா? நீங்கள் சொல்லுகிறபடி நானுந்தான் செத்துக் கிடந்தேன். இதோ மறுபடியும் உயிரோடெழுந்து ஆடுகிறேன். இப்படித்தான் அவனும் ஏமாற்ற விரும்புகிருன். ஆனல் அவன் தன் ஏமாற்றத்தால் என்னிடமிருந்து தப்பிப்போக முடியாது" என்ருன்.

கடைசியில் கமாலின் மகிமையால் இறந்தவன் உயிர் பெற்றெழவே, அவன் தன் பாக்கி ஆட்டத்தையும் வசூல் செய்துகொண்டான். கருத்தென்ன வென்ருல் உடலின் இறப்பால் ஆத்மா இறப்ப தல்ல. பிறப்பிறப்பால் அதற்கு உடலோடு சம்பந்தம் குறைவதில்லை. புருவ நடு முதலிய ஏதேனுமோர் சக்கரம் அல்லது ஆதாரத்தின் அப்பியாச பலத்தால் உண்டாகும் அனுபவத்தால் ஆத்மா அவ்விடத்திற் கட்டுப்பட்ட தாகாது. அகமக மெனப் பிரத்தியக்ஷமாக ஸ்புரித்துக்கொண் டிருக்கும் ஆத்மா நித்தியமும் சாசுவதமு மானது. அது மனதின் அவஸ்தாத்திரயம் பிறப்பிறப்பு இவைகளையெல்லாம் கடந்து நிற்கிறது.

சீ :—ஆத்மாவின் ஸ்தானம் இதயமா யிருந்தாலும் எந்தச் சக்கரத்தில் வேண்டுமானுலும் அது உணரப்படலாம் என்று ஸ்ரீபகவான் சொல்லுவதினுல், புருவமத்தியத்

திலேயே லக்ஷியம் வைத்துத் தீவிரமாகத் தியானஞ் செய்தால் அதுவே ஆத்மாவின் நிலயமாகிவிடக் கூடாதா?

ம:—உனது மனத்தை ஒருமுகப்படுத்துவதற்காக ஏதாவது ஒரு ஸ்தானத்தைக் குறிப்பிட்டு தியான சாதனமாக அதை வைத்துக்கொள்ளும் வரை, ஆத்மாவின் ஸ்தானத்தைப் பற்றிய கொள்கை யெல்லாம் வெறும் ஊகமே. நீ உன்னை திரஷ்டாவாகவும், நீ தியானிக்கிற ஸ்தானம் திருசியமாகவும், கொண்டதால் இது வெறும் பாவனையே. இதற்கு மாருக, காண்பானையே கண்டு ஆத்மாவில் ஒடுங்கினுல் நீ அதனுடன் ஒன்றுபடுகின்ருய். அதுவே இதயம்.

சீ:—அப்படியானுல் புருவ மத்தியத்தை லக்ஷியமாகக் கொள்வது உசிதமா?

ம:—த்யேய வஸ்து தியானிப்பானைவிட்டு அன்னியமாகாமையே எந்தத் தியானத்துக்கும் முடிந்த நிலை. திருக்கு திருசியம் ஒன்ருகும் தன்னிலையே இதயம்.

புருவமத்தியத்தில் லக்ஷியம் வைப்பது சாதனைமுறைகளி லொன்று. அதனுல் தாற்காலிகமாக எண்ணங்கள் உள்ளடங்குகின்றன. காரணம் என்னவென்ருல் எண்ணங்கள் யாவும் மனத்தின் பஹிர்முக விருத்திகள். மனோவிருத்தி முக்கியமாகக் காட்சியைப் பற்றி நிற்கும். அந்தக் காட்சி ஸூக்ஷ்ம மனோமயம் அல்லது ஸ்தூல பௌதிகமாயிருக்கலாம்.

புருவ மத்திய லக்ஷிய சாதனையில் ஜபமும் கூடவே செய்ய வேண்டும். ஏனென்ருல் மனத்தைக் குவிப்பதிலோ, கலைப்பதிலோ ஊனக் கண்ணுக்குப் பின் ஊனக் காதே முக்கியமானது. மனக்கண் அதாவது பாவனுபலத்திற்கு அடுத்தாற்போல் மனச் செவி (மனத்தாற் கேட்பது) முக்கியம்.

ஆகையால் மனக் கண்ணைப் புருவநடு முதலிய லக்ஷியங்களில் வைக்கும்பொழுது நாமஜபம் அல்லது மந்திரஜபமும் செய்யவேண்டும். அப்படி இல்லாவிடில் தியான லக்ஷியத்தை இழந்து விடுவாய்.

இந்த சாதனத்தில் நாமம் அல்லது மந்திரம் லக்ஷிய மாய்க் கொண்ட மத்தியத்தில் ஒடுங்கி விடுகிறது. சுத்த சைதன்னியம், ஆத்மா அல்லது இருதய ஸாக்ஷாத்காரமே முடிவான அநுபூதி.

சீ:—ஏதோ ஒரு லக்ஷியம் அல்லது சக்கரத்தில் தியானஞ் செய்வதை பகவான் ஏன் குறிப்பிட்டுச் சொல்வதில்லை.

ம:—யோக சாஸ்திரங்கள் ஸஹஸ்ராரம் ஆத்ம ஸ்தானம் என்று குறிப்பிடுகின்றன. புருஷஸூக்தத்தில் ஹ்ருதயமே ஸ்தானமாகக் கூறப்படுகிறது. இவ்விரண்டில் எது சரியான ஸ்தானமென்னும் சந்தேகம் சாதகனுக்கு வராதபடி, அஹம் அல்லது அஹம்விருத்தியை உதவியாகக் கொண்டு மூலத்தைத் தேடச் சொல்லுகிறேன். ஏனென்றால் யாரும் தன்னைப்பற்றிச் சந்தேகிப்பது அசாத்தியம். 'நானிருக்கிறே' னென்பது அனைவர்க்கும் சாமானிய அநுபவம். எவ்வித சாதனையிலும் தன்னிருப்பின் மூலத்தை நாடி உள்ள உணர் வடைவதே முடிவான லக்ஷியம். அதுவே 'நான் இருக்கிறேன்' என்கிற சாமானிய அநுபவத்திற்கு ஆதாரம். ஆகையால் நீ ஆத்மவிசாரம் செய்வதால் ஆத்மாவாகிய ஹ்ருதயத்தையே அடைகிறாய்,

---

VI

அஹ்மும் அஹம்விருத்தியும்

சீ :—அகந்தையினுல் தொடங்கப்பட்ட விசாரம் அவ்வகந்தையின் அசத்தியத்தை எப்படி வெளிப்படுத்தும்? இது பொருத்தமற்ற தல்லவா?

ம :—அஹம்விருத்தி எழும் மூலத்துள் மூழ்கினுல் அகந்தையின் பொய்த் தோற்றத்தைக் கடப்பாய்.

சீ :—இந்த அகம்விருத்தி மூவித அகந்தையில் ஒன்று தானே ? யோகவாஸிஷ்டமும் சுருதிகளும் அகந்தை மூன்று விதமென்று கூறுகின்றனவே?

ம:—ஆம். ஸ்தூல சூக்ஷும காரணமாகிய மூன்று தேகங்களை யுடையது அகந்தை யென்று சொல்லப்படுகின்றது. ஆனுல், இவ்விதம் சொல்வது தத்துவ விளக்கத்தின் பொருட்டே. விசாரமார்க்கம் அகந்தையின் உருவத்தையே ஆதாரமாகக் கொள்வதாயின் இந்த விசாரம் முற்றும் அசாத்தியமே யாகும். ஏனென்ருல் இந்த அகந்தை கொள்ளும் ரூபங்கள் எண்ணிறந்தன. ஞான விசாரத்திற்கு, அஹம்விருத்தி ஒன்றே அகந்தையின் ரூபமென்று கொள்ளவேண்டும்.

சீ :—அஹம் விருத்தியின் மூலத்தைத் தேடுவதால் பூரண ஞானம் அடையக் கூடுமா?

ம :—அஹம் விருத்தியைக் கொண்டு ஆத்மவிசாரம் செய்வது; நாய் தன் எஜமானனை அவனது மோப்பங் கொண்டு தேடுவது போலாம். எஜமானன் எங்கோ ஓர் தூரமான இடத்தி லிருக்கலாம். ஆனுலும் நாய் அவனைத் தடையின்றித் தேடிப் பிடிக்கும். இதற்கு எஜமானனின்

மோப்பமே உண்மையில் ஆதாரம். அவன் அணிந்த உடை, கச்சை, உயரம் போன்றவைகளை அது ஆதார மாகக் கொள்வ தில்லை. அது தேடும்போது அம் மோப்பத் தைத் தவிர வேறென்றிலும் மனத்தைச் செலுத்தாமல், கடைசியில் அவனைச் சென் றடைகிறது.

அதுபோலவே, ஆத்மவிசாரத்தில் உன் அநுபவத்தின் பிரதான ஆதாரமாகிய தன்மை என்னும் அஹம் விருத் தியே உனக்குத் தவருத உபாய மாகும். அதைத் தவிர மற்றெந்த உபாயமும் ஆத்மாவை யடைய நேரான சாதன மாகாது.

சீ :—எத்தனையோ விருத்திக ளிருக்க அஹம் விருத்தி யை மாத்திரம் ஆத்மாவை யடைய நேரான உபாய மெனக் கூறுவதேன்?

ம :—'அஹம்' என்னும் இப் பதமே நிரம்பப் பொருள் உள்ளதாக இருக்கிறது. வடமொழி எழுத்துக்களின் முதலெழுத்து 'அ'. கடையெழுத்து 'ஹ'. இவ் விரு எழுத் துக்களும் சேர்ந்த இச்சொல்லால் அனைத்தும் கவரப்படு கிறது. ஏனெனில் அஹமென்பது பாரமார்த்திக இருப்பின் உருவமாகிய ஆத்மாவையே குறிக்கிறது.

தன்மை அல்லது நான் என்பது அஹம்விருத்தி என வழங்கினுலும், அது மனத்தின் மற்ற விருத்திகளைப் போல் ஓர் விருத்தியல்ல. ஒன் றுக்கொன் று சம்பந்தமற்ற மற்ற விருத்திகளைப் போல் அல்லாமல் இந்த அஹம் விருத்தி மனத்தின் ஒவ்வொரு விருத்தியோடும் சம்பந்த முடையது. அஹம்விருத்தி யின்றி மற்ற விருத்தி எப்படி நிற்க முடியும்? ஆனுல், அஹம் விருத்தியோ மனத்தின் ஏனைய விருத்திகளின் உதவியற்றுத் தானே தனித்து நிற்க

முடியும். ஆகையால் ஸ்வபாவத்திலேயே மற்ற விருத்திகளி லிருந்து அஹம் விருத்தி பிரத்தியேக மானது.

ஆகையால், அஹம்விருத்தியின் ஆதாரத்தைத் தேடல் என்பது அகந்தையின் ரூபங்களில் ஏதோ ஒன் றைத் தேடுத லல்ல. இந்த நான் என்பது எங்கெழும் என்கிற மூலத்தைத் தேடுவதே யாகும். அஹம் விருத்தியே எல்லா விருத்திகளின் ஆதாரமானதால், அஹம் விருத்தி ரூபமாகிய அகந்தையின் மூலத்தைத் தேடி யறிந்தால், அகந்தை கொள்ளக்கூடிய ரூபங்களுள் ஒவ்வொன்றையும் கடந்த தாகும்.

சீ :—அஹம் விருத்தியிலேயே அகந்தையின் காரிய மான மற்றெல்லா ரூபங்களும் அடங்கியிருக்கிற தாயினும், அவ் விருத்தியை மாத்திரம் விசாரத்தின் உபாயமாகக் கொள்வானேன்?

ம :—ஏனென்ருல் உன் இருப்பின் மறுக்க முடியாத ஆதாரம் அது ஒன்றே யாகும். மேலும் அதன் மூலத்தைத் தேடுவதே ஆத்மாநுபூதிக்கு நேரான வழி. ஏனென்ருல், அகந்தை காரணதேகத்தோடுகூடி சுழுத்தியிருளில் மூழ்கி விடும்போது நீ அதை லக்ஷியமாகக் கொண்டு விசாரிப்பது அசாத்திய மல்லவா?

சீ:—ஆத்மவிசாரம் செய்வது ஜாக்கிரத்தில். அகங்கார மோ ஜாக்கிரத்துக் கன்னியமாகிய சூக்ஷ்ம காரண தேகங் களுடன் கூடினது. அப்படியிருக்க ஜாக்கிரத்தில் நடத்தப் பட்ட விசாரத்தால் சூக்ஷ்ம காரணங்கள் அகப்பட்டு அழி வுறுவ தெப்படி?

ம :—ஆத்மவிசாரத்தால் அகம் நசிப்பதில் சந்தேகமே யில்லை. மூலமே அடிபட்டுவிடு மாகையால் அகந்தையின் சூக்ஷ்ம ரூபங்களைப் பொருட்படுத்த வேண்டிய தில்லை.

சீ :– அகந்தையை ஆதாரமாகக் கொள்ளாத அகண்ட கேவல ஆத்மாவே லக்ஷியமாக விருக்க, அதை அகம் விருத்தியின் மூலமாக விசாரிப்பதால் பயன் என்ன?

ம :—அகந்தை தோன்றி மறையும் தன்மையுடையது அது பற்பல ரூபங் கொள்ளும். ஆயினும் வியவகாரத்தில் அது சிஜ்ஜடக்கிரந்திமாத்திரமாய் இயங்கும். உணர்வற்ற ஜடவுடலுக்கும் பூரண ஸச்சித்துக்கும் இடையில் உதிப்பதே சிஜ்ஜடக்கிரந்தி. அகம்விருத்தியின் மூலவிசாரத்திற்கு ஆதாரம் சிஜ்ஜடக்கிரந்தியின் சித்அம்சமே. ஆகையால் இந்த விசாரத்தின் முடிவு ஆத்ம சைதன்னிய பூரணனு பூதியே.

சீ :—ஞானியின் அநுபூதியாகிய சுத்த சைதன்னியத்துக்கும், “ நானிருக்கிறேன் ” என்கிற மறுக்க முடியாத சாமானிய அநுபவத்திற்கு முள்ள சம்பந்தம் என்ன ?

ம :—சம சுத்த ஸச்சிதாத்மாவே ஹ்ருதயம். உண்மையில் அதுவே நீயாக இருக்கிருய். இது ஹ்ருத் + அயம் (மத்தியம் + இது) என்னும் பதப்பொருளாற் குறிக்கப்படுகிறது. ஹ்ருதயத்திலிருந்தே 'நான்' என்பது உதித்து தன் ஆதாரமாம் இருப்பை உணர்த்துகிறது. தன்னியல்பில் அது சுத்த சத்துவமே. ராஜஸ தாமஸ மற்ற சுத்த சத்துவ ஸ்வரூபமாகவே ஞானியின் அகம் இருப்பதாகக் காணப்படுகிறது.

சீ :—ஞானியினிடம் அகந்தை சுத்த சத்துவமாய் இருப்பதால்தானே அது உண்மையாகத் தோன்றுகிறது.

ம :—அல்ல; ஞானி, அஞ்ஞானியென்ற வித்தியாசமின்றி அகந்தை எவ்வித உருக்கொண்டாலும் அது வெறுந் தோற்றமே. ஆனல் ஜாக்கிரமும் உலகமும் மெய்

யெனப் பிரமிக்கும் அஞ்ஞானி அகந்தையையும் மெய்யாகவே காண்கிருன். மற்றவர்களைப் போல் ஞானியும் நடிப்பதைக் காண்கிற அஞ்ஞானி அந்த ஞானிக்கும் யாதேனும் ஒரு ஜீவோபாதி கற்பிக்க நேருகிறது.

சீ :—அப்படியானுல், ஞானியினிடம் அகம்விருத்தி எப்படி விவகரிக்கிறது?

ம :—அவனிடம் விருத்தி வியாபாரமே இல்லை. இதயமாயிருப்பதே ஞானியின் லக்ஷணம். ஏனெனில் உபநிடதங்கள் பிரஜ்ஞானமெனக் கூறுகிற சம சுத்த சைதன்னியமும் அவனும் அனன்னியமே. பிரஜ்ஞானமே கேவலமாம் பிரம்மம்; பிரம்மமே பிரஜ்ஞானம்.

சீ :—அஞ்ஞானி மட்டும் இந்த சத்தியத்தை அறியாததேன்?

ம :—ஹ்ருதய சைதன்னியத்தின் பிரதி பிம்பமாகிய மனத்தை மாத்திரமே அஞ்ஞானி பார்க்கிருன். அவன் உள்ள உணர்வை நாடுவதில்லை. ஏன்? அவன் மனம் பஹிர்முகத்திலேயே பிரவிருத்திக்கிறது.

சீ :—எங்குமாய் விளங்கும் ஹ்ருதயத்தின் அகண்ட சைதன்னியம் அஞ்ஞானிக்கு விளங்காதபடி தடுப்பதெது?

ம :—கடத்தின் நீரில் அதன் குறுகிய எல்லைக்குள் பிரம்மாண்ட சூரியன் பிரதிபிம்பிப்பதுபோல், ஜீவனது சூக்ஷ்ம மனோ வாசனைகள், பிரதிபிம்பிக்கும் பளிங்காகி, ஹ்ருதயத்திலிருந் தெழும் சைதன்னியத்தின் வியாபக அகண்ட தேஜஸைப் பற்றிக்கொண்டு, மனமெனும் தோற்றத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. இப் பிரதிபிம்பத்தைப் பார்த்து அஞ்ஞானி தான் பரிபூரண பிரம்மமா யிருந்தும் தன்னை அற்ப ஜீவ னென்றே பிரமிக்கிருன். மனம் அகம்

விருத்தியின் மூலத்தைத் தேடும் வகையால் உண்முகப்பட வாசனைக ளெல்லாம் தாமே நசிக்கின்றன. பிரதிபிம்ப ஆதார மற்றபொழுது மனம் இதயமாகிய ஏக சத்திய ஒளி யில் ஒடுங்கி மறைந்துவிடுகிறது. அகம் விருத்தியின் மூலத்தை ஒருமுகமாய் சிரத்தையுடன் விசாரிப்பதே முக்கிய கர்த்தவ்விய மென அப்பியாஸி அறிய வேண் டியது.

சீ:—அவன் செய்யும் முயற்சி யெல்லாம் ஜாக்கிரா வஸ்தையின் மனத்திற் குட்பட்டதாகவே இருக்க, அதன் மூன்று அவஸ்தைகளில் ஒன்றில் மாத்திரம் நடத்தும் இந்த விசாரணை எப்படி மனத்தையே நாச மாக்கும்?

ம:—அகம்விருத்தியின் மூல விசாரணையை அப்பி யாஸி விழிப்பில் மாத்திரமே நடத்துகிறனென்பது உண் மையே. அவன் மனம் நாசமாயிற் றென்று சொல்ல முடி யாது. அவஸ்தாக்கிரம மாறுதல்களும் அவஸ்தாத்திரயங் களுமே வெறும் தோற்றமெனவும், அவை தன் அந்தர்முக நிஷ்டையை எவ்விதத்திலும் பாதிப்ப தில்லை யெனவும் அப்பியாஸ பலத்தால் தானே அறிவான்.

ஆத்மவிசாரம் தீவிர அந்தர்முக மனத்தினுல் மாத்தி ரம் சாத்தியம். அஹம் விருத்தியின் மூல விசார பலனுக அடையப்படுவது, மனத்தின் பிரதிபலன ஒளி முற்றும் ஒடுங்கிய சமசுத்த சைதன்னிய ஒளியாகிய இதயமே.

சீ:—ஆனுல், ஞானிக்கு மனத்தின் மூன்று அவஸ்தை களின் பாகுபாடு இல்லையா?

ம:—சைதன்னிய ஒளியில் மனமே கரைந்து இழக்கப் பட்ட தென்றுல், எப்படி வித்தியாச மிருக்க முடியும்? ஞானிக்கு அவஸ்தைகள் மூன்றும் முற்றும் பொய்யே. ஆனுல் அஞ்ஞானி இதை அறியமுடிவ தில்லை. ஏனெனில்

அவனுக்கு விழிப்பே பிரமாணம். ஞானிக்கோ ஸத்தியம் பிரமாணம். சுத்தசைதன்னியமாகிய இந்த சத்தியம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய், நித்தியமாய், கனவு நனவு துயிலென்னும் மூன்றவஸ்தைகளுக்கும் ஆதாரமாய் இருக்கிறது. இந்த ஸத்தியத்தில் ஒன்றிய ஒருவனுக்கு மனமு மில்லை; மூன்றவஸ்தைகளு மில்லை. ஆகையால் உள்முகம் வெளிமுகமு மில்லை.

அவன் நிலை என்றும் விழித்த நிலை. ஏனெனில் நித்தியமாகிய ஆத்மாவில் அவன் விழித்தவனாக இருக்கிறான். அவன் நிலை நித்திய சொப்பன நிலை. ஏனெனில் அவனுக்கு இந்த உலக மென்பது தோன்றி மறையும் கனவே. அவன் நிலை என்றும் உறங்கும் நிலை. ஏனெனில் அவன் எப்போதும், உடல் நான் எனும் உணர்வற்றவனாக இருக்கிறான்.

சீ :—அப்படியானால் பகவான் நனவு, கனவு, துயில் ஒன்றிய ஓர் நிலையில் என்னுடன் பேசுகிறாரென்று நான் கருதவா ?

ம :—உன்னறிவு இப்போது மனம் வெளிமுகப் பட்டிருப்பதால் இக் கணத்தை நீ விழிப் பென்கிறாய். ஆனால் உன் மனமோ ஆத்மாவை அறியாமல் உறக்கங்கொண்டிருக்கிற தாகையால் உண்மையில் இப்போது நீ உறங்குபவனாகவே இருக்கிறாய்.

சீ :—எனக்கு நித்திரை என்பது வெறும் சூனியமே.

ம :—அதற்குக் காரணம், உன் விழிப்புநிலை சலன மனத்தின் வெறுங் கொந்தளிப்பே யாதல்.

சீ :—சூனிய மென்பதால் எனக்கு உறக்கத்தில் எவ்வித உணர்வு மில்லை என்கிறேன். அது எனக்கு எதுவும் இல்லாதது போன்றதே.

ம :—ஆனுல் உறக்கத்தில் நீ இல்லையா ?

சீ :—நான் இருப்பதை உணர்கிற தில்லையே!

ம :—உன் உறக்கத்தில் நீ இருப்பதில்லை என்பது உன் நிஜமான வாதமா? (சிரிப்பு) நீ ராமனுக உறங்கப் போய் கிருஷ்ணனுக அதினின்று விழித்தனையா?

சீ :—நான் ராமனென்று என் ஸ்மிருதி பலத்தால் அறியலாம்.

ம :—எனினும் தொடர்ந்த உணர்வு இருந்தா லொழிய அந்த ஸ்மிருதி எப்படி சாத்திய மாகும்.

சீ :—ஆனுல் அவ் வுணர்வை யான் உணரவில்லையே!

ம :—இல்லை. உறக்கத்தில் உனக்கு உணர்வில்லையென்று சொல்வது யார்? உன் மனந்தானே! ஆனுல் உறக்கத்தில் உன் மனம் இருந்த தில்லையே! உறங்கிய பொழுது உன் நிலை யனுபவத்தைப் பற்றி உன் மனம் சொல்லும் சாக்ஷியத்திற் பிரமாணம் என்ன? உறங்கும் போது உன் இருப்பு அறிவுகளை மறுக்க உன் மனத்தின் ஸாக்ஷியத்தைக் கோருவது, உன் பிறப்பைப் பொய் யெனக் கூற உன் மகனின் ஸாக்ஷியத்தை அபேக்ஷிப்பது போலாம்.

முன்பொருதரம் இருப்பும் உணர்வும் வெவ்வே றல்ல என்று கூறியது நினைவுளதா? எம் முகாந்தரத்தினுலாவது உறக்கத்தில் உன்னிருப்பை நீ மறுக்க முடியாத பக்ஷத்தில் நீ உன்னிருப்பை உணர்ந்தவனுமாம் என்பதுறுதி.

உன் உறக்கத்தில் நீ அறியாதது உன் உடலிருப்பை. இவ் வுடலுணர்வே நித்தியமான உன்னறிவெனப் பிரமிக்கிருய். இவ் வகம்பாவத்துக்கு மூலமான பிரஜ்ஞானம்,

மனத்தின் மாறு மவஸ்தைகள் மூன்றிலும் தான் பாரு மல், அவற்றி னுதாரமாய், உன் னொருமையுணர்வுக் கொரு குறையுமின்றி என்று முள்ளது.

பிரஜ்ஞானம் மூன் றவஸ்தைகளுக்கும் அப்பாற்பட் டது. அவைக ளிருந்தும், இல்லாம லிருந்தும், அது தனித் திருக்கக் கூடியது.

உன் விழிப்புநிலேயில் அகம்விருத்தியின் மூலத்தை நாடி, நீ அடையவேண்டியது அவ் வுண்மையைத்தான் இவ் விசாரத்தின் தீவிர சாதனேயே, மனமும் அதன் மூன் றவஸ்தைகளும் இருப்பற்றன வென்றும், நீ அந்த நித்திய அகண்ட சைதன்னியமாம் ஸத்திய ஆத்மா (அல்லது) இத யமே என்றும் வெளிப்படுத்தும்.

—:O:—